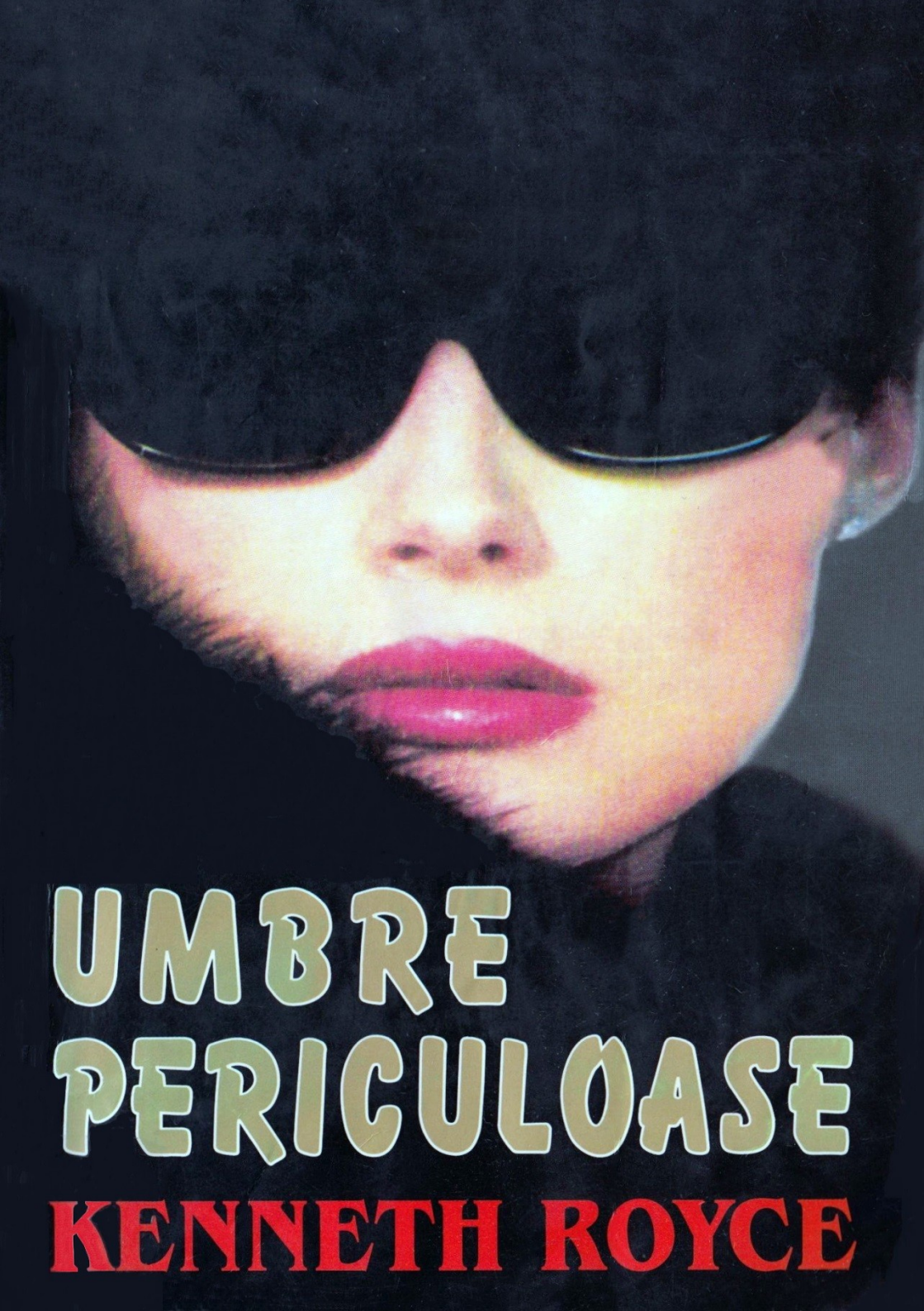
UMBRE
PERICULOASE
KENNETH ROYCE

Kenneth Royce

UMBRE PERICULOASE

Traducere FRANCISKA DUMITRU

KENNETH ROYCE
SHADOWS
Editura LIDER
1996

1

Pistolul de calibrul 7,65 avea un încărcător pentru opt gloanţe şi un pat masiv, cu striaţii. Mâna mângâie afectuos arma nu foarte nouă, dar bine întreţinută, înainte de a înşuruba cu mişcări sigure amortizorul, femeia o verifică cu un ochi expert, apoi o aşează pe măsuţa de toaletă. Se aşează în faţa oglinzii şi începu să-şi examineze chipul.

Ştia că este atrăgătoare. Înfăţişarea ei avea ceva fascinant, de parcă privirea voalată ar fi ascuns taine nebănuite. Pe unii îi tulbura. De fapt, ştia să-şi pună în valoare farmecele şi, când dorea, putea înnebuni orice bărbat.

Începu să se fardeze: cu câteva trăsături îndrăzneţe, îşi modifică conturul buzelor; gura deveni de nerecunoscut. Urmară sprâncenele. Când termină, chipul ei avea ceva schimbat, dar nimeni nu ar fi putut spune ce anume provocase transformarea. Îşi fixă o pereche de lentile de contact colorate ca să-şi ascundă adevărata culoare a ochilor. Lucra cu calm, sigură de sine... doar nu o făcea pentru prima oară. Îşi încheie metamorfoza punându-şi pe cap o perucă. Efectul fu remarcabil. Poate că prietenii ar fi recunoscut-o, dar, chiar ei, pentru câteva clipe, s-ar fi lăsat păcăliţi, mai ales dacă ar fi văzut-o de la distanţă.

Satisfăcută de rezultat, începu să-şi scoată cu grijă unghiile false, vopsite în roşu închis, care ar fi stânjenit-o în mânuirea armei. Rămase nemişcată preţ de câteva clipe, meditând la ce avea de făcut. Expresia feţei, reflectată în oglindă, nu trăda gândurile sinistre care o preocupau.

Era timpul să plece. Ridică pistolul, îl strecură în buzunarul mare al jachetei pe care o purta peste rochia neagră, cu un decolteu adânc, mai aruncă o ultimă privire în oglindă şi traversă camera spre ieşire. Trase uşa în urma ei şi răsuci cheia în broască.

Ronald Walsh M.P. descuie uşa şi intră în camera de hotel. Privi înjur şi-şi zise că era cam departe de standardul lui – hoteluri de patru sau cinci stele. Ajunsese mai de mult timp la

concluzia că trebuia să fie cât se poate de discret. Nu trecuse multă vreme de când presa de scandal pusese ochii pe el şi asta făcuse ca familia să se îndepărteze de el, îi distrusese căsnicia şi fusese cât pe ce să-l coste fotoliul de parlamentar. Căsnicia era oricum compromisă, însă el şi nevastă-sa reuşiseră să păstreze aparenţele de dragul copiilor. Unii considerau că se folosise de copii ca să-şi salveze pielea. Nu banii erau problema, pentru că avea mai mult decât suficient, ci femeile.

În timp ce străbătu încăperea, se văzu nevoit să recunoască cum că îi era peste putinţă să se schimbe. Nu se putea abţine; de fapt nici nu dorea să o facă. Adora escapadele, însă trebuia să se ferească din ce în ce mai mult. Legăturile lui amoroase erau periculoase, dar îi dădeau o stare de excitaţie care îl stimula şi îi mărea considerabil plăcerea.

Nu era un bărbat frumos. Trecuse de patruzeci de ani, dar avea încă un păr bogat, de fapt singura lui calitate fizică. Prietenii se întrebau cum de reuşise să cucerească atâtea femei.

Se aşeză pe un scaun, lângă pat şi se uită la ceas; sosise puţin mai devreme; nu-i plăcea să aştepte. Spera să fie recompensat cu generozitate pentru răbdarea de care dădea dovadă. În seara aceea urma să plece în Nord şi preferase să-şi omoare timpul astfel, în loc să se ducă acasă. Apelase şi cu alte ocazii la Agenţie şi nu fusese dezamăgit niciodată de serviciile oferite…

Se ridică, făcu câţiva paşi până la fereastră, privi în stradă, apoi se retrase repede. Vizavi era o clădire de birouri, iar el avea motive bine întemeiate să se teamă de binocluri; presa din zilele noastre şi-a pierdut complet simţul moralităţii, îşi zise el, fară să realizeze ridicolul constatării. Trecuse deja ora stabilită pentru întâlnire şi începu să devină nervos; mimica feţei trăda omul obişnuit să facă totul după propria lui voinţă. Răsuci butonul radioului şi se opri la un post care transmitea o melodie languroasă.

Tocmai se întorsese, cu gândul să se aşeze pe scaun, când auzi paşi pe culoar. Se duse până la uşă şi îşi dădu seama că cineva răsuceşte cheia în broască. Se retrase câţiva paşi şi aşteptă. În cameră intră o brunetă care se întoarse şi încuie uşa. Femeia se răsuci cu faţa, tocmai în clipa în care el îi admira picioarele.

Bărbatul îi zări faţa şi rămase derutat. I se părea că o cunoaşte, dar nu reuşea să-şi amintească de unde. Prima reacţie fu cea de plăcere instantanee, urmată însă de o senzaţie

copleşitoare de frică. O recunoscuse, dar nu putea înţelege de ce îşi schimbase coafura şi culoarea ochilor. Ceva nu era în ordine; refuza să creadă în coincidenţe. Apoi observă revolverul şi expresia glacială a feţei. Simţi cum sângele i se scurgea din vene.

Făcu un pas înainte şi surâse stângaci.

— Ce Dumnezeu…?!

Nu reuşi să spună mai mult. Simţi în piept o durere ascuţită provocată de cele două gloanţe care i se înfipseră în carne. O privi cu ochii măriţi de uimire, apoi se prăbuşi pe podea. Capul îi rămase sprijinit de marginea patului, iar ochii, lipsiţi de viaţă, exprimau un amestec de neîncredere, surprindere şi teamă.

Femeia se apropie calmă de trupul bărbatului, se aplecă şi începu să-i scotocească prin buzunare, folosindu-se de batistă ca să scoată rând pe rând ceea ce conţineau. Portmoneul era ticsit de bancnote, dar nu se atinse de ele. Căută un act de identitate, dar nu găsi nimic. Fusese prevăzător. Dar nu îndeajuns. Puse totul la loc, îl privi impasibilă câteva clipe, apoi exclamă:

— Ai fost un prost, Ronnie. Nu-ţi va duce nimeni dorul.

Deşurubă amortizorul şi-l strecură în buzunar împreună cu revolverul. Deschise uşa cu batista şi şterse clanţa înainte de a ieşi din cameră şi de a răsuci cheia în broască.

Cadavrul a fost descoperit abia a doua zi dimineaţă, când a sosit femeia de serviciu. Identificarea a necesitat ceva timp. Ronald Walsh nu era o figură publică foarte cunoscută; persoana lui fusese prea puţin mediatizată şi nu avusese nici măcar un birou al lui ca parlamentar.

Ziarele de seară anunţau: „Bărbat împuşcat descoperit într-o cameră de hotel”. Precizarea a venit pe prima pagină abia mai târziu, în cursul aceleiaşi zile, după identificarea cadavrului, dar chiar şi atunci era mai degrabă o bănuială decât o certitudine. În final, poliţia a reuşit să o convingă pe soţia domnului Walsh să se deplaseze la morgă, fapt ce a schimbat titlurile din jurnale, puţin înainte de apariţia ediţiilor de dimineaţă. Toată lumea şi-a închipuit că Walsh îşi găsise naşul şi s-a întrebat care dintre amante şi-ar fi putut mânji mâinile cu sângele lui?

În lumea politică, deşi colegii s-au arătat foarte şocaţi de eveniment, nici unul n-a manifestat vreo părere de rău; cât trăise, fusese un ghimpe în ochii guvernanţilor şi chiar a electoratului său. N-a fost considerat o victimă şi, aşa cum s-a

exprimat un membru al Parlamentului care şi-a păstrat anonimatul, întâmplarea a dat apă la moară opoziţiei, în condiţiile în care în ultimul an prea multe persoane au comis greşeli inadmisibile, scăzând popularitatea partidului şi stârnind animozităţi în sânul lui, spre marea satisfacţie a adversarilor. Fuseseră cam multe prilejuri de nemulţumire, iar acum, colac peste pupăză, se mai confruntau şi cu o crimă! Presa de scandal obişnuieşte să scormonească mizeria până ce publicul îşi pierde interesul, dar acum era vorba de o ciozvârtă suculentă, care putea ţine o bucată de vreme prima pagină; existau puţine şanse de muşamalizare a cazului.

Evident, dosarul a fost preluat de Scotland Yard, căruia nu i-a trebuit mult să descopere agenţia de unde provenea fata. Recepţionerul de la hotel le furnizase câteva informaţii. Bănuise că încăperea fusese închiriată pentru o întâlnire amoroasă, deşi nu observase pe nimeni intrând. Primise un bacşiş gras ca să lase cheia într-un loc cât mai discret.

La agenţie, anchetatorii au dat de un fir. Fata care fusese angajată pentru întâlnire dăduse telefon şi anunţase că este bolnavă. Era deja prea târziu ca să fie înlocuită, aşa că cei de la agenţie încercaseră să ia legătura cu clientul. Cum nu reuşiseră, telefonaseră la hotel. Recepţionerul promisese că îl va preveni pe Walsh care, evident, folosea un nume fictiv, dar nu izbutise s-o facă. Când a fost întrebat, acesta a negat vehement că ar fi primit un astfel de telefon şi a afirmat că cei de la agenţie minţeau sau încercau să acopere o greşeală.

Mulţi oameni, printre care şi câţiva poliţişti, considerau că Walsh primise ceea ce meritase; familia scăpase de el şi nu mai era obligată să suporte acea situaţie stânjenitoare, chiar dacă va fi destul de greu să li se explice copiilor ce s-a întâmplat. Oamenii de teapa lui Walsh seamănă în jur numai suferinţă, care persistă şi după dispariţia lor fizică.

George Bulman citise articolul despre crimă cu un interes moderat şi fusese foarte surprins de telefonul secretarului particular al ministrului de interne care îi solicita o întâlnire. Bulman ar fi dorit să i se ofere un motiv plauzibil care să-l determine să-şi abandoneze ocupaţia – un ceas vechi pe care se străduia să-l repare, dar nu primi decât nişte aluzii vagi.

Era un început de decembrie extraordinar de blând şi Bulman purta un pardesiu subţire, care-i învăluia statura masivă. Apartamentul se afla la etajul întâi al unei clădiri luxoase de pe

Northumberland Avenue. Sună şi în cadrul uşii deschise fu întâmpinat de Edward Marshall în persoană.

Marshall era un bărbat impunător, cu păr bogat, grizonat, un chip distins şi ochi inteligenţi.

— Presupun că vă place scotch-ul, spuse Marshall, invitându-l să ia loc pe un scaun şi alegând dintre băuturile înşirate pe o măsuţă Sheraton. De malţ?

— Dacă mi se iveşte ocazia. Constat că aţi învăţat lecţia.

— Nu fiţi atât de modest. Sunteţi o personalitate. Şi pe bună dreptate. Marshall se întoarse cu paharele. Nu i-am adăugat nimic. Noroc!

Se aşeză pe scaunul de vizavi şi ridică paharul, studiind cu atenţie chipul ridat şi ochii întrebători ai invitatului.

— Abia acum vă recunosc, exclamă Bulman. V-am văzut la televizor.

— Am apărut de câteva ori. Ca şi dumneavoastră. Mai conduceţi agenţia aceea particulară?

Bulman era gata să pună paharul jos, dar alcoolul avea un gust atât de plăcut încât se răzgândi.

— Care agenţie? De fapt, mă ocup de mai multe lucruri, în clipa de faţă încerc să repar un ceas vechi al unui amic de-al meu. În zilele noastre nu se mai fac asemenea ceasuri. Privi înjur, remarcă ceasul din bronz aşezat pe policioara de deasupra căminului şi exclamă: Dacă aveţi vreodată probleme daţi-mi telefon.

— Mulţumesc, dar eu mă referem la agenţia de detectivi…

— Nu am avut niciodată o agenţie de detectivi. Am lucrat mulţi ani pentru Scotland Yard. Am făcut treburi ciudate pentru serviciul MI5 şi, de vreo câteva ori, pentru MI6, dar nu-mi place stilul lor de lucru; dacă îi ajuţi devii tu însuţi o victimă. A trecut ceva timp de când nu am mai colaborat cu ei.

— Serios? Ceea ce-mi spuneţi nu coincide cu ce am aflat de la comisarul adjunct al poliţiei şi nici cu ceea ce susţine ministrul de interne şi ambasadorul Statelor Unite.

— Da, dar atunci a fost o simplă întâmplare. Un vechi amic de la FBI mi-a cerut ajutorul…

— Eu ştiam că lucra pentru CIA.

— Se poate. Ştiţi doar cum se face rotirea cadrelor pe acolo. Mă şi mir că-şi pot face treaba. De fapt, unde vreţi să ajungeţi?

— Nicăieri, atâta timp cât sunteţi aşa de evaziv. Marshall surâse. Poate că de vină este paharul dumneavoastră gol. Vă

mai torn puţin. Marshall se ridică, luă paharul lui Bulman şi spuse peste umăr: N-aţi dori o slujbă în branşa în care aţi lucrat? Pe vremuri aţi fost şeful unei Brigăzi de omucideri, nu-i aşa?

— Am făcut câte puţin din toate. Pentru Dumnezeu, Scotland Yard-ul a tras obloanele? Aveţi la îndemână o reţea amplă de poliţişti sau e vorba de ceva care le-ar putea murdări mâinile?

Marshall se întoarse cu paharul plin şi surâse.

— Sunteţi un om extrem de bănuitor. Se aşează, îşi încrucişă picioarele şi fixă cu privirea tavanul.

Acum urmează vrăjeala, îşi zise Bulman, aşteptând în tăcere confirmarea bănuielilor sale.

— Ronald Walsh, exclamă Marshall. Un sfârşit jalnic, pe măsura personajului. Dar moartea lui a creat nişte probleme de care ne-am fi putut lipsi.

— Noi? Adică guvernul?

— Exact. Mă întrebam dacă nu v-ar interesa cazul?

— Vreţi să spuneţi că toţi băieţii de la Yard sunt la cursuri de specializare sau în vacanţă? Duceţi lipsă de oameni?

— Am fost avertizat că sunteţi o persoană care spune deschis ce gândeşte. Vă întreb încă o dată: Sunteţi interesat? Vi se oferă un salariu bun şi decontarea generoasă a tuturor cheltuielilor. Dacă doriţi, puteţi lua un avans.

— Pentru un politician şi dumneavoastră aveţi un stil foarte direct. Dar nu suficient. Am impresia că detectivii care lucrează la caz nu deţin toate elementele. Le ascundeţi ceva?

— Dacă le-am ascunde ceva ar descoperi imediat. Nimeni nu deţine toate elementele. Înţeleg că aveţi o reţea de informatori foşti puşcăriaşi care n-are egal în lume.

Bulman clătină uşor din cap, atent să nu-şi verse paharul.

— N-o mai am. De multă vreme. Unii dintre ei au murit. Vorbesc serios, nu cred că vă pot ajuta. În altă ordine de idei, se pare că nu-l înghiţea nimeni pe tipul ăsta. Ce s-a întâmplat atât de deosebit încât să vă omorâţi cu firea? De ce atâta deranj?

Marshall meditä câteva clipe, evitând să-l privească în ochi.

— Noi credem că afacerea are şi o latură obscură. Umbre care nu se potrivesc cu conturul real al lucrurilor.

Bulman zâmbi reţinut.

— Foarte poetic! Îmi pare rău, domnule Marshall, nu ştiu ce probleme aveţi, dar nici dumneavoastră nu v-aţi ostenit să-mi explicaţi. Nu cred că vă pot fi de folos, dar asta nu înseamnă că voi refuza încă un malţ cât timp mă mai gândesc.

Marshall traversă încăperea, luă sticla şi o aşeză pe măsuţa de lângă Bulman.

— Vă rog să vă serviţi, dar nu lăsaţi băutura să vă întunece judecata.

— Nu-mi amintesc să mi se fi întâmplat vreodată aşa ceva. Şi-acum povestiţi-mi totul de-a fir-a-păr, ca să-mi dau seama care e oferta.

Marshall se instală comod în fotoliu şi începu să vorbească, cântărindu-şi cu grijă cuvintele.

— E posibil ca moartea lui Ronnie Walsh să fie o problemă mai complicată decât pare la prima vedere. Noi nu credem că a fost ucis de o „call-girl” oarecare, indiferent care i-ar fi fost motivaţia. De altfel, nu a fost vorba de jaf, pentru că asupra lui s-a găsit portmoneul ticsit de bancnote. Nu avea nici un act de identitate, dar ţinând cont de împrejurări nici nu e de mirare. Marshall făcu o pauză şi-l privi în ochi pe Bulman. Noi credem că n-a fost o crimă pasională, ci un asasinat comandat.

În sfârşit, reuşi să capteze atenţia lui Bulman.

— Un contract de asasinat? Şi care ar fi motivul? Din câte ştiu, nu era o persoană chiar atât de importantă. Sau mă înşel?

— Nu. Din punct de vedere politic, nu era.

— A făcut afaceri incorecte? Vreau să spun, era cumva dubios de bogat?

— A fost foarte bogat. Şi, din câte ştim noi, afacerile lui prosperă chiar şi acum, când altele sunt ameninţate cu falimentul. E greu de spus ce legătură au afacerile în toată povestea asta. Trebuie să fie vorba de altceva.

— Dar nu ştiţi ce! Bulman se foi în scaun. Tot nu pricep de ce nu lăsaţi toată povestea în seama poliţiei? Întâlnirea noastră mi se pare o nebunie. Sau există ceva despre care poliţia nu trebuie să afle? Dacă da, spuneţi-mi negreşit. Vă e teamă că poliţia va descoperi ceva ce nu va putea fi ascuns publicului? Sau că ziariştii vor „dezgropa” ceva şi vreţi ca eu să le-o iau înainte? Pentru Dumnezeu, credeţi că aş avea vreo şansă?

— Ce şansă aţi avut când aţi rezolvat ultimul caz? V-aţi confruntat cu situaţii mai grele decât acum. Se pare că aveţi un talent deosebit să intuiţi rapid miezul problemei şi ştiţi să căutaţi răspunsuri la întrebări pe care nimeni nu şi le-ar pune.

— O, aşa este, sunt un tip al naibii de inteligent. Mă „periaţi” cam mult, ceea ce înseamnă că sunteţi disperat.

— Nu vă cer decât să faceţi o încercare. Puteţi oricând să ieşiţi

din joc. Ceea ce vi se plăteşte nu trebuie returnat.

— Până acum asta a fost remarca cea mai vicleană; cineva trebuie să vă fi spus că nu-mi place să abandonez la jumătatea drumului. Ştiţi ce tip de armă s-a folosit?

— Nu. Dar pot afla.

— Şi nu a fost văzut nimeni intrând în camera închiriată de Walsh?

— Aşa am înţeles de la cei din poliţie.

— De unde ştim că a fost o „call-girl”? Putea tot atât de bine să fi fost un bărbat.

— Ştim că a contactat o agenţie de „call-girl”. Fata s-a îmbolnăvit. Oricum, trebuie să presupunem că Ronnie Walsh aştepta o femeie.

— Am nevoie de numele agenţiei, al fetei şi de adresa la care locuieşte. Şi numele recepţionerului care a fost de serviciu. Aş mai vrea să ştiu şi care sunt turele lui.

— Pot afla toate aceste amănunte. Asta înseamnă că acceptaţi propunerea mea?

— Vreau să am acces la oricine cred eu de cuviinţă. Oricine.

— Doar nu vă gândiţi să apelaţi la foştii colegi din poliţie?

— Oricine. Absolut oricine, inclusiv politicieni. Dacă simt că sunt obstrucţionat – şi asta n-ar fi *prima oară că mi se întâmplă* – ies din joc. Vreau mână liberă şi bani în numerar.

— Aşa şi intenţionam să procedăm. Din motive lesne de înţeles nu dorim să se afle despre legătura dintre noi.

— Cui va trebui să-i raportez?

— Mie. Vă mai pot da un număr de telefon. Dacă nu mă găsiţi, spuneţi doar atât – „umbre”. Robotul va înregistra mesajul, iar eu voi lua legătura cu dumneavoastră cât mai repede posibil. Acceptaţi?

— Am acceptat de cum am pus piciorul în camera asta, aşa că trebuie să mă plătiţi retroactiv. Am nevoie de bani. Bulman dădu băutura peste cap, se asigură că paharul era gol şi se ridică de pe scaun. Nu-mi ascundeţi nimic? Ceva ce-ar trebui să ştiu?

— Ar însemna să-mi tai singur craca, nu credeţi?

Bulman ridică din umeri. Afacerea îi dădea deja o senzaţie neplăcută. Aşa i se întâmpla întotdeauna. Era contactat doar atunci când nu mai exista altă soluţie şi, aproape fără excepţie, atunci când lucrurile luau o întorsătură extrem de periculoasă. Dar cazul acesta părea mai mult decât o poveste neplăcută. Nu credea că Marshall îi ascunde vreo dovadă propriu-zisă, însă era

convins că nu-i spusese toată povestea. Chiar dacă prin asta „îşi tăia singur craca”, Marshall *ascundea* ceva.

2

Bulman află că recepţionerul se numea Bert Cooper şi avea maşina parcată în spaţiul special amenajat pentru automobilele personalului, în spatele hotelului, unde se afla el în clipa aceea. Cooper nu ieşise din tura de seară. La miezul nopţii el părăsi în sfârşit recepţia, îndreptându-se spre parcare. Bulman urmări din priviri silueta care ieşise pe uşa din dos şi porni strecurându-se printre maşini, în întunericul nopţii. Pentru un bărbat de talia lui, Bulman se mişca cu agilitate şi fără zgomot. În clipa în care Cooper dădu să descuie portiera, Bulman îi apucă gâtul pe la spate cu braţul său puternic.

— Să nu ţipi, Bert, că-ţi frâng gâtul. Vreau doar să stăm puţin de vorbă. OK? Bulman smulse cheile din mâna încleştată a recepţionerului şi descuie portiera. Apoi îi ceru lui Cooper să deschidă şi cealaltă portieră din faţă. Îl înghesui pe recepţioner în faţa volanului, dădu repede ocol maşinii şi deschise portiera de pe partea opusă înainte ca Bert Cooper să se poată dezmetici. După ce se instală pe banchetă, i se adresă pe un ton afabil: Nu te speria. Dacă te porţi cum se cuvine, nu-ţi fac nimic. Schimbăm câteva vorbe şi apoi eşti liber. Aprinde plafoniera.

Cooper bâjbâi câteva clipe cu degete tremurânde şi reuşi să aprindă becul chior. Bulman îl privi mai atent, apoi puse braţul pe spătarul fotoliului în care stătea prăbuşit recepţionerul.

— Cine dracu’ eşti? izbucni Cooper care începuse să-şi revină din sperietură.

— Păi, cred că-ţi dai seama că nu sunt de la poliţie. Ei au stat deja de vorbă cu tine, iar tu le-ai servit tâmpeniile pe care ţi s-a ordonat să le debitezi. Probabil că nu te-au crezut şi se vor întoarce. Eu vreau să mă asigur că n-o să te bâlbâi. Îi reprezint pe cei care ţi-au plătit o sumă frumuşică ca să înşiri verzi şi uscate şi ca să-ţi menţii spusele în faţa poliţiştilor. O persoană avizată mi-a povestit că ai făcut treabă bună. Ţine-o tot aşa, bine?

Cooper nu-i răspunse imediat. Până la cei patruzeci de ani ai lui dusese o viaţă lipsită de emoţii, iar acum nu prea ştia cum să

reacţioneze. În afară de asta, îi era frică şi nu pricepea cine putea fi matahala instalată pe scaunul de lângă el.

— Nu ştiu despre ce naiba vorbeşti. Lasă-mă în pace! exclamă cu glas tremurând.

Bulman îl privi rânjind.

— Bun băiat! Dai dovadă de precauţie chiar şi atunci când eşti strâns cu uşa. Asta-i bine. Nici nu-ţi cerem mai mult. De asta am şi venit, să mă asigur că poţi face faţă situaţiei. Nu-ţi pierde cumpătul şi te asigur că nu vei regreta. Se întoarse cu faţa către parbriz şi puse o mână pe clanţă. Îmi pare rău că te-am bruscat, dar înţelegi şi tu că nu ne puteam întâlni în hotel; pe de altă parte, trebuia să te sperii puţin, ca să văd cum reacţionezi. Te-ai descurcat foarte bine, Bert. Ţine-o tot aşa şi nu-ţi fă griji din pricina curcanilor. Nu ai de ce să te temi de ei. Deschise portiera şi aruncă o privire în spate. Te simţi bine?

Cooper dădu din cap fără să-l privească.

— Nu era nevoie să fii atât de agresiv, spuse el.

— Poate că ai dreptate. Aşa sunt eu, zise Bulman bătându-l pe umăr. Îmi pare bine de cunoştinţă. Te descurci excepţional. Pentru o clipă se simţi tentat să forţeze nota, să încerce să afle în primul rând cine era persoana care-l abordase pe Cooper, dar risca să se dea de gol şi să-l alerteze pe recepţioner. Va trebui să mai aştepte; avea totuşi satisfacţia de a fi aflat că Bert Cooper fusese mituit. Nu se aşteptase să-i fie atât de uşor; nu-i mai puţin adevărat că el nu era încorsetat de o grămadă de regulamente şi ordine, ca cei de la poliţie.

A doua zi îl sună pe vechiul său prieten, detectivul-şef Walter Beatty de la Scotland Yard. Cum nu-i cerea nimeni socoteală pe ce cheltuia banii, Bulman îşi invită amicul să ia prânzul la unul din luxoasele restaurante de pe Victoria Street, nu departe de Scotland Yard.

— George, tu îţi permiţi să frecventezi astfel de localuri?

Întrebă detectivul înalt, cu început de chelie, atunci când îşi strânseră mâinile.

— Păi, ştiam că nu te pot scoate dintre hârţoage decât invitându-te într-un loc deosebit. Te-ai cam îngrăşat!

După ce se aşezară la masă, Beatty spuse:

— De câteva zile sunt efectiv legat de birou. Faţa-i rotundă se destinse într-un zâmbet. Unul dintre sergenţii mei se văicărea că, de când am fost avansat, nu fac altceva decât să şed în fund şi

să bombănesc. La început am crezut că vorbeşte despre un câine poliţist, dar el se referea la mine. Râseră amândoi; era versiunea prescurtată a unui banc foarte vechi. Dar ia mai dă-le-ncolo de hârţoage! Îmi pare bine că te văd, George. Mi-e dor de vremurile de odinioară.

— Uneori şi mie. Noi doi am făcut o echipă pe cinste.

Din spatele listei de bucate Beatty continuă:

— Cum ştiu că tu nu obişnuieşti să baţi cârciumile, pariez că masa e plătită din buzunarul altcuiva. Deci, George, ce speri să scoţi de la mine?

— Eram curios să aflu dacă ai vreo informaţie despre cazul Walsh.

— Parlamentarul ăla fustangiu? Serviciul de securitate se interesează de câţiva ani buni de aventurile lui extraconjugale. Era considerat un adevărat pericol, dar şi-a păstrat totuşi locul într-un colţ al Parlamentului, deşi puţini aveau încredere în el. Nu sunt prea multe de spus. Dar de ce te interesează tipul?

— M-a rugat una dintre rude să fac nişte săpături. Se pare că persoana respectivă e îngrijorată de trecutul lui. După mine e cam tardiv; probabil că la un moment dat a avut o aventură cu el. Presupun că e vorba de nişte chestiuni de familie care nu trebuie vânturate în public.

După ce se hotărî ce să comande, Beatty puse lista deoparte.

— Ai rămas la fel de mincinos cum te ştiam.

Bulman îi făcu semn chelnerului.

— Oricum, e mai interesant decât dacă ţi-aş fi împuiat capul cu verzi şi uscate despre dreptul clientului la confidenţialitate. Ce poţi să-mi spui, Wally?

— Pare să fie un caz clasic. Cine ştie cum a reuşit să enerveze atât de tare o damă de consumaţie încât individa a sărit la el şi i-a făcut de petrecanie.

— Ce fel de armă s-a folosit?

— Din analiza balistică rezultă că a fost o armă de calibrul 7,65. Probabil un CZ vz 70.

— N-ai vrea să explici mai pe înţelesul meu?

— E greu de precizat unde anume a fost fabricată. Se pare că în Cehoslovacia. Seamănă foarte bine cu un Walther PP, dar nu putem fi absolut siguri. Beatty îl privi în ochi. Îţi spun toate astea de dragul trecutului, nu ca să începi să le trâmbiţezi.

— Ţi-am dat vreodată motive să te îndoieşti de mine? Asasinul a ţintit bine?

Beatty îl privi surprins.

— Ai auzit ceva?

— Nu, nimic. Am atins cumva o coardă sensibilă?

— Aproximativ. S-au tras două gloanţe. Ambele au atins inima aproape în acelaşi punct. E posibil când tragi rapid, un foc după altul.

— Pentru o damă de consumaţie a tras al naibii de bine, nu crezi? O fi vreo profesionistă? întrebă Bulman cu prefăcută indiferenţă.

— Ba bine că nu! O aştepta, altfel nu i-ar fi dat drumul în cameră. Nu a avut loc nici un fel de luptă. Încercăm să întocmim o listă cu tipele cu care s-a culcat ca să vedem dacă există printre ele vreo trăgătoare de elită. E al dracului de greu. Lumea nu ştie decât de amantele din lumea bună, iar individul nu prea făcea mofturi. E practic imposibil să depistezi toate femeile cu care s-a încurcat; asta ne va lua o groază de timp. Beatty surâse. Dacă vom reuşi vreodată să întocmim lista completă, meritǎm să intrăm în Cartea Recordurilor. E o adevărată minune că nu a fost ucis mai demult, de vreun soţ încornorat.

— Poate că a făcut-o acum.

— Nu-i exclus să ai dreptate. N-a fost nimeni foarte afectat de dispariţia lui. Există o mulţime de persoane care ar prefera să nu descoperim asasinul.

— Altceva?

Chelnerul sosi cu antreurile. După ce rămaseră din nou între patru ochi, Beatty continuă:

— Există o mică ciudăţenie: tipul nu avea batistă la el. Pentru un om pedant ca el, aşa ceva este de neconceput. Nu s-au descoperit nici un fel de amprente, nici măcar ale lui; există doar cele ale femeii de serviciu care a descoperit cadavrul. Asta înseamnă că au fost şterse cu multă grijă.

— Deci la asta a servit batista? Dacă a fost un asasin plătit nu s-a purtat ca un adevărat profesionist.

— Eu n-am vorbit despre vreun asasin plătit. Dimpotrivă, totul indică contrariul: persoana care l-a omorât nu s-a pregătit suficient de bine sau a făcut-o dintr-un impuls de moment. Sunt convins că cei de la agenţia de „call-girl” spun adevărul. Dacă a făcut-o sau nu cea pe care a angajat-o, asta e deja altă poveste. Cert e că fata s-a îmbolnăvit şi a rămas acasă. Cred că recepţionerul de serviciu a fost mituit să închidă ochii asupra aranjamentului. Nu e ceva neobişnuit şi asta nu-l face părtaş la

crimă. Mai cred că Walsh se temea să nu fie recunoscut şi a încheiat „afacerea” printr-un prieten. Sunt convins că recepţionerul nu l-a văzut nici pe el, nici pe altcineva intrând în cameră în ziua aceea. Walsh a avut grijă de asta. Va trebui să-l mai interogăm o dată pe Cooper.

— Asta-i tot? Nici o arestare la orizont?

— George, rezolvarea acestui caz va cere mult timp. Individul a dus o viaţă complicată, plină cu femei care i s-au perindat prin pat. Până la urmă îi dăm noi de capăt.

Mâncară un timp în tăcere, apoi Bulman exclamă:

— Ştii, Wally, mi se pare că tratezi cu prea multă indiferenţă calitatea tirului. Damele de consumaţie nu prea obişnuiesc să se plimbe cu pistolul în geantă; mi se pare ciudat să-l mânuiască.

— N-avem de unde şti cât de tare a enervat-o. Sunt convins că a dus la exasperare o mulţime de femei şi, cum ai spus chiar tu, tot atâţia soţi sau amanţi. Oricine ar fi asasinul, s-a dus acolo ferm hotărât să-l ucidă; nu cred că a avut întâmplător arma asupra sa. Cât priveşte precizia, a tras de foarte aproape şi s-ar putea ca ucigaşul să fie un as al tirului.

Bulman mesteca încet, scrutând chipul prietenului său, absorbit de savurarea mâncării.

— Oare de ce am senzaţia că încerci să mă duci cu preşul? Ori poate statul prea îndelungat la birou ţi-a „amorţit” flerul de poliţist?

Beatty surâse şi continuă să mănânce.

— N-am mai mâncat de ani de zile un file atât de gustos!

— L-ai savura cu şi mai mare plăcere dacă ţi-aş spune cine îl plăteşte. E un caz chiar atât de delicat? continuă pe un ton grav. Nu mă aştept să-mi dezvălui motivul, dar spune-mi: există vreun secret deosebit sau e doar impresia mea?

Beatty lăsă întrebarea să plutească în aer, confirmând astfel bănuielile lui Bulman. Cei doi bărbaţi se cunoşteau foarte bine şi alcătuiseră o echipă redutabilă. După ce termină masa, Beatty îşi şterse gura tacticos.

— George, de ce nu accepţi realitatea? Tu nu mai faci parte din poliţie, pe când eu da. De ce ţi-aş spune ceva? Singurul motiv ar fi acela că suntem prieteni de-o viaţă şi, în eventualitatea că vei descoperi vreun indiciu, mi-l vei comunica în primul rând mie.

— În privinţa asta, nu încape nici o îndoială!

— Ba nu-i chiar aşa. Depinde pentru cine lucrezi. Să nu-ţi închipui că am înghiţit povestea cu ruda sărmanului defunct!

Beatty se lăsă pe spătarul scaunului şi-l privi încruntat, îţi vând un pont. Din câte ştim noi, actuala amantă a lui Walsh este o muieruşcă pe nume Anna Brenning. A venit din Germania Răsăriteană, dar vorbea o engleză excelentă încă înainte de a ajunge la noi. A instalat-o într-un apartament la intersecţia străzii Kensington cu Earl's Court. E o tipă interesantă.

— Aţi stat de vorbă cu ea?

— Eu personal, nu. Am trimis doi băieţi din echipă. Am considerat-o o posibilă suspectă, dar în momentul crimei nu se afla în ţară. Era în vizită la nişte prieteni, în Germania.

— Aţi verificat?

— Bineînţeles. Vom mai verifica, deşi avem deja dovezi suficiente care îi confirmă alibiul. Dacă vrei, poţi vorbi cu ea.

— La ce bun, are deja un alibi.

— E şi ăsta un punct de pornire. Beatty ridică din umeri. Chiar dacă n-a făcut-o ea, e posibil să aibă nişte bănuieli pe care ar prefera să ţi le spună ţie, nu nouă. Am impresia că pe vremea când trăia în Germania a avut nişte neplăceri cu Stasi, aşa că nu prea agreează poliţiştii. Ar fi bine să inventezi o poveste mai plauzibilă decât cea cu ruda îndurerată. Este o femeie extrem de inteligentă şi cred că n-o interesau decât banii lui.

— Figurează în cartea de telefon?

— Da, dar sub un alt nume. Probabil că apartamentul îi aparţine lui Walsh, dar a fost contractat printr-o firmă fictivă, aşa că nu putem dovedi nimic. O să-ţi las adresa pe robot.

Bulman nu-şi dădea prea bine seama dacă vechiul său amic încerca să-l ajute sau să-l inducă în mod deliberat în eroare; Beatty nu era omul care să renunţe la un martor valoros. Deocamdată asta reuşise să obţină şi trebuia să se mulţumească cu atât.

Bulman se întoarse în apartamentul lui din North Kensington. Locuia la primul nivel al uneia din acele case cu etaje retrase, în stil edwardian, aproape de Portobello. Deşi mâncarea şi băutura îl moleşiseră, observă imediat semnalul luminos al robotului telefonic şi se grăbi să verifice mesajele. Găsi adresa Annei Brenning, ceea ce însemna că Beatty i-o transmisese imediat ce ajunsese în sediul Scotland Yard-ului. Vocea, însă, nu-i aparţinea lui.

Aţipi imediat, în fotoliu şi nu se trezi decât pe înserate, îşi zise că nu prea avea şanse să rezolve misterul asasinării lui Walsh,

dar avea nevoie de bani şi se hotărî să continue, atâta timp cât Edward Marshall se arăta dispus să risipească fondurile guvernamentale.

A doua zi, luă metroul până la staţia Kensington, iar de acolo o porni pe jos. Apartamentul se afla pe o străduţă mai retrasă, nu departe de Olympia, la primul etaj al unei case terasate. Trecu pe lângă gardul de fier şi urcă cele câteva trepte care duceau la uşa masivă de la intrare. Pe panoul interfonului figurau două nume; în dreptul celui de-al treilea buton nu scria nimic. Apăsă pe acesta din urmă şi, auzind glasul cu un uşor accent străin, îşi dădu seama că nimerise bine.

— Anna Brenning?

— Da, veni răspunsul hotărât. Cine sunteţi?

— Mă numesc George Bulman. Îmi permiteţi să urc? Aş vrea să stăm puţin de vorbă.

— Despre ce anume? Nu cred că vă cunosc.

— Aşa e, aveţi dreptate. Nu ne cunoaştem. Aş dori să discutăm puţin despre Ronald Walsh.

Aşteptă înfrigurat, temându-se că femeia va trânti receptorul.

— Sunteţi reporter?

Era o întrebare rezonabilă. Ziariştii nu se năpustiseră în faţa uşii căci legătura ei cu Walsh fusese păstrată în cel mai mare secret atât de defunct, cât şi de poliţie.

— Nu. Şi nu sunt nici de la poliţie. Vă rog, doar câteva vorbe. Sunt un bărbat între două vârste, supraponderal şi inofensiv. Nu aveţi nici un motiv să vă temeţi.

— O, ştiu cum arătaţi, domnule Bulman; dar poate că nu sunteţi atât de inofensiv pe cât pretindeţi.

Bulman se simţi prins cu mâţa-n sac. Nu fusese suficient de atent. Ridică privirea şi abia atunci observă un scaner fixat deasupra uşii. Zâmbi larg şi flutură mâna în semn de salut.

— Intraţi, domnule Bulman. Ultimul etaj.

Auzi zumzetul şi apăsă pe clanţă. La ultimul etaj exista o singură uşă, cu un vizor în mijloc. Sună.

— Poftiţi. Femeia părea să-l fi aşteptat în spatele uşii. Trecu pe lângă ea şi se opri în holul mic. Intraţi în cameră, spuse gazda, închizând uşa.

Dintr-o privire îşi dădu seama Că avea în faţă o femeie deosebită. Purta o pereche de jeanşi uzaţi şi o bluză de mătase imprimată, peste care îmbrăcase o vestă fără mâneci. Părul arămiu, tuns scurt, îi încadra faţa pe care străluceau doi ochi tic

un albastru deschis. Buzele pline, frumos arcuite, ascundeau un zâmbet enigmatic.

— Acum, după ce m-aţi studiat, ce părere aveţi?

Un bărbat mai tânăr s-ar fi fâstâcit, dar Bulman zâmbi în felul lui ursuz şi spuse pe un ton indiferent:

— Indiscutabil sunteţi cel mai frumos lucru pe care l-am văzut în dimineaţa asta geroasă. Pot să mă aşez?

Femeia stătea lângă uşă, cu mâinile încrucişate la piept, afişând un zâmbet îngheţat.

— Nu înainte de a-mi răspunde la câteva întrebări. Cum aţi aflat de mine? S-a făcut totul pentru a se ascunde prezenţa mea aici – de aceea nu se înghesuie ziariştii în faţa uşii. Deci, cine v-a povestit despre mine?

— Prezenţa dumneavoastră nu este chiar atât de secretă cum vă imaginaţi. Nu vă pot spune de la cine am aflat şi nici nu cred că are vreo importanţă. Nu am de gând să divulg secretul altcuiva. Se pare că Ronald Walsh a lăsat în urmă nişte indicii care conduc la dumneavoastră.

— Era mult prea precaut.

— Se pare că nu atât cât ar fi trebuit să fie. E limpede că nu se aşteptase la ceea ce i s-a întâmplat. Nu păreţi foarte afectată de moartea lui.

— Sunteţi crud. Eu am fost amanta, nu soţia lui. Provin din Germania Răsăriteană. Când am sosit aici aveam nevoie de puţină siguranţă, iar el a fost în măsură să mi-o ofere. Dar asta nu vă priveşte. Anna Brenning începu să se plimbe în sus şi-n jos prin încăpere. Poate că ar fi bine să luaţi loc. Ea se aşeză pe braţul unui fotoliu, invitându-l pe Bulman să se instaleze pe un scaun mai confortabil.

Femeia rămase câteva clipe cu privirea aţintită în gol, apoi desfăcu braţele într-un gest de neputinţă şi resemnare.

— Probabil că vă întrebaţi de ce v-am permis să intraţi. Vreau să aflu cum aţi dat de mine, cine v-a informat unde locuiesc. Nici chiar prietenii lui nu ştiau de existenţa mea.

— Îmi pare rău, dar nu pot să vă spun. Îmi ştiţi numele şi, pornind de la el, îmi puteţi verifica identitatea.

— Spuneaţi că nu sunteţi de la poliţie, am înţeles bine?

— Categoric. Pe vremuri am făcut parte din ea, dar asta a fost cu mulţi ani în urmă.

— Poate că mai aveţi prieteni printre poliţişti. Asta ar explica cum aţi ajuns la mine. Dacă aşa stau lucrurile, atunci mi-a fost

trădată încrederea. Voi depune plângere în mod oficial.

— Prieteni încolo, prieteni încoace. Oricum nu mi-ar fi furnizat o asemenea informaţie. Are vreo importanţă? Am venit aici să văd dacă-mi puteţi da vreun indiciu cu privire la persoana care l-a ucis pe binefăcătorul dumneavoastră.

— În nici un caz n-am făcut-o eu. Din punct de vedere financiar depindeam de el. Aveţi vreo carte de vizită?

Bulman o privi mirat.

— Nu folosesc; nu le-am înţeles niciodată rostul.

— Dar sunteţi detectiv particular, nu? Trebuie să aveţi un birou pe undeva.

— Nu am o firmă; fac doar câte un serviciu prietenilor. Dumneavoastră trebuie să ştiţi câte ceva despre Walsh. Avea reputaţia unui Don Juan; ce cunoaşteţi în legătură cu asta sau cu femeile cu care se culca?

— Nu văd de ce v-aş răspunde la întrebare. De fapt, pentru cine lucraţi?

— Bine. Lucrez pentru soţia lui. Era puţin probabil ca Anna Brenning să ia vreodată legătura cu văduva lui Ronald Walsh. Ea crede că poliţia ascunde anumite lucruri, pentru că defunctul a fost membru al parlamentului, iar guvernul n-are nevoie de o nouă complicaţie. Poate că are dreptate. Una e să descoperi şi alta să dezvălui nişte matrapazlâcuri de-ale victimei. Nu e nimic nefiresc în faptul că femeia vrea să afle ce învârtea şi cu cine. Ştie de existenţa dumneavoastră?

— Din câte ştiu eu, nu. Dar va afla acum, pentru că-i veţi spune dumneavoastră.

Bulman era impresionat de calmul ei.

— E normal să vă preocupe viitorul. Poate că voi fi nevoit să-i spun, dar n-o voi face decât atunci când mă voi convinge că o ajută să afle adevărul. Dacă-mi puteţi oferi vreun indiciu privind persoana care l-ar fi putut ucide, e posibil să nu-i dezvălui existenţa dumneavoastră.

— Ăsta-i şantaj, domnule Bulman. Este adevărat că mă îngrijorează poziţia în care mă aflu, că cineva a ucis găina cu ouă de aur, dar s-ar putea să mai dureze până se descoperă proprietarul acestui apartament; până atunci, până voi primi ordinul de evacuare, voi rămâne aici. Asta va dura, aşa că ameninţările dumneavoastră n-au nici o valoare. În orice caz, eu nu ştiu nimic. Ridică din umeri parcă pentru a sublinia cele spuse. Bineînţeles, ştiam că are şi alte amante şi asta încă

dinainte de a mă muta aici. Nu mă deranja, atâta timp cât era discret. Faptul că ştiam îmi dădea o anumită putere asupra lui, un plus de siguranţă, Anna se ridică şi Bulman, care şedea pe scaun, privi apreciativ silueta înaltă. Femeia se opri în faţa lui.

— Presupun că mă consideraţi dizgraţioasă.

— Treburile astea nu mă privesc. Înţeleg ce v-a determinat să procedaţi aşa. Deci nu mă puteţi ajuta? întrebă, simţind un fel de milă pentru ea.

— Şi eu aş dori să ştiu cine l-a asasinat. Oricine ar fi fost, mi-a complicat viaţa exact când începuse să se echilibreze. Acum s-a dat totul peste cap. V-am povestit mai multe despre mine decât le-am spus poliţiştilor. Mă simţeam foarte singură; simţeam nevoia să-mi descarc sufletul cuiva.

— Aţi venit aici ilegal?

— Dacă aş fi venit ilegal poliţia ar fi luat de mult măsuri.

— OK. Intenţionaţi să vă întoarceţi în Germania?

— Cât timp pot rămâne aici, nu. De ce îmi puneţi întrebări care nu au nici o legătură cu asasinarea lui Ronald?

— Eram curios să ştiu dacă v-aţi mai întors în ţară, în vizită; dacă mai aveţi prieteni acolo.

— Eram în Germania când a fost omorât sărmanul Ronnie. Am stat câteva zile. Anna îi aruncă o privire de gheaţă. Poliţia a verificat deja, aşa că v-a scutit de efort.

— V-aţi vizitat mama?

— Mama mea a murit. Zău, aş vrea să vă ajut. Mi-ar plăcea şi mie să ştiu răspunsurile la toate aceste întrebări. Cum pot lua legătura cu dumneavoastră, în caz că-mi vine vreo idee?

Bulman notă numărul lui de telefon pe o foaie ruptă din agendă.

— Nu stau prea departe de aici. Totuşi, mă intrigă un lucru: E clar că dumneavoastră aţi însemnat ceva pentru el şi totuşi, se întâlnea cu alte femei. Obişnuia să apeleze la serviciile vreunei agenţii de „call-girl”?

— Nu am discutat niciodată despre amantele lui. Pur şi simplu am închis ochii, ca să păstrez pacea în acest apartament. Ştiam amândoi ce facem.

— Poate că dumneavoastră ştiaţi, în schimb el s-a lăsat mazilit.

— Mazilit? Adică asasinat?

Bulman dădu din cap.

— Ceea ce mă intrigă este motivul. Avea bani destui să

fericească pe toată lumea. Atunci ce anume a scos pe cineva din sărite într-atât încât să se hotărască să-l ucidă? Poate că avea o viaţă ascunsă despre care puţini ştiau.

— Era un om cu mai multe feţe, dar asta nu mă privea; eu îi satisfăceam doar nişte necesităţi. Eu şi altele ca mine.

Bulman se ridică în picioare.

— Cei de la poliţie v-au spus că fata pe care o angajase s-a învoit pe motiv de boală? Treaba a fost făcută de cea care i-a luat locul.

— Nu mi-au dat amănunte. I-a interesat doar unde mă aflam eu în momentul crimei.

Bulman dădu din cap, aruncă o privire rapidă înjur, apoi spuse:

— Păi, cert e că v-a instalat într-un apartament frumuşel. Cum o să vă descurcaţi cu banii?

— Un timp n-o să am probleme. Nu a fost niciodată un tip meschin.

Bulman nu putea decât să-i admire stăpânirea de sine. Făcea faţă situaţiei, fără să verse lacrimi false, fără izbucniri de furie. Era o femeie inteligentă, care stăpânea limba engleză ca şi cum ar fi fost limba ei maternă; din ce motiv ajunsese atât de jos încât să trăiască alături de un nemernic ca Walsh? Ar fi meritat o soartă mai bună.

— La vremea aceea a fost cea mai avantajoasă ofertă pe care am primit-o, spuse femeia, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Germania nu-mi oferea nimic, iar aici e nevoie de timp ca să prinzi cheag. A trebuit să umplu golul şi am făcut cum m-am priceput mai bine. Buzele i se desfăcură într-un zâmbet fermecător. Cel puţin dumneavoastră aţi manifestat mai mult interes faţă de mine decât poliţia. Vă mulţumesc. Poate că ne vom mai întâlni.

— Vă urez noroc.

Bulman strânse mâna întinsă şi, cum liftul nu răspundea la apel, începu să coboare încet scările. Ajuns în stradă se văzu nevoit să recunoască cum că tânăra îi lăsase o impresie profundă. Ar fi fost curios să afle unde o agăţase Walsh; oare cum de uitase să o întrebe? În timp ce se îndrepta agale spre cea mai apropiată staţie de metrou, îi trecu prin minte că femeia nu manifestase nici cea mai vagă urmă de teamă; viitorul, oricare ar fi fost el, nu părea să o îngrijoreze. O asemenea atitudine ridica semne de întrebare. Majoritatea amantelor ar fi manifestat un sentiment de regret. Practic, nu făcuse altceva decât să o

întâlnească. Aici apărea un alt semn de întrebare.

Bulman se hotărî să o caute pe dama de consumaţie care contramandase întâlnirea cu Walsh. Până să ajungă acasă, constată că are mai multe nelămuriri decât certitudini. În timp ce închidea poarta, de sub o arcadă de pe trotuarul opus ieşi un bărbat care, după ce se asigură că Bulman nu avea de gând să reapară, se urcă într-o maşină şi demară în trombă.

3

A doua zi dimineaţă Bulman îl sună pe Edward Marshall, dar nu-i răspunse decât robotul. Conform înţelegerii, rosti un singur cuvânt – „umbre”, apoi închise. Marshall îl contactă surprinzător de repede. Bulman îi ceru adresa agenţiei şi numele şi adresa fetei care contramandase întâlnirea cu Walsh. Răspunsul prompt îl impresionă atât de puternic încât exclamă:

— Mai aveţi să-mi daţi vreo informaţie ca să mă scutiţi de un alt telefon?

— Ei, nu exagera! Ştiam că mi le vei cere, de aceea m-am străduit să le am gata pregătite. Ai ajuns la vreun rezultat?

— O, desigur! Am toate piesele jocului, nu-mi rămâne decât să le pun cap la cap.

— Nu e nevoie să fii sarcastic. Nu-ţi cer altceva decât să mă ţii la curent.

În aceeaşi dimineaţă Bulman sună la agenţie, dar nu obţinu nimic. Poliţia vizitase deja de două ori stabilimentul, iar fosta prostituată care îl conducea – o femeie încă atrăgătoare, cu priviri aprige – nu era dispusă să-şi irosească timpul stând la taclale cu unul ca Bulman, care nu avea nici o autoritate. I-o şi spuse, fără ocolişuri. După ce Bulman termină de debitat povestea pe care o pregătise, femeia îl măsură deloc impresionată şi rosti scurt: „Cară-te”. Avea destule probleme pe cap, ca să mai suporte şi prezenţa unor necunoscuţi băgăreţi ca cel din faţa ei.

Bulman acceptă înfrângerea cu eleganţă, ba chiar râse amuzat, apoi porni spre locuinţa fetei. Connie Smith, dacă acesta era numele ei real, locuia în Islington, într-una din casele modernizate ale cartierului care lâncezise ani de-a rândul în anonimat. Acum situaţia se schimbase; maşinile luxoase, parcate lângă bordură, dovedeau noul standard de viaţă al locuitorilor.

Surprinzător şi aici lipseau ziariştii. Era limpede că cineva făcea tot posibilul să-i ţină cât mai departe, ceea ce trebuie să fi fost destul de dificil. Walsh se bucura de infinit mai multă protecţie după moarte, decât în timpul vieţii. Cum de o merita?

Făcuse parte dintre acei bărbaţi incapabili să păstreze discreţia asupra aventurilor lor, astfel încât devenise subiect de bârfă chiar şi în rândul colegilor săi. Oare cum izbutise să o ţină în umbră pe Connie Smith şi de ce devenise atât de important acum?

Poliţia făcuse deja o descindere aici şi chiar dacă ar fi sosit în maşini, fără însemnele oficiale, vecinii tot ar fi remarcat agitaţia. Era o stradă liniştită, arareori puteai vedea câte un pieton. Bulman apăsă pe sonerie şi aşteptă. Cum nu-i răspunse nimeni, se dădu câţiva paşi înapoi ca să privească ferestrele. Nu se mişca nici o perdea. Sună din nou şi ţârâitul prelung răsună în toată casa.

Se dădu din nou înapoi. Nu se vedea nici o intrare dosnică. Probabil că exista o grădină care se învecina cu cea a casei de pe strada paralelă. Apoi auzi vocea unei femei.

— Sunteţi de la poliţie?

Bulman observă că în uşa alăturată stătea o femeie de vârstă mijlocie, bine îmbrăcată.

— Da. Aici locuieşte Connie Smith, nu-i aşa?

— Da. A plecat.

— O, Doamne! Ştiţi cumva unde sau pentru cât timp?

— Nu. Ţineţi neapărat să intraţi? Vreau să spun, doreaţi să o vedeţi pe ea sau casa?

Ciudată întrebare!

— De ce mă întrebaţi?

— Mi-a lăsat cheile. Aşa face întotdeauna când pleacă de acasă. Vă pot da drumul înăuntru, dar va trebui să vă însoţesc ca să mă asigur că totul este în ordine.

Bulman îşi zise că femeia se folosea de el ca să-şi bage nasul în locuinţă. Avea cheile în mână şi părea hotărâtă s-o facă. I se păru destul de ciudat.

— Păi, ar fi spre binele ei dacă aş putea să o contactez: Poate că a lăsat vreo adresă înăuntru. În sinea lui se gândea că dacă locatara lăsase vreun indiciu, cu siguranţă vecina îl descoperise de mult. Haideţi să aruncăm o privire, spuse el pe un ton jovial.

Femeia se prezentă sub numele de Lorna Russell. Era volubilă, isteaţă şi destul de atrăgătoare. Ea descuie uşa şi Bulman intră primul în holul spaţios, a cărui podea era acoperită cu covoare scumpe.

— Dacă a lăsat vreo adresă probabil că o vom găsi în camera de muzică, spuse Lorna care părea familiarizată cu topografia

locuinţei. Poliţia a interogat-o deja, presupun că ştiţi asta. Deschise uşa camerei şi se dădu la o parte, realizând brusc că se află în compania unui bărbat complet necunoscut. Ar fi trebuit să vă cer legitimaţia!

— Da, ar fi trebuit, replică Bulman trecând pe lângă ea. Nu vă speriaţi. Sunt inspectorul şef Allen. A apărut un amănunt care o interesează, de aceea doream să stau de vorbă cu ea. Privi înjur. În capătul opus al camerei se afla o combină muzicală cu boxele aferente, iar la câţiva paşi de uşă, un birou acoperit cu ziare de mică publicitate.

— Întotdeauna răspundea la anunţuri, explică Lorna. Primea mereu cataloage. Nu ducea lipsă de bani. Îşi luă inima-n dinţi şi puse întrebarea care nu-i dădea pace: Connie a dat de bucluc?

Bulman zâmbi în sinea lui. Lorna îi dăduse drumul în apartament nu ca să vadă locuinţa pe care o cunoştea cu ochii închişi, ci ca să scoată de la el tot ce putea. Se apropie de masa de scris şi se aşeză pe scaunul din faţa ei. Aproape ascunsă de maldărul de ziare observă o fotografie înrămată, răsturnată. O ridică şi o aşeză acolo unde credea că stătuse. Din fotografie zâmbea o brunetă drăguţă, cu priviri visătoare. Probabil că poza fusese retuşată, ca să îndulcească puţin trăsăturile. Bănuia că fotografia o înfăţişa pe Connie Smith; se feri să întrebe, pentru că un poliţist adevărat trebuia să aibă descrierea persoanei căutate.

— Drăguţă femeie.

— Da, încuviinţă Lorna. Şi mai ales fotogenică. Fotografia asta o avantajează şi cred că a fost făcută cu câtva timp în urmă. Dar nu mi-aţi răspuns la întrebare: a dat de bucluc?

Bulman începu să răscolească tăieturile din ziare.

— Depinde ce înţelegeţi prin „bucluc”.

— Păi, sunt unii care o consideră cam dubioasă. Iese din casă la ore ciudate, în special noaptea şi nu suflă o vorbă despre ce învârte.

Bulman încercă sertarele biroului, dar acestea erau încuiate.

— Aţi văzut bărbaţi venind la ea?

— A, nu, nu-şi aduce de lucru acasă. Se spune că ar fi o „call-girl”. Mie mi-e foarte simpatică. A fost întotdeauna amabilă. Ce a făcut de şi-a pus poliţia pe cap?

Bulman continua să scormonească printre ziarele de pe birou.

— Nu ştiu dacă pot să vă spun. Sunteţi sigură că nu cunoaşteţi unde se află?

— Nu ştiu dacă pot să vă spun, îl îngână Lorna. N-aş vrea să-i

fac neplăceri.

— Dacă tăinuiţi informaţii veţi avea dumneavoastră neplăceri. Bulman împinse scaunul în spate. Uitaţi, vă propun un târg. Vă voi spune atât cât pot ca să nu dau de necaz, iar dumneavoastră îmi spuneţi cum s-o găsesc. Vă asigur că n-are de ce să se teamă. Aţi putea să-mi daţi şi cheile de la biroul ăsta.

Lorna cântări preţ de câteva clipe propunerea, apoi spuse:

— Bine. Începeţi dumneavoastră.

— Connie este o femeie de treabă. Conduce un azil pentru animale, în Berkshire. Nu se ştie din ce cauză militanţii pentru drepturile animalelor şi-au băgat în cap că acolo se fac tot felul de experimente şi le-au eliberat aproape pe toate. Multe animale mai mici vor pieri, pentru că nu se pot descurca singure. Unele au fost deja găsite moarte. Casa pe care o avea acolo a fost devastată; i-au incendiat un hambar. De aceea au căutat-o colegii mei. Am arestat deja doi bărbaţi şi o femeie şi avem nevoie de Connie ca să-i identifice. Mai este implicată şi o a patra persoană, şeful găştii, care a anunţat poliţia locală că dacă nu-i eliberează tovarăşii o ucide pe Connie. Poate sunt doar vorbe goale, dar individul fiind psihopat ar putea să-şi pună în practică ameninţarea. Înţelegeţi acum de ce trebuie neapărat să dăm de ea.

— O, Doamne, n-am ştiut nimic. Sărmana Connie. Cum te mai poţi înşela în privinţa oamenilor. Au reuşit să recupereze vreun animal?

— Doar câteva, dar cercetările continuă. Am cooptat şi un zoolog, pentru că multe dintre animale sunt specimene rare. Lorna nu s-a întors la azil şi ne întrebăm unde poate fi?

— Uneori se mai ducea la căsuţa surorii ei din Hampshire. Nu ştiu adresa exactă. Cred că e pe undeva prin Wallops.

— Trebuie să arunc o privire prin sertare. Sunt convins că a notat undeva adresa. Probabil că biata fată e atât de speriată încât n-a mai rezistat şi şi-a luat lumea în cap. Lorna, cheile! Vă rog…

— Nu am nici o cheie de la birou.

— M-aţi dezamăgit. V-am dat nişte informaţii pe care n-ar trebui să le ştie nimeni în afară de poliţie.

Lorna, care până atunci îşi imaginase că a fost destul de isteaţă ca să afle ceea ce dorea, se sperie de-a binelea.

— Uitaţi, continuă Bulman cu o figură gravă, toată lumea are câteva chei de la valize. Mergeţi acasă şi aduceţi-mi cât puteţi de

multe. Le voi încerca pe rând, poate una se potriveşte. Duceţi-vă! Intrăm în criză de timp.

— Să văd ce pot face.

Când Lorna ieşi, Bulman se duse în bucătărie şi se înarmă cu un spărgător de gheaţă şi un ciocan de bătut carne. Cu ajutorul lor reuşi să deschidă sertarele, unde găsi adresa din Hampshire, un extras de bancă şi câteva cotoare vechi de carnete de cec. La întoarcere, Lorna îl găsi cufundat în lectură.

Nu o auzi pentru că femeia păşea foarte uşor, iar el era adâncit în gânduri. Vocea ei îl făcu să tresară.

— Le-aţi deschis! îl apostrofa Lorna.

Bulman o privi, brusc iritat de prezenţa ei.

— Am constatat că unele dintre cheile mele se potrivesc, că le-am descuiat. Am găsit adresa, dar m-am gândit că aş putea descoperi o probă concretă care să ne pună pe urmele individului aflat încă în libertate.

Spera că trupul lui voluminos va masca broasca forţată, Cu o mână acoperi încuietoarea sertarului aflat chiar în dreptul Lornei.

Femeia stătea lângă el ţinând în mână un inel pe care se legănau câteva cheiţe.

— Îmi pare rău, Lorna, dar timpul ne condiţionează. Oricum, mi-aţi fost de mare ajutor. Mai notez ceva şi am plecat.

Cum Lorna nu părea grăbită să plece de lângă el, se văzu nevoit să mâzgălească nişte date. Dacă s-ar fi apucat să copieze extrasul bancar ar fi stârnit bănuieli şi nu era convins că femeia nu mirosise deja ceva. Notă ceea ce reţinuse, închise sertarele şi se ridică de pe scaun.

— N-are rost să le încuiem din nou, nu e nimic de valoare în ele. Când voi da de ea îi voi explica situaţia. Oricum, vă mulţumesc. Vreţi să-i spun că m-aţi ajutat sau preferaţi să nu fiţi amestecată?

Continuă să vorbească, zorind-o spre ieşire.

— Prefer să nu mă amestecaţi. Dacă totul se termină cu bine, îi voi povesti chiar eu.

Înainte de a părăsi casa, Bulman mâzgăli pe un petic de hârtie numărul lui de telefon şi i-l întinse Lornei.

— În caz că ia legătura cu dumneavoastră, vă rog să mă înştiinţaţi pe mine personal. S-ar putea să refuze o colaborare directă cu poliţia. Eu admir sincer ceea ce face şi cred că pot evita demersurile oficiale. Nu vă decât să-mi daţi un telefon.

Se întoarse acasă şi scoase din garaj Daimler-ul vechi, dar

bine întreţinut, aceeaşi maşină pe care Spider Scott îi ordonase să o ardă ca să distrugă dovada. Porni spre Andover, pe autostrada M3, iar de acolo o luă spre Wallops.

Găsi repede strada Salisbury şi rulă câteva mile până dădu de Muzeul Armatei; în dreptul biserici micuţe viră la dreapta şi apoi iarăşi la dreapta. Multe dintre căsuţele modeste de provincie nu purtau număr sau acesta era abia vizibil. Bulman se feri să atragă atenţia întrebând vreun trecător dintre puţinii pe care îi întâlni.

După multe căutări găsi casa, retrasă la capătul unei parcele de teren. Plăcuţa cu numele proprietarului atârna într-o parte, ca şi cum ar fi fost smulsă de nişte vandali. Nu se zărea nici o construcţie care ar li putut servi drept garaj, dar Bulman observă un Ford de culoare roşie parcat pe aleea laterală. Asta însemna că cineva era acasă întoarse cu dificultate Daimler-ul pe aleea îngustă şi reuşi să-l parcheze în spatele unui gard viu înalt, dincolo de care se întindea un ogor arat.

Încercă, fară succes, să păşească fără zgomot pe prundişul presărat pe drumeagul ce ducea de la poartă la intrarea în casă. Urcă pe verandă, aplecând mult capul ca să nu se lovească de viţa sălbatică ce se arcuia deasupra scărilor.

Nu găsi nici un buton de sonerie pe uşa scundă de stejar, ci doar o potcoavă de cal prinsă în centru. O ridică şi bătu tare de câteva ori.

Nu-i răspunse nimeni, aşa că mai bătu o dată. Bătăile trebuie să se fi auzit în toată clădirea, dar nimeni nu apăru. Mai aşteptă câteva clipe apoi se hotărî să cerceteze locul.

Grădina părăginită era înveselită din loc în loc de tufe de trandafiri care se luptau să se ridice deasupra bălăriilor înalte. Cărarea pavată care înconjura casa abia se mai zărea de sub smocurile de iarbă. Ocoli încet clădirea, încercând să zărească ceva prin ferestrele închise. Interiorul părea confortabil, dar lipsit de strălucire. Camerele joase, ca în majoritatea caselor ţărăneşti, erau cufundate în penumbră.

Căută o fereastră uitată deschisă sau o uşă descuiată. Grădina din spate, micuţă, era ferită de priviri indiscrete de un şir de fagi înalţi. Găsi până la urmă un geam întredeschis la bucătărie. Uşa era închisă, dar când apăsă pe clanţă constată că nu era încuiată. Intră şi strigă de câteva ori.

Ceainicul electric de pe masa de bucătărie era călduţ. Alături, dintr-o cană răsturnată, se prelinsese un firicel de cafea. Trecu în

salonul spaţios, amenajat probabil prin dărâmarea zidului dintre două camere alăturate. Pe podea era aruncat un ziar deschis, ca şi cum cineva l-ar fi lăsat în grabă din mână pentru a face ceva… poate pentru a merge să deschidă uşa de la intrare. Se opri în hol şi strigă din nou.

Aşteptă nemişcat. Casa îi dădea o senzaţie neplăcută, ca şi cum locatarii ar fi murit subit de bătrâneţe. Privind pereţii coşcoviţi şi mobilierul degradat, aproape că-i venea să creadă. În casă plutea un miros greu de fum; în şemineu buştenii aruncau scântei, pocnind sec.

Îşi feri capul de o grindă şi urcă scările. Găsi repede dormitorul mare care părea a fi cea mai cochetă şi luminoasă încăpere din clădire. Într-un colţ se afla o cabină de duş modernă. Tot la etaj descoperi încă un dormitor şi o debara. Coborî din nou la parter şi se opri nehotărât. Privi pe fereastră; clădirea nu putea fi văzută de pe şosea. Copacii o mascau aproape în întregime. Un loc de refugiu perfect. Dacă domnişoara Connie Smith se retrăsese aici, probabil că ieşise la cumpărături; dar de ce-ar fi lăsat geamul deschis şi uşa descuiată.

Fiindcă tot bătuse atâta drum, Bulman decise să nu renunţe prea uşor. Ieşi din nou afară. Aerul se umplu de vuietul asurzitor stârnit de o formaţiune de şapte elicoptere ce decolaseră de pe aeroportul militar aflat în apropiere. După ce se pierdură în zare, totul se cufundă iarăşi într-o linişte deplină. Porni să cerceteze grădina. Iarna fiind blândă, pământul era reavăn şi alunecos. Observă nişte urme prelungi, ca şi cum cineva ar fi patinat în noroi şi porni spre capătul grădinii unde terenul se ridica lin, mărginit de o grămadă de bolovani aruncaţi de-a valma. Dincolo de movilă descoperi trupul unei femei care părea că fusese înghesuit acolo. Privind mai atent ajunse la concluzia că femeia reuşise să se târască până acolo înainte de a se prăbuşi fără viaţă. Starea groaznică în care se afla nu lăsa loc de dubii în privinţa cauzei morţii: femeia fusese asasinată. Ar fi fost imposibil ca cineva să-şi provoace singur asemenea răni. Hainele îi erau sfâşiate, iar faţa şi gâtul brăzdate de zgârieturi profunde, înroşite de sângele închegat. Unghiile rupte şi însângerate, sugerau că femeia se apărase cu încrâncenare. Bolovanii din jur erau împroşcaţi cu sânge, semn că victima se luptase până în ultima clipă pentru viaţă, târându-l pe asasin după ea. Eforturile supraomeneşti nu o scăpaseră totuşi de sfârşitul îngrozitor.

Bulman se convinse că femeia nu avea puls şi încerca să-şi

facă o idee despre temperatura corpului. Ochii moartei exprimau groază; înainte de a-şi da sufletul, femeia trebuie să fi fost paralizată de frică. Nu-i închise pleoapele; poliţia trebuia să vadă expresia întipărită pe faţa necunoscutei. Nu murise uşor, se luptase pentru viaţă şi era imposibil ca asasinul să nu poarte urmele acelei lupte. Privi cu atenţie faţa desfigurată şi părul năclăit de sânge. Nu, fata asta nu era Connie Smith.

Bulman rămase nemişcat, privind fix cadavrul şi întrebându-se unde era Connie Smith şi cine putea fi femeia moartă. Ceea ce-l neliniştea cel mai tare era convingerea că omorul fusese înfăptuit cu puţin înainte de sosirea lui. Cadavrul nu se răcise încă. Pe drumul spre căsuţă nu se intersectase cu nici un vehicul. Pe strada Salisbury era imposibil să treci neobservat. Cu siguranţă că fusese o chestiune de câteva minute.

Nu observă nici o rană care ar fi putut cauza moartea, doar urmele luptei. Rezistă tentaţiei de a schimba poziţia cadavrului şi îi mai dădu o dată ocol. Nu putea fi sigur, dar din felul în care îşi ţinea un braţ peste abdomen era posibil să fi fost înjunghiată. Nu se observau semnele vreunei agresiuni sexuale.

Bulman se ridică şi-şi îndreptă spatele. Poliţistul din el îi ordona să anunţe autorităţile. Detectivul particular îi şoptea să afle tot ce se putea, de vreme ce se găsea acolo. Nu mai putea face nimic pentru sărmana fată. O privea nemişcat, îngrozit, tulburat. În ciuda anilor petrecuţi investigând cazuri de omucidere, trupurile mutilate îi făceau rău. Îşi trase mănuşile de lână şi o porni încet spre casă, hotărât să o cerceteze cu mai multă atenţie.

Nu găsi nici o fotografie a victimei, în schimb descoperi una a lui Connie Smith, smulsă din ramă şi ascunsă într-un sertar. Cel puţin ştia că nimerise la adresa pe care o căuta. Răscoli metodic sertar după sertar, aşezând totul la loc, conştient că poliţia va cerceta în curând totul. În afară de îmbrăcăminte de damă, nu găsi nimic deosebit. Poate pentru că destinaţia casei era aceea de refugiu.

Într-unul din sertare dădu peste o perucă neagră. În casă nu exista nici un suport de peruci. Apoi găsi în sertarul toaletei o pereche de lentile de contact, aşezate cu grijă în cutiuţa lor. În cele din urmă dădu peste pistolul înfăşurat în nişte ciorapi. Nu se pricepea cine ştie ce la arme de foc, dar se putea citi marca: Presne Strojirentsvi – CZ vz 70. Ei, asta da coincidenţă. Bine că el nu făcea parte dintre cei care înghit uşor aşa ceva.

Înfăşură cu grijă arma înapoi în ciorapi cu speranţa că poliţia nu va sesiza lipsa acesteia. Se întoarse lângă cadavru şi îl privi îndelung. Se afla oare în faţa celei care-l asasinase pe Walsh?

4

Ceea ce descoperise nu-l ajutase cu nimic; deocamdată nu exista nici un indiciu concret care să ateste legătura dintre cele două crime, dar el era convins că aceasta exista. Se întreba dacă în ambele cazuri mobilul fusese acelaşi. Bulman îşi zise că trebuie să mai existe un martor în cazul lui Walsh, altul decât recepţionerul de la hotel, Walsh sau fata care acceptase să-şi cedeze locul altcuiva. Probabil că amândoi fuseseră mituiţi cu sume grase.

Îmbrăcămintea victimei nu avea nici un buzunar, iar degetele încleştate nu ascundeau nimic. Cu siguranţă că medicii legişti vor descoperi fragmente de piele ascunse sub unghii, care lui nu-i vor spune nimic. O mai privi o dată atent, ca să-şi întipărească în minte trăsăturile feţei, apoi porni înapoi spre căsuţă. Trecu pe lângă uşa bucătăriei şi se duse la Fordul roşu parcat pe alee.

Portierele erau descuiate. Urcă în maşină şi începu să scotocească în torpedo: un pachet de chewing-gum, batiste de hârtie, hărţi rutiere zdrenţuite – nimic deosebit. Scaunul şoferului era tras mult în faţă, ceea ce îl încredinţă că automobilul aparţinea fetei. Coborî de la volan, îşi notă numărul de înmatriculare şi porni încet spre casă. Reţinuse că telefonul se găsea în hol. Formă 999 şi anunţă, sec, crima. Apoi se întoarse la propria lui maşină şi demară grăbit.

Venise până aici ca să o găsească pe Connie Smith. Era mulţumit că nu o găsise zăcând nici în casă, nici undeva prin grădină. Oare unde se ascundea? Mai trăia sau era moartă?

Ajunse la Londra nemulţumit şi îngrijorat. Crimele se succedau prea repede şi cu prea multă cruzime. Avea senzaţia că cineva îi trântea uşile în nas când ajungea la ele, fapt ce demonstra că implicarea sa nu era un secret. În final asta putea să-l coste scump.

Se hotărî să ia masa în oraş şi alese un restaurant chinezesc, nu departe de locuinţa sa. Când se întoarse acasă, găsi pe robot un mesaj din partea comisarului-şef Walter Beatty, care-l ruga să-l sune urgent. Bulman se conformă, dar i se spuse că Beatty

ieşise din tură şi nu putea fi găsit decât a doua zi dimineaţă.

Dormi prost şi când se sculă îşi pregăti un mic dejun copios; apoi îşi încercă din nou norocul. Beatty Walter îl salută cordial.

— A apărut un martor, o fată. Susţine că a zărit pe cineva intrând în hotel exact în intervalul în care recepţionerul afirmă că nu a văzut pe nimeni..

— A apărut un martor? Cum?! Aţi dat anunţ la mica publicitate?

— Lasă glumele, George. Băieţii noştri au interogat toate prostituatele din zonă. Tipa spune că a văzut o brunetă intrând în hotel pe la ora şase.

— Asta-i tot?

— Du-te dracului, George. Fac asta doar pentru că ne ştim de atâţia ani; ai putea fi recunoscător.

— Bănuiesc că nu a remarcat ce culoare aveau ochii fetei?

Bulman lansase întrebarea insolentă convins fiind că Beatty îi arunca o firimitură în speranţa că va primi ceva în schimb.

— Ba da. Căprui. Era frumuşică. Prostituatele din cartier se cunosc între ele; pe asta nu o mai văzuse nimeni.

— Ce-a făcut-o să creadă că bruneta era o curvă?

— E trist când un bărbat ca tine pierde legătura cu realitatea. Orice curvă îşi poate recunoaşte o colegă de breaslă. Tu ai ceva pentru mine?

Bulman lăsă întrebarea să-i treacă pe lângă urechi.

— Am vreo şansă să stau de vorbă cu martora asta?

— Acum chiar că forţezi nota. În primul rând, am încălcat deja regulamentul dându-ţi informaţia asta. La gradul meu ar trebui să am mai multă minte.

Bulman se gândise deja la asta. Beatty era departe de a fi prost şi Bulman începuse să se întrebe dacă nu cumva primise dezlegare de la o autoritate superioară să-i dezvăluie existenţa martorei; de la cineva ca parlamentarul Edward Marshall, de pildă, cu acceptul ministrului de interne.

— Descoperirea asta vă ajută, nu-i aşa?

— Păi, dovedeşte că treaba a fost făcută de o femeie.

— Asta ai afirmat-o de la bun început.

— Da, dar acum ştim că e brunetă. Sau cel puţin există o mare probabilitate.

— Poate că purta perucă.

Se lăsă o linişte profundă, tulburată doar de respiraţia sacadată a lui Beatty.

— Ai aflat ceva? întrebă el într-un târziu.

După câteva clipe de reflecţie, Bulman vorbi:

— Îţi răspund dacă îmi dai numele şi adresa martorei.

— Ştii bine că nu pot face aşa ceva, dar te pot acuza de tăinuirea unor informaţii vitale. Haide, George, ciripeşte!

— Despre ce informaţii vorbeşti? Oferta mea rămâne valabilă. Şi nu mai trage de timp. Wally, telefonul ăsta mă costă o avere şi până acum n-am ajuns nicăieri.

— Îţi spun numele străzii şi zona în care face trotuarul. E tot ce pot să fac. Şi îţi mai spun ce culoare are părul ei. Acum zi tot, ce ştii?

Mare brânză, reflectă Bulman trecând în revistă tot ce aflase.

— Ia legătura cu poliţia din Hampshire, circumscripţia Andover. Probabil că vor anunţa Scotland Yard-ul de îndată ce vor face legătura, dar asta s-ar putea să dureze; eu te ajut să economiseşti timp. Am aflat că a fost ucisă o femeie care avea asupra ei o perucă neagră şi lentile de contact maro. S-ar putea să aibă şi un pistol care va interesa foarte mult.

— *George, unde dracu' ţi-ai băgat nasul?!*

Răcnetul îl făcu pe Bulman să îndepărteze receptorul de la ureche.

— Las-o baltă, spuse mieros. Ştii foarte bine că domnişoara Smith a spălat putina. Nu e ea victima.

Închise telefonul înainte ca lucrurile să se complice. Considera că îl scutise pe Beatty de o corvoadă şi că-i spusese mai mult decât aflase de la el. În fond, nici nu se aştepta la mai mult. Era mulţumit că avea acces măcar la o parte din informaţiile pe care le deţinea Scotland Yard-ul.

Bulman nu mai avea nimic de făcut până seara, când o prostituată roşcată, pe nume Sheila, urma să-şi înceapă rondul care includea şi hotelul în care fusese asasinat Walsh. Nu prea vedea ce ar putea obţine în plus faţă de ceea ce le spusese lui Beatty şi oamenilor lui.

Seara, când porni în căutarea martorei voluntare, îl întâmpină o vreme mohorâtă. Începuse să burniţeze. Înarmat cu nişte date sumare – un nume şi nuanţa părului, pe care şi-o putea schimba de la o seară la alta – nu avea speranţe prea mari. Alese ca punct de pornire hotelul.

Partea proastă era că prostituatele aveau un talent deosebit de a profita de avantajele întunericului, asemenea oricărui infractor. Le vedeai, dar imediat le pierdeai din ochi. În plus,

avea dezavantajul de a arăta ca un poliţist, ceea ce şi fusese de-a lungul atâtor ani. „Fetele” ştiau să recunoască un „curcan” de la distanţă. Trebuia să apeleze la vechile tertipuri de pe vremea când lucra în poliţie.

Bulman mergea agale, simţindu-se din ce în ce mai ud şi mai nefericit. Pe sub arcadele porţilor zărea din când în când nişte picioare de femeie, dar restul trupului rămânea în umbră. Era limpede că „fetele” nu vedeau în el un potenţial client ci, mai mult ca sigur, un copoi ieşit să-şi facă rondul.

Zăbovi un timp în faţa intrării hotelului, dar nimeni nu intră şi nu ieşi de parcă ar fi încetat brusc să mai existe viaţă pe pământ. În sfârşit o fată tânără se apropie de el şi îi aruncă un zâmbet stângaci de sub umbrela multicoloră. Înainte ca fata să deschidă gura ca să rostească fraza şablon în astfel de situaţii, Bulman zise:

— O caut pe Sheila. Unde o pot găsi?

— Cască mai bine ochii, moşule. Eu aveam de gând să-ţi ofer o favoare.

Fata se îndepărtă grăbită, înainte ca Bulman să poată spune ceva. Moşule! Asta îl duru. Dar se părea că Sheila se afla pe undeva, prin apropiere. Începu din nou să se plimbe. De undeva, din beznă, se auzi un „curcanule” şuierat, apoi cineva îi aruncă o vorbă mult mai grea – „gunoiule”. Pe vremuri nu i se întâmplase aşa ceva.

Deodată privirea îi fu atrasă de o pereche de picioare care luceau aproape fosforescent la capătul unui şir de trepte. Urcă scara şi-i spuse fetei care aştepta impasibilă:

— Nu sunt poliţist, chiar dacă am mutra asta. O caut pe Sheila şi sunt dispus să plătesc pentru informaţie. Nu vreau să vă fac nici un necaz.

— Cât?

— Cinci e bine?

— Zgârcitule! Douăzeci.

— Asta ar însemna să nu mai mănânc câteva zile. Bulman scoase portmoneul din buzunar. Ăsta-i jaf curat, adăugă el pescuind două bancnote de zece.

— Îţi fac un bine, tăticule. Nu ţi-ar strica să ţii regim.

Bulman nu reacţionă.

— Deci, unde pot da de ea?

Femeia întinse mâna, luă bancnotele şi se retrase în penumbră.

— Ce treabă ai cu ea?

Chiar la distanţa mică dintre ei era dificil să distingi ce se ascundea sub arcadă. Nu vedea decât conturul palid al feţei şi ochii strălucitori.

— Asta nu intră în înţelegere. Vreau să ştiu unde o pot găsi.

— E prietena mea. Încerc să o protejez.

— Spune-mi unde e sau dă-mi banii înapoi. Vreau doar să o întreb ceva. Nu te impacienta.

— Eu sunt Sheila. Cine eşti?

În primul moment Bulman se-nfurie, apoi izbucni în râs.

— Şmechero! M-ai păcălit, nu meritai mai mult de cinci lire. Spuneai că ai văzut o fată urcând în hotel pe la ora şase, în seara când a fost asasinat un parlamentar. E adevărat?

În lumina slabă nu observă reacţia femeii, dar sesiză o schimbare de atitudine. Pentru o clipă crezu că o să o ia la fugă.

— Dacă fugi îţi garantez că n-o să mai pui piciorul aici.

— Spuneai că nu eşti curcan.

— Nici nu sunt. Doar arăt a poliţist. Fac investigaţii la cererea cuiva. N-are rost să te sperii. Te-a pus cineva să povesteşti despre bruneta aceea care chipurile a intrat în hotel sau ai văzut-o cu adevărat? Mă gândesc că cineva care face ce faci tu nu-şi permite să se tocmească cu poliţia.

— Numai poliţia ştia de asta. Precis că eşti unul de-al lor.

Atitudinea Sheilei era complet schimbată. Părea speriată şi poate că acest lucru echivala cu un răspuns.

— Dacă te-a mituit cineva înseamnă că informaţia asta e cunoscută în două locuri. Sheila, nu vreau decât să-mi răspunzi cinstit. Sunt convins că poliţiştii s-au gândit deja la posibilitatea aceasta şi probabil că vor reveni. Eu aş putea să le-o iau înainte; am relaţii în cercuri sus-puse.

— Dacă nu eşti unul de-al lor, de ce te interesează ce le-am spus?

— Nu-mi pasă ce le-ai spus; vreau doar să aflu dacă s-a folosit cineva de tine ca să îi pui pe o pistă falsă.

— M-ai întrebat şi ţi-am răspuns.

— Nu vreau să te judec. N-ai fi singura care a încercat să inducă poliţia în eroare. Mai este unul prin preajmă. Hai, Sheila! Dacă nu vrei să vorbeşti, dă doar din cap.

— Te referi la Bert, recepţionerul? S-a săturat să mai răspundă la întrebări. A şters-o.

— Când? întrebă Bulman alarmat.

— Aseară n-a venit la slujbă. Era omul nostru de legătură. Am obosit cu toţii să răspundem la întrebări. A dat ortul popii un parlamentar şi ce-i cu asta?! Cineva i-a făcut soţiei lui un serviciu. Poate că l-a terminat chiar ea.

— Sheila, dacă Bert a spălat putina poate, că ar trebui să faci şi tu la fel. Dacă ai fost plătită să minţi poliţia, s-ar putea să dai de bucluc. Celui care te-a „uns” i-ar putea veni ideea să scape de tine.

— Ar fi făcut-o până acum. Nu încerca să mă sperii.

Frica o făcea să se trădeze. A fost mituită, zise Bulman în sinea lui.

— Nu te puteau folosi ca martor şi apoi să te lichideze imediat. Dă-te la fund pentru un timp, Sheila. Probabil că vor să-ţi facă de petrecanie mai târziu. Tu porţi echipamentul de lucru asupra ta, aşa că du-te şi desfă-ţi taraba în altă parte.

Dădu din cap în semn de salut şi coborî scara.

Bulman se duse până la hotel ca să verifice dacă Bert Cooper plecase cu adevărat. Constată că în privinţa aceasta Sheila nu minţise. Din moment ce notele de plată erau suportate de Marshall, se hotărî să cineze în restaurantul hotelului. Trei persoane, reflectă în sinea lui, dintre care una contramandează o întâlnire, a doua îşi pierde subit vederea şi nu observă nimic, iar a treia depune mărturie falsă. Două din cele trei persoane au dispărut. Conducerea hotelului încercase să ia legătura telefonic cu Bert Cooper, ba chiar trimisese un angajat până la locuinţa acestuia ca să vadă dacă nu cumva este bolnav. Recepţionerul îşi împachetase toate lucrurile şi spălase putina. Oare banii pe care îi primise meritau efortul? Când intimidarea porneşte de la nişte oameni versaţi în treburi din astea nu există sumă care să merite riscul.

Când ajunse acasă lăsă un mesaj pentru Marshall, fără să folosească codul, în care îl ruga să-l contacteze cât mai curând cu putinţă.

S-au întâlnit a doua zi la prânz, într-un mic apartament din apropierea străzii St. James. Marshall era în toane rele. În timp ce Bulman îşi dezbrăcă paltonul şi îl aruncă pe spătarul unui scaun, Marshall zise:

— Nu sunt deloc încântat. Speram că nu va fi nevoie să ne întâlnim.

Locuinţa era micuţă, înghesuită şi nu avea nimic deosebit, cu excepţia aşezării. Bulman nu era impresionat de felul în care era

mobilat apartamentul şi cu atât mai puţin de dispoziţia lui Marshall.

— Şi ce dacă ne întâlnim? De ce trebuie să ne ascundem atât. De fapt, poliţia ştie că e secret?

Bulman era la fel de prost dispus; nici nu i se oferise ceva de băut.

— Scuză-mă. Am avut o zi proastă. Deci, unde arde de a trebuit să ne întâlnim?

— Am făcut tot ce am putut şi am ajuns într-un punct mort. Doi martori au dispărut, o femeie a fost asasinată, iar o curvă pe nume Sheila a fost mituită să depună mărturie falsă. Cineva vrea să ne facă să credem că treaba a fost făcută de o brunetă cu ochi căprui. E prea multă manipulare în spatele asasinării lui Walsh şi cred că şi mulţi bani. Singurul lucru care mă mulţumeşte este faptul că nu avem nici pe departe de-a face cu o crimă pasională. N-am ajuns la nici un rezultat. Crima aceasta are implicaţii mult mai adânci decât pare. E mai mult decât răzbunarea unei femei.

— Ştii cine este femeia asasinată?

— Păi, nu v-a informat poliţia? Mi se pare ciudat. Nu ştiu cine este, dar aş zice că e sora lui Connie Smith. Probabil să s-au înşelat asupra persoanei sau poate că a fost implicată şi ea. O altă chestie mi se pare bizară – inspectorul de poliţie care se ocupă de caz îmi este întâmplător un foarte vechi prieten. Asta zic şi eu coincidenţă.

— Nu exagera, spuse Marshall un pic mai relaxat. După atâţia ani în poliţie trebuie să-ţi mai fi rămas nişte prieteni acolo. Dacă nu era Beatty, ar fi fost altcineva cunoscut. E doar o întâmplare fericită că îţi este prieten. Marshall aruncă o privire spre măsuţa pe care stăteau aliniate câteva sticle, dar nu dădu nici un semn că ar dori să se apropie de ea. Intuia că nu reuşise să-l convingă pe Bulman. Mie mi se pare că te-ai descurcat excelent. Şi într-un timp record.

— Se poate. Dar nu mai vreau să continuu. Pur şi simplu nu pricep de ce aveţi nevoie de mine când toată poliţia vă stă la dispoziţie. E o prostie. Eu nu dispun de informaţii primite de la ei. Nu mai pot lucra aşa.

— Scotland Yard-ul caută un asasin şi dacă îl găseşte şi-a terminat treaba. Ei au nevoie de o arestare. În schimb eu vreau să aflu ce învârtea Ronnie Walsh, în afara faptului că era mort după femei. Asta ne-ar putea conduce la asasin, dar eu cred că

nu va fi uşor să descoperim mobilul sau chiar mobilurile crimei. Poliţia s-ar mulţumi cu orice, eu nu. L-am rugat pe Beatty să ne ajute, în măsura în care o poate face. Îţi cunosc dosarul, George. Ştiu ce ai făcut până acum. Nu te-ai mulţumit niciodată doar cu identificarea făptaşului; ăsta a fost unul din motivele pentru care ai plecat din poliţie. Dacă ai fi vrut, ai fi devenit un excelent psiholog. Sunt perfect conştient de calităţile tale. Nu mă lăsa baltă, George.

Insistenţa lui Marshall îl surprinse pe Bulman şi totodată îi întări convingerea că nu i se spusese încă totul.

— Hai să ne înţelegem. Voi chiar doriţi să aflu ce învârtea Walsh atunci când nu se hârjonea cu femeile? De la mine vreţi să aflaţi care era viaţa lui secretă, nu cine l-a asasinat? Am înţeles bine?

— Până la un punct, da. Descoperirea vieţii secrete şi găsirea asasinului ar putea fi perfect compatibile. Într-un loc oarecare liniile se intersectează.

Bulman clătină din cap.

— Tot n-are sens. Din moment ce poliţia e interesată doar de prinderea ucigaşului, fără să facă prea multe săpături în trecutul victimei, de ce vă mai faceţi griji? Ceea ce nu ştie poliţia nu va da dureri de cap nimănui. Lăsaţi trecutul în pace. E limpede că vă îngrijorează ceva ce s-ar putea descoperi şi care ar fi o adevărată bombă politică, altfel nu v-aţi frământa atât. În timp ce vorbea, nu-l slăbea din ochi pe Marshall. Vă temeţi că ar putea fi compromişi şi alţii? Parlamentari, miniştri? Atunci de ce nu apelaţi la Serviciul de Securitate? La dracu', mă folosiţi drept paravan!

— Nu fi ridicol! În cazul ăsta n-aş fi apelat la tine. Continuă investigaţia. Te-ai condus după instinct; la fel procedez şi eu. Nu renunţa, George!

Bulman clătină din cap.

— De ce nu înţelegi că nu mai am nici o pistă pe care s-o pot urma. Nu dispun de un detaşament de ofiţeri care să-i ţină sub observaţie pe martori. E regretabil că li s-a dat prilejul să dispară.

— N-ai vrea să mai reflectezi puţin?

— Am tot reflectat. De la bun început. Parcă tu ai spus i a avem de-a face cu nişte „umbre". Crede-mă pe cuvânt, umbrele astea se pricep al naibii de bine să creeze confuzie şi să închidă toate portiţele în urma lor. Am ajuns într-o situaţie fără perspectivă.

— Nu cumva ţi-e teamă că ţi s-ar putea întâmpla ceva?

— Ce vrei să spui?

— După ce ai ajuns în spital asigurând protecţia ambasadorului Statelor Unite, poate că ţi s-a făcut teamă. Te gândeşti să nu se mai întâmple ceva asemănător. Dacă aşa stau lucrurile, te înţeleg. Pari puţin îngrijorat.

Bulman se ridică furios.

— Sunt îngrijorat pentru că nu mi-aţi oferit nimic. Ce-ar fi să uităm totul? O să vă trimit nota de plată, spuse Bulman pornind spre ieşire.

*

Lucrurile ar fi putut lua sfârşit chiar atunci, dacă Bulman n-ar fi fost furios pe el însuşi pentru că nu-şi putuse înfrâna dezgustul faţă de oficialităţi. Seara, când Marshall veni la el, îl găsi într-o stare destul de confuză. Un gest atât de neaşteptat îl făcu pe Bulman bănuitor şi, implicit, curios. I se întâmpla pentru prima oară să primească vizita unui secretar al Parlamentului şi asta i se părea o mişcare necugetată, dacă nu chiar disperată.

Îi oferi lui Marshall ceva de băut şi îl invită să ia loc, spunându-şi în sinea lui că va include trataţia în nota de plată. Era decis să-i facă lui Marshall şederea cât mai neplăcută, aşa că nici nu-l întrebă de ce a venit.

Îşi savurau în tăcere băutura şi s-ar fi zis că au făcut pace, când Marshall se hotărî să rupă tăcerea.

— Mi-a venit o idee. Ai un amic, un fost spărgător pe nume William Scott...

— Spider Scott, îl întrerupse Bulman. Luaţi-vă gândul de la el, e plecat cu nevastă-sa, Maggie, în Bahamas.

— Ştiu, am verificat înainte de a veni aici. Dar mai e un tip, Jackson. Mi se pare că i se spune Jacko. Dacă e liber ar putea lucra pentru tine, ţi-ar „ţine şi de şase”.

— Să-mi „ţină de şase”? Pentru ce?

— Nu m-am exprimat corect: să te ajute, să se ocupe de alergătură în locul tău.

— Din câte ştiu eu, Jacko e cam sărit de pe fix. A fost luptător SAS.

— Deci ai auzit de el?

— Cum să nu. Unul dintre cei pe care Serviciul de Securitate i-a stors de vlagă. Avem stiluri absolut diferite. N-am ce face cu un tip ca el. După o clipă, Bulman întrebă oarecum surprins: De asta mi-aţi făcut onoarea să veniţi până aici? Ce-mi spuneţi nu m-ar

face în nici un caz să mă răzgândesc.

— Cred că ar trebui să laşi la o parte prejudecăţile şi măcar să stai de vorbă cu el. Bun whisky. Jacko ăsta e un tip extraordinar. Incredibil. Marshall continuă să vorbească fară să-i dea lui Bulman răgazul să rostească o vorbă. Odată am fost la Hereford împreună cu ministrul de interne. Cei de la SAS au organizat o demonstraţie pentru VIP-urile prezente. Un mic spectacol. Una dintre figuri era următoarea: un soldat se aşeza pe scaun, în faţa unui panou de lemn. Un altul lua o puşcă automată şi trasa cu gloanţe conturul celui aşezat, fară ca acesta să clipească măcar. Nişte trăgători de elită, medită Marshall cu glas tare, încercând să vadă dacă-l impresionase pe Bulman. De fapt, voiau să ne arate încrederea absolută pe care o au unii în alţii.

— Bravo lor, replică Bulman sec. Eu nu deosebesc unul din capetele puştii de celălalt. Probabil că m-aş împuşca singur... nu mă pricep deloc la arme.

— Mă gândeam că un ajutor de genul acesta ţi-ar putea da un sentiment de siguranţă.

— Începi să mă sperii. De ce ar trebui să nu mă simt în siguranţă? Ce încerci să-mi ascunzi? Ai venit până aici doar ca să-mi spui asta? Eşti chiar atât de disperat?

Marshall era stânjenit.

— Nu m-am descurcat bine. Intenţia mea era să te liniştesc, nu să te dezorientez. Să-ţi ofer un ajutor, un om pe care să te poţi baza.

— Ăsta o fi efectul pe care îl am asupra ta, surâse Bulman. Ai reuşit exact contrariul. Nu pot lucra cu altcineva, mai ales dacă nu-mi aleg eu partenerul. Sincer, nu pricep care este scopul acestei vizite. Ce-ar fi să găseşti alt fraier?

— Mă dezamăgeşti. Mi s-a dat de înţeles că nu eşti omul care să se dea bătut cu una, cu două. Îmi pare rău că ţi-am răpit din timp. Îţi las adresa lui Jackson, în eventualitatea că te răzgândeşti.

După ce închise uşa în urma lui, Marshall rămase câteva clipe în capul scării, punându-şi mănuşile.

Bărbatul ascuns sub arcada unei porţi, pe partea cealaltă a străzii, îl urmări coborând încet treptele şi pornind agale spre locul în care-şi parcase maşina. După ce automobilul demară, lăsând în urmă un fuior de gaze de eşapament, necunoscutul mai zăbovi câteva secunde cu privirea aţintită asupra geamului luminat de la etajul întâi, unde locuia Bulman. Când silueta

acestuia se profilă pe draperiile trase, bărbatul scoase o puşcă prevăzută cu laser şi ţinti umbra din spatele draperiilor.

5

După plecarea lui Marshall, Bulman începu să mediteze la motivul insistenţei de care dădea dovadă politicianul. Nu s-ar fi deplasat el acolo degeaba. Se plimba preocupat prin cameră, fără să ştie că o armă cu laser era îndreptată exact asupra ferestrei prin faţa căreia trecea. Era departe de a fi un laş. Curajul lui izvora din faptul că nu suporta să fie copleşit de o situaţie şi se străduia să iasă învingător chiar dacă pentru asta trebuia să înfrunte violenţa fizică. Evita, însă, să intre în bucluc căci se considera neajutorat în lupta corp la corp. I se întâmplase de prea multe ori să piardă.

Mintea îi lucra neobosită. Cei care îl cunoşteau bine ştiau că nu trebuia decât să-i zgândări curiozitatea ca să-l scoţi din starea de aparentă indolenţă. Nu încăpea îndoială că Marshall izbutise. Deşi nu o spusese răspicat, acesta nu acceptase de fapt demisia lui Bulman, ci încercase să-i stârnească din nou interesul. Aluzia la un potenţial pericol îl intrigase suficient de mult pe Bulman ca să renunţe la ideea de a lăsa totul baltă.

Îşi umplu din nou paharul şi-l blestemă pe Marshall pentru ideea de a-l vizita acasă. Se aşeză. Bărbatul care-l pândea din stradă puse arma jos, dar rămase pe loc până ce-i sosi schimbul.

Bulman se frământă mult timp, gândindu-se dacă era sau nu posibil să continue ce începuse. Într-un târziu ridică receptorul, formă numărul, aşteptă semnalul sonor al robotului şi rosti sec parola: „umbre”. Apoi adăugă:

— Vreau să am mai mult timp la dispoziţie, să nu-mi limitaţi cheltuielile şi să-mi puneţi la dispoziţie un dosar complet privind activitatea lui Walsh în anul care a trecut. Pe unde a umblat şi mai ales cu cine, dacă e posibil. Trebuie să existe rapoarte despre călătoriile pe care le-a făcut. Aş mai vrea să ştiu ce fel de afaceri îl interesau şi dacă se bănuieşte că ar fi avut şi alte preocupări, în afară de cele cunoscute. Mai am nevoie de o informare completă despre Anna Brenning. S-ar putea să iau legătura cu Jacko; mă mai gândesc. Dacă mă hotărăsc să-l contactez, vreau să am libertate deplină în negocierea sumei cu

care va fi plătit, asta în cazul în care acceptă... deşi mi se pare puţin probabil.

Marshall câştigase partida, îşi zise Bulman izbucnind într-un hohot de râs răsunător. Poate că erau chit, din moment ce umflase suma pe care o ceruse. Era convins că Marshall va plăti fară să crâcnească. Îşi schimbase atitudinea şi ştia că orice s-ar întâmpla nu se va mai răzgândi. Hotărâse să meargă până la capăt, în ciuda unui presentiment tulburător.

Informaţiile cerute îi parveniră a doua zi dimineaţa, la ora zece. Curierul îi înmână un plic destul de voluminos. Pe coperta dosarului Annei Brenning era prins un bileţel scris de mână: „La prima întâlnire nu dispuneam de aceste informaţii, altfel ţi le-aş fi dat. După cum vezi n-am lenevit."

Bulman începu să studieze dosarul mai gros. Walsh fusese acţionar la o mulţime de companii; la câteva dintre ele deţinuse majoritatea acţiunilor. Nu putea pretinde să i se arate bilanţurile tuturor firmelor şi probabil că nici n-ar fi priceput mare lucru. Marshall anexase însă un tabel succint, cuprinzând rata profitului şi a pierderilor înregistrate de fiecare companie. Se părea că orice atingea Walsh se transforma în aur. Nu încăpea îndoială că fusese un om extrem de versat în afaceri. Existaseră şi insuccese, în măsura în care informaţiile lui Marshall erau corecte, dar probabil că firmele mărunte aveau menirea să asigure reducerea impozitului şi acestea erau singurele la care Walsh nu dăduse lovitura.

Bulman parcurse tot materialul trimis de Marshall şi ajunse la concluzia că Walsh n-ar fi dus lipsă de nimic, până la sfârşitul zilelor sale; pur şi simplu avea harul de a face bani; companiile sale păreau extrem de solide, iar calitatea produselor ireproşabilă. Walsh fusese un om de afaceri corect, care făcuse tranzacţii cinstite de o anumită anvergură. Atunci cum de nu avusese tot atâta succes ca parlamentar, în vreme ce alţii, mai puţin înzestraţi, primiseră rangul de cavaleri şi chiar mai mult? În privinţa recunoaşterii meritelor, Walsh se numărase printre ultimii. Şi totuşi, dosarul îl prezenta drept un om activ, implicat în nenumărate acţiuni de caritate meritorii.

Bulman credea că lista cuceririlor feminine ale lui Walsh era incompletă; în dreptul fiecărui nume exista o menţiune scrisă de mână care certifica faptul că nu există nici o dovadă palpabilă a acelei legături şi că nici una dintre persoanele implicate nu depusese plângere. Nu se făcea nici o referinţă la eventuale

plângeri din partea soţilor sau a logodnicilor încornoraţi. Bulman recunoscu cu surprindere câteva nume; Walsh trebuie să fi avut şi alte talente ascunse, în afară de simţul afacerilor. Nu exista nici un nume de bărbat, deci nu era homosexual, ceea ce excludea una din direcţiile de investigare. Probabil că lista fusese întocmită de serviciul MI5, nu de poliţie, care n-avea de ce să fie interesată de numărul femeilor cu care se culcase Walsh. Până acum. Dacă poliţia ar fi fost solicitată să verifice fiecare persoană al cărei nume figura pe listă, ar avea destulă bătaie de cap şi Bulman era convins că multe dintre ele ar fi negat cu încăpăţânare existenţa vreunei legături cu Walsh.

Dacă lista fusese întocmită într-adevăr de serviciul MI5 din considerente de securitate, atunci ar trebui să existe o evidenţă detaliată a întâlnirilor. Bulman nu primise aşa ceva, dar nici nu era convins că i-ar fi fost de folos. Avea nevoie doar de lista amantelor şi pe aceasta o primise. În timp ce o studia îşi dădu seama că avea o mică armată de asasini potenţiali; era convins că unii dintre aceştia ar fi avut tăria să omoare. Totuşi se îndoia că adevărul trebuia căutat în această direcţie. O omisiune notabilă era numele Annei Brenning; Bulman îşi spuse că femeia nu figura pe listă deoarece i se întocmise dosar separat.

Oare faima de fustangiu să fi fost motivul pentru care Walsh nu se bucurase de onorurile cuvenite? De ce fusese izolat? Cunoştea o mulţime de politicieni afemeiaţi şi înainte şi după Lloyd George, care avuseseră parte de toate onorurile. Bulman medită la asta înainte de a se concentra asupra dosarului Annei Brenning, dar nu ajunse la nici o concluzie; ca atare, propuse să-l descoasă puţin pe Marshall – poate că Walsh se culcase cu nevasta cui nu trebuia. Intenţiona să recitească dosarul, dar deocamdată voia să se ocupe de cel al nemţoaicei.

Anna Brenning fusese o militantă, radicalistă, dar nu din cele care umblă înarmate până în dinţi şi plantează ici-colo bombe. În perioada regimului comunist îşi exprimase însă răspicat părerile şi pentru faptul că o făcuse în public primise o condamnare de un an. În mod inexplicabil, fusese eliberată după numai două luni. O dată cu căderea Zidului, când securiştii din Stasi, mult temuta şi urâta poliţie politică est-germană, dădeau din colţ în colţ, încercând să-şi scape pielea, Anna i-a demascat pe unii dintre ei. Viaţa ei s-a schimbat radical atunci când au fost date publicităţii dosarele Stasi şi a aflat că ani de-a rândul mama şi fratele ei raportau la Securitate tot ce făcea ea.

Bulman puse jos raportul. Descoperirea faptului că a fost trădată de propria familie trebuie să o fi dărâmat sufleteşte – chiar dacă nu fusese prea apropiată de mama şi fratele ei.

Reluă lectura. La puţin timp după această descoperire Anna plecase în Anglia, încercând să ia viaţa de la început. A făcut-o devenind prostituată de lux. Acest ultim pas a despărţit-o iremediabil de familie.

Ministerul de Interne examinase cu vădită indulgenţă motivele cererii ei de a rămâne în Anglia şi nu o tratase ca pe o imigrantă ilegală. Nu se specifica data la care intrase în ţară şi nici numele funcţionarului din Ministerul de Interne care îi dăduse aprobarea. Nu exista nimic referitor la relaţia ei cu Walsh. Bulman ştia de ea, ştia şi Marshall, dar aflaseră abia după moartea lui Walsh. Concluzia firească era că acest amănunt scăpase vigilenţei celor din serviciul MI5 şi, lucru ciudat, căci Walsh fusese destul de nesăbuit în relaţiile cu femeile. Bulman n-ar fi avut altfel în faţă o listă atât de lungă.

Ridică receptorul şi formă numărul Annei Brenning. Auzi declicul robotului şi, după semnalul sonor, spuse:

— Anna, dacă-mi permiţi să-ţi spun pe nume, sunt George Bulman. Crezi că e posibil să ne vedem din nou?

Vocea Annei îl întrerupse:

— Bună ziua, domnule Bulman. Desigur că se poate. Am lăsat robotul ca să selectez apelurile. Puteţi veni mâine la zece să bem o cafea?

Bulman îşi făcu rapid socoteala.

— Nu s-ar putea să luăm ceaiul împreună? Sau sunteţi ocupată după-amiază?

— Nu, e bine. Atunci vă aştept pe la trei.

Îl sună pe Marshall şi-i lăsă un mesaj în care cerea relaţii despre persoana din Ministerul de Interne care aprobase şederea Annei Brenning în Anglia şi despre eventualele condiţii cu care o primise. Probabil că fusese un funcţionar civil, dar avea totuşi nevoie de o confirmare. Şi dacă Anna lucrase pentru SIS pe vremea când locuia încă în Germania? Asta ar fi ridicat o mulţime de semne de întrebare.

Îl sună pe Willie Jackson „Sera”. Ştia mai multe despre el decât îşi închipuia Marshall. Unii îi spuneau „Sera” pentru că îşi încheiase „cariera” într-o închisoare militară, dar majoritatea îl strigau Jacko. Bulman ştia că Jacko deţinea o agenţie care închiria costume trupelor teatrale şi companiilor cinematografice.

Aparent se descurca binişor, presupunând că nu învârtea şi alte afaceri. În orice caz, treburile îi mergeau bine de câtva timp. Agenţia îşi avea sediul într-un depozit vechi din apropierea docurilor, în partea estică a Londrei.

Îi răspunse o fată. Se prezentă şi o întrebă dacă ar putea vorbi cu domnul Jackson. Fata îl rugă să aştepte puţin apoi reveni şi îl întrebă:

— Sunteţi domnul *George* Bulman?

— Da. Să nu-mi spuneţi că n-a auzit de mine.

Fata îl rugă din nou să aştepte, iar când reveni spuse:

— Zice că nu vorbeşte cu poliţaii.

Bulman auzise declicul unui al doilea telefon şi respiraţia slabă a cuiva.

— Aiurea! Şi-a petrecut jumătate din viaţă stând de vorbă cu copoii. De altfel, eu m-am retras.

— Ştiai că ascult, interveni Jacko.

— Nu mai ai respiraţia atât de egală ca pe vremuri. Pot trece pe la tine?

— Pentru ce?

— Îţi spun când ne vedem. Mi-ai fost recomandat de cineva.

— Înţeleg. Îţi convine mâine, la prânz?

— Trebuie să ne vedem mai devreme. La ora trei am o întâlnire.

— Neobositul Bulman! Cunoşti restaurantul Hot Pot din Soho?

— Îl cunoaşte majoritatea infractorilor şi poliţiştilor din Londra.

— La douăsprezece, OK?

În timp ce-şi strângeau mâinile, Bulman îl studie rapid pe Jacko. Bărbatul arăta mai bine ca niciodată. Scăpase de kilogramele pe care le pusese după ieşirea din armată, îşi tunsese părul, iar trăsăturile dăltuite parcă în granit exprimau o sănătate înfloritoare. Jacko arăta exact cum trebuie să arate un om cu ocupaţia lui, fără a avea nimic agresiv.

Jacko îl conduse la masa lui preferată, într-un colţ şi, judecând după zâmbetele şi înclinările cu care-l întâmpina lumea, se vedea că face parte dintre clienţii de bază ai localului. Se aşezară. Chelnerul apăru instantaneu şi puse pe masă două scotch-uri care păreau să-i fi aşteptat special pe ei doi. Jacko ridică paharul şi spuse:

— Noroc, cel puţin avem ceva în comun. Observă că privirea lui Bulman alunecă spre mâna în care ţinea paharul. Am rupt-o în

timpul antrenamentelor, spuse mişcându-şi degetul mic. Mă mai doare uneori. Nu e rea mâncarea de aici. Ce iei?

Bulman îl plăcu pe Jacko de la prima vedere. Privi în jur.

— Pe vremuri aici era un fum de puteai să-l tai cu cuţitul; ca să ajungi la o masă trebuia să dai din coate, nu glumă.

Jacko izbucni în râs.

— Au instalat aer condiţionat. Nu se compară cu ce-a fost. Acum e de-a dreptul respectabil.

El nu se atinse de meniu, de parcă l-ar fi ştiut pe dinafară şi aşteptă răbdător până se hotărî Bulman.

— File de porc şi sote de mazăre. Fac eu cinste.

Jacko îi aruncă o căutătură vicleană.

— Cine e clientul tău? surâse şi trăsăturile i se îndulciră imediat. Ochii îi luceau jucăuşi. Mă întreb ce ştim unul despre celălalt. Sunt convins că am lucrat uneori pentru aceeaşi persoană.

— Sunt absolut sigur că ai dreptate. Şi pe deasupra am şi supravieţuit ca să povestim urmaşilor.

Jacko dădu grav din cap.

— La limită. Ce doreşti de la mine?

— Vreau să te angajez.

— Pentru ce? Eu mă ocup de închirierea costumelor de teatru.

— Ştiu, dar asta o faci ca să nu te plictiseşti.. Mă gândeam să te angajez ca să-mi acoperi spatele. Sunt bătrân şi cam ruginit, mă mişc şi gândesc mai încet şi, în general, sunt o ţintă uşoară pentru cineva care-mi vrea răul.

— În plus, eşti un spion foarte abil. Din câte am auzit eu, nu ai ajuns chiar atât de rău. Nu am făcut niciodată pe garda de corp.

— E vorba de ceva mai mult. Am nevoie de ajutor şi caut pe cineva care să vină cu mine în Germania.

Li se aduse comanda şi un timp mâncară în tăcere. Nici unul dintre ei nu ceru vin, ci se mulţumiră cu câte un whisky.

— Nu am nevoie de bani, întrerupse tăcerea Jacko, nu mă tentează.

— Atunci ce te-ar tenta?

Jacko se lăsă pe spătarul scaunului şi-l măsură gânditor pe Bulman.

— Foarte puţine lucruri, de la o vreme. Am o prietenă, o puicuţă prea bună pentru mine şi nu vreau s-o pierd din cauza unei prostii.

— Ea e antreprenorul? Eşti un tip norocos şi, crede-mă, nu

vreau să-ţi stric viaţa sentimentală. Deci n-am cu ce să te tentez?

— Nu, zise Jacko clătinând din cap.

— Atunci de ce dracu' ai acceptat să te întâlneşti cu mine?

— Am auzit câte ceva despre tine şi m-am gândit c-ar fi interesant să te cunosc personal. Nu m-am înşelat, dar nu sunt de vânzare.

Bulman nu mai spuse nimic până li se aduseră cafelele.

— Fratele tău a murit anul trecut într-un accident aviatic, nu-i aşa?

Jacko se crispa imediat şi privirea i se înăspri.

— Fratele meu n-are nici o legătură cu tine.

— Ba are, îl corectă Bulman binevoitor. Privindu-l în ochi pe Jacko îşi dădu seama că trebuia să fie foarte atent dacă nu dorea să-l scoată din sărite. Pupă moartea lui te-ai sălbăticit, te-au dat afară din SAS şi ai sfârşit la pârnaie. La vremea respectivă nu te-a înţeles nimeni de la SAS. Probabil că a însemnat foarte mult pentru tine din moment ce ţi-ai sacrificat cariera, din cauza nenorocirii care l-a lovit.

Jacko fuma în tăcere. Noroc că erau într-un loc public, altfel l-ar fi călcat în picioare pe Bulman pentru că răscolea o amintire pe care dorea să o îngroape cât mai adânc.

— Schimbă subiectul sau mai bine cară-te de-aici!

— L-am cunoscut pe fratele tău şi am reuşit să evit înscrierea numelui său în dosar. Nu moartea lui te-a înnebunit, ci faptele care au condus la dispariţia lui lipsită de sens. Calmează-te, Jacko. Ştiu ce a însemnat el pentru tine.

— Dacă ai şti, n-ai aduce vorba despre el.

— Poate că e timpul să priveşti realitatea în faţă.

— Să privesc realitatea în faţă? Jacko ridică tonul. Păi, ce crezi că m-a dat peste cap dacă nu realitatea? Avea douăzeci şi doi de ani, pentru numele lui Dumnezeu!

— Probabil că te-ai considerat vinovat, altfel n-ai fi sărit de pe fix. Ce vină să ai tu când el s-a înhăitat cu cine nu trebuia? Tu erai militar, nu-l puteai ţine tot timpul de mână. Nu-i aşa că a fost respins la examenul medical atunci când a încercat să-ţi calce pe urme şi să se înroleze în armată?

Era clar că, chiar după atâta vreme, moartea fratelui său şi împrejurările în care s-a produs constituiau încă un subiect interzis. Spre uşurarea lui Bulman, Jacko reuşi să se stăpânească şi începu să se relaxeze.

— Voia să se înroleze în RAF, dar avea probleme cu vederea.

— Ar fi putut rămâne în formaţiile de la sol, nu?

— Voia să mă întreacă, să devină pilot. Avea toate atuurile – educaţie, abilitate, dorinţă. Dar nu vedea bine. A luat nişte ore de zbor de la un instructor particular. Avea nevoie de bani pentru asta. Am ghicit ce are de gând, dar n-am putut face nimic ca să-l împiedic, îl vedeam foarte rar. Se ocupa de contrabanda cu droguri, nu-i aşa?

Bulman dădu din cap.

— Şi ce dracu' crezi că ai fi putut face? Nu ai fi reuşit să-l determini să renunţe. Voia să zboare şi n-avea altă cale să-şi realizeze visul. Când s-a prăbuşit în mare încă nu-şi obţinuse licenţa. Încărcătura s-a pierdut o dată cu avionul. Noi am lăsat-o moartă. Vreau doar să afli că ştiam cu ce se ocupa, dar avem şi noi o inimă. Eu lucram încă în poliţie când s-a petrecut accidentul.

Jacko tăcu o vreme şi Bulman speră că reuşise să alunge o fantomă. După câteva clipe Jacko zise:

— Mulţumesc că nu i-aţi făcut dosar. Se strâmbă. Băieţii de la Hereford nu puteau înţelege de ce am fost atât de afectat. Ei nu ştiau cu ce se ocupase. Poate că ar fi trebuit să se spună adevărul.

— N-ar fi folosit nimănui. Nu avea rost. Avionul a fost pus sub observaţie imediat după ce a părăsit Olanda. Îl aşteptam la aterizare, dar nu a mai apărut. Toată încărcătura s-a scufundat, iar noi am fost mulţumiţi pentru că ştiam cine o expediase din Olanda. Mai târziu au arestat toată banda. Am făcut o economie serioasă de timp. Nici nu ştii de ce suntem în stare ca să evităm hăţişurile birocraţiei.

— Aşa ai aflat despre mine? întrebă Jacko încet.

— În parte. Am cunoscut însă un camarad de-al tău, Sam Towler.

— Sam? Faţa lui Jacko se lumină. Un camarad excelent. Bănuiesc că ţi-a servit şi ţie povestea aia tâmpită despre cum desenam conturul soldaţilor pe scândura de lemn, cu gloanţe.

— A, bineînţeles! Mi-a spus că şi tu te aşezai pe scaun când trăgea altcineva.

Jacko zâmbi amintirii lui Sam Towler.

— Şi pe el au încercat să-l bage în cerneală cei de la Serviciul de Securitate. Aproape au reuşit. Îl privi bănuitor pe Bulman. Sper că nu e o treabă pentru cei de la Cinci?

— Nu am fost contactat de ei dar, sincer să fiu, n-am nici o certitudine.

— Deci nu s-a schimbat nimic, conchise sec Jacko. Chiar dacă aş fi gata să-ţi dau o mână de ajutor, cum te-aş putea apăra? N-ai fi de acord să port la mine o armă neînregistrată şi ei sunt singurii care au aşa ceva.

Bulman îl privi uimit. Chestia asta îi scăpase.

— Nu, sigur că nu. Mi-ar fi de ajuns să te ştiu în preajmă.

Bulman mâzgăli adresa pe un şerveţel de hârtie şi-l întinse lui Jacko.

Jacko îi dădu mâna la o parte.

— N-am spus că te ajut. De altfel ştiu unde locuieşti. M-am documentat după ce am stabilit întâlnirea.

Bulman îl privi dezamăgit şi înghesui şerveţelul în buzunar. Sorbi restul de cafea din ceaşcă.

— Sperai să-mi schimb părerea pentru că l-ai ajutat pe fratele meu?

Bulman reuşi să facă o mutră vinovată.

— Ca să fiu sincer, da. Mă rog, speram. Am încercat să te atrag în cursă, îmi cer scuze.

Jacko continuă să zâmbească.

— Mda, n-a fost frumos din partea ta, dar ai reuşit. Dacă pot, te ajut.

Bulman se înseninã.

— Grozav! zise el, dar se abţinu să adauge că era o cursă mai perfidă decât îşi imagina Jacko. Nu fusese meritul lui Bulman că numele fratelui acestuia nu figura în dosarele poliţiei, ci al lui Beatty. Pe vremea aceea Bulman nu lucra la Serviciul narcotice, dar îşi adusese aminte că Beatty îi povestise întâmplarea. Numele fratelui lui Jacko nu figura în dosar pentru simplul motiv că nu s-a putut dovedi că el a pilotat aparatul. Nu s-a recuperat niciodată nici avionul, nici încărcătura pe care o transporta.

— Îmi spui şi mie despre ce este vorba? Trebuie să ştiu la ce mă înham.

— E vorba de asasinarea lui Ronald Walsh. Cazul a fost preluat de Scotland Yard, iar eu am fost solicitat să mă ocup puţin de dedesubturile afacerii, de ceea ce nu ştie nimeni.

— De latura murdară?

— Murdăria aparentă e cunoscută de ceva vreme; noi o căutăm pe cea bine ascunsă.

Jacko îl privi consternat.

— Şi poliţia nu poate descoperi asta?

— Cred că nu vor să afle poliţia.

— Cine te-a contactat?

— Din câte am înţeles eu, Ministerul de Interne.

— Păi, noi ştim ce înseamnă asta, Bulman.

— Nu cred. Cei de la Serviciul Cinci se pricep să-şi conducă anchetele. Poate că şi-au pierdut interesul, din clipa în care tipul a murit. Apropo, poţi să-mi spui George.

— N-am tutuit în viaţa mea un poliţist şi n-am de gând s-o fac la bătrâneţe. Jacko surâse. Mulţumesc pentru tratаţie.

Ieşiră pe strada scăldată în lumina palidă a soarelui ecranat de câţiva nori. Îşi strânseră mâinile şi Bulman porni pe strada Dean, spre bulevardul Salisbury. Jacko rămase un timp în faţa restaurantului urmărind silueta masivă până o pierdu din vedere. Apoi se întoarse gânditor.

Bulman era în criză de timp şi reuşi cu greu să prindă un taxi pe bulevardul Salisbury. Când sună la uşa Annei Brenning ceasul arăta aproape trei şi jumătate. Se scuză încurcat, dar femeia nu părea supărată.

— Îmi cer scuze, am fost reţinut.

În timp ce se aşeză, băgă de seamă că Anna îşi dăduse silinţa să pregătească ceaiul: pe masă se afla o tavă de argint cu un ceainic, fursecuri şi tort. Era sătul, dar se sili să mănânce o felie de tort.

Anna purta un pantalon strimt şi pulover; ar fi făcut faţă cu brio pe coperta oricărei reviste de calitate. Bulman fu din nou impresionat de gustul lui Ronnie Walsh şi îşi zise că banii deschideau orice uşă.

— Aţi mai aflat ceva în legătură cu acest apartament?

— Nu. Cât timp plătesc ratele regulat nu cred că voi avea probleme.

Accentul german i se păru puţin mai pronunţat decât prima oară.

Bulman puse ceaşca jos.

— După cum ştiţi, atunci când aţi cerut permisiune de şedere în Marea Britanie a trebuit să daţi referinţe despre trecutul dumneavoastră. Se pare că cei de la Imigrări au fost satisfăcuţi. Am citi raportul şi am înţeles că aţi dus o viaţă grea acolo.

— Aţi făcut investigaţii în ce mă priveşte? Iarăşi? Anna părea mai degrabă surprinsă decât iritată.

— Sunt convins că vă aşteptaţi la asta. E inevitabil. Cred că poliţia se învârte în jurul cozii şi că dumneavoastră aţi fost pasiunea vieţii lui Walsh. Îmi închipui ce aţi simţit citind raportul Stasi cu declaraţiile mamei şi ale fratelui dumneavoastră.

— Vă referiţi la faptul că mă spionau? Chipul Annei se crispă, dar în mod straniu deveni mai frumos. Îşi stăpânea foarte bine emoţia, deşi pălise puţin. Prefer să nu vorbesc despre asta. S-a întâmplat demult şi nu vreau să-mi aduc aminte. E prea dureros pentru mine.

— Vă cred. Totuşi e trecut în cererea de azil şi cred că aţi comentat mai pe larg faptele când aţi fost la interviu. Se vede că aţi dat de un funcţionar foarte milos.

— Într-adevăr, au fost foarte înţelegători. Chiar trebuie să vorbim despre asta?

— Aţi primit vreun ajutor din partea lui Walsh? Doar era membru al Parlamentului. A încercat să influenţeze Ministerul de Interne?

— Pe-atunci nu-l cunoşteam. Zău, domnule Bulman, sunt chestii fumate. Dacă ştiam că asta vă interesează nu v-aş fi invitat.

Bulman ridică braţele mimând că se predă.

— Îmi cer iertare. Ştiu că treceţi printr-o perioadă dificilă. Mama şi fratele dumneavoastră mai trăiesc?

Pentru prima oară Anna îşi pierdu stăpânirea de sine. Era stânjenită şi nu ştia ce să răspundă. Se ridică şi se oferi să-i umple din nou ceaşca, dar Bulman refuză.

— Trebuie să recunosc că nu ştiu. Am întrerupt legătura cu ei cât am putut de repede. Nu vreau să-i mai văd. Pentru mine, nu mai există.

— Înţeleg.

— Nimeni nu poate înţelege. Pentru prima oară folosea un ton tăios şi Bulman intui o faţetă mai aspră, dar bine ascunsă sub înfăţişarea plăcută a Annei. Doar cine a trecut prin aşa ceva poate înţelege. Se întoarse şi îl privi drept în ochi: Dumneavoastră aţi păţit ceva asemănător?

Bulman ridică din umeri.

— Nu, dar fiecare are probleme.

— Nimic nu se compară cu asta. Aici e vorba de faptul că o mamă şi-a trădat fiica. Întrece orice imaginaţie. A *oricui.* Rosti ultimul cuvânt cu voce înveninată.

— Credeţi-mă că n-am vrut să răscolesc nişte amintiri

dureroase. Ar fi trebuit să fiu mai delicat. Iartă-mă, Anna. Simţea dorinţa să se apropie de ea, să o strângă la piept. În clipa aceea părea atât de vulnerabilă, de singură. Bulman dădu curs dorinţei sale şi tânăra îşi îngropă capul în umărul lui şi începu să plângă încetişor.

După o vreme se depărtă, îşi şterse lacrimile şi se aşeză pe braţul unui fotoliu care părea să fie favoritul ei.

— N-ar fi trebuit să-mi pierd firea; am fost caraghioasă. Vă rog să mă scuzaţi.

Bulman zâmbi.

— Poate că aveai nevoie de o porţie zdravănă de plâns. Ai perfectă dreptate; nimeni nu-şi poate imagina o asemenea trădare, mai ales dacă aţi fost apropiate.

— Eu credeam că suntem apropiaţi. Anna ridică din umeri. O, ştiu că eram cam răzvrătită, dar nu mă aflam într-o poziţie din care să fac vreun rău regimului. Era doar vorbărie goală de studenţi. Dar să nu mai vorbim despre asta.

— Desigur. Cred că aş mai bea un ceai. În timp ce Anna îi umplea ceaşca el întrebă: V-aţi mai gândit cine l-ar fi putut ucide pe Ronnie Walsh?

Anna îi întinse ceaşca.

— Da, m-am gândit foarte mult, dar nu am ajuns la nici un rezultat. Cred că a fost ucis de cineva care face parte din viaţa lui ascunsă, despre care nu ştiu absolut nimic. M-a sechestrat în cuibul ăsta luxos, aşa că n-am aflat niciodată nimic despre prietenii sau duşmanii lui. Ridică ceaşca şi-l privi în ochi pe Bulman. Sinceră să fiu, nici nu vreau să ştiu. Viaţa e şi aşa destul de complicată pentru mine.

Bulman dădu din cap înţelegător şi tresări surprins când ea îl întrebă:

— Şi cum merg investigaţiile dumneavoastră? Aţi făcut vreun progres?

Se întunecase de-a binelea când Bulman ajunse în sfârşit acasă. Aprinse luminile şi porni radiatoarele înainte de a-şi dezbrăca haina. Intră în salon ca să dea drumul la televizor şi tresări speriat când observă că cineva se afla acolo.

Jacko şedea comod într-un fotoliu, aşteptându-l.

— Dumnezeule, cât pe-aci să fac infarct. Cum dracu’ ai intrat?

— Trebuie să-ţi schimbi yalele. Ar putea intra oricine. N-ai nici măcar o alarmă. Ştiai că eşti urmărit?

— Urmărit? Cine m-ar urmări pe mine?!

— De asta am venit, spuse Jacko plin de solicitudine. Iniţial am vrut să-ţi telefonez, apoi m-am gândit că dacă ai o „umbră” s-ar putea foarte bine să-ţi fie interceptate şi convorbirile. Întâmplător, nu e cazul. Am verificat: nu ai nici un microfon în apartament. Se îndreptă în fotoliu. Nu mi-ar strica ceva de băut. N-am mai pus o picătură în gură de la prânz. I-am observat când coborai pe strada Dean. Probabil că sunt şi acum afară. N-ai învăţat nimic în poliţie?

— Ba da, să filez, dar n-am fost instruit cum să procedez dacă sunt eu filat. Se opri în faţa sticlelor aliniate pe bufet. Cine sunt?

— Păi, cei doi pe care i-am văzut eu seamănă cu nişte ucigaşi plătiţi de origine slavă.

6

După ce-şi reveni, Bulman întrebă:

— *Slavă?* De unde ştii că sunt de origine slavă?

— Pentru că aşa arată. Pometi înalţi şi o faţă ca o mască mortuară. Nu zâmbesc niciodată. Ăştia nu sunt nişte slavi de rând, ci nişte tipi deosebiţi. Jacko îl privi exasperat. Slavi. Ar putea fi din aproape oricare ţară din Europa Centrală şi de Est: polonezi, cehi, bulgari, sârbo-croaţi, ba chiar ruşi.

— Ştiu cum arată un slav, îl repezi Bulman. În loc să-şi continue drumul spre bufet se întoarse la fereastră.

— Nu fi tâmpit! şuieră Jacko. Nu mişca perdeaua. Oricum n-o să vezi nimic în bezna care e afară.

Bulman dădu repede din cap şi se întoarse la bar. Umplu două pahare mari cu whisky, îi întinse unul lui Jacko şi se aşeză în faţa lui.

— Slavi? repetă. De ce tocmai slavi?! Şi ce dracu' au cu mine?

— Nu pot urmări o brigadă întreagă de criminalişti şi presupun că au fost nevoiţi să se mulţumească cu tine. De ce te miri aşa? Încerci să dezgropi nişte chestii murdare şi asta înseamnă că Walsh a fost amestecat în treburi dubioase, în care sunt băgate şi alte persoane.

Bulman era nemulţumit.

— Încă n-am descoperit nimic. Nu reprezint o ameninţare pentru nimeni.

— Dar nemţoaica? Nu face parte din viaţa dubioasă a lui Walsh?

— Ba da, dar toată lumea ştia că era afemeiat. Poate că mai sunt şi altele despre care nu ştim. Nu cred că acesta e aspectul care ne interesează. Dar chiar slavi?! Înseamnă că se descurcă bine în Londra. Sunt o mulţime de indivizi şomeri din poliţiile secrete ale ţărilor din blocul comunist. Îşi aminti când dăduse ultima oară peste unul dintre ei. Iar ucigaşii plătiţi sunt folosiţi în special pe continent, iar uneori chiar şi în Statele Unite. Din informaţiile mele reiese că noi am scăpat de ei.

— Eu n-aş paria pe asta.

— Te-au urmărit?

— Nu. Mi-am verificat spatele. Oricum, am fost foarte discret. Nu am adus pe nimeni până aici.

— Ce-ar trebui să facem?

Jacko îşi puse un picior peste braţul fotoliului.

— Păi, depinde ce doreşti – să afle că ştii de ei sau nu.

— Dacă sunt ucigaşi plătiţi ar putea încerca oricând să mă scoată din circulaţie. Vreau să scap de ei.

— Nu ştiu de cât timp te urmăresc, dar cred că dacă voiau să te cureţe ar fi făcut-o până acum. Poate că nu te consideră o ameninţare – deocamdată. Trebuie să-ţi dai seama tu de momentul în care devii stânjenitor. Până atunci nu-i lăsa să înţeleagă că ştii de existenţa lor.

— Slavi! Bulman încerca să găsească o legătură oarecare. Chestia asta m-a cam zăpăcit.

— Îi poţi ruga oricând pe amicii tăi din poliţie să-i bage la zdup sau să-i hărţuiască.

— Probabil că i-am cărat după mine în Hampshire, la Anna Brenning, la hotel, peste tot. Am lăsat urme vizibile pentru oricine ar fi vrut să mă urmărească.

Jacko continua să zâmbească.

— Păi, ai fost poliţist. Nu e vina ta că te mişti cam greoi. Aşa sunt toţi copoii.

— Nu mă amuzi deloc, Jacko. Nu vreau să-mi pun din nou capul în pericol.

Jacko redeveni serios.

— Vrei să stau cu tine câteva nopţi? Momentan prietena mea e foarte prinsă cu o dare de seamă complicată, aşa că aş putea conveni cu ea. Bine măcar că ai aflat de existenţa lor.

Bulman îşi scutură capul, se ridică încet şi se duse la fereastră, oprindu-se la câţiva paşi de ea.

— Eşti foarte amabil, dar n-ar fi corect.

— Credeam că pentru asta m-ai angajat. Să te apăr.

— Am fost luat prin surprindere, atâta tot. Nu mă gândeam la Europa Centrală, ci la ceva mai aproape de noi. A fost o lovitură pe la spate.

— Unii dintre băieţii ăştia din Europa de Est au fost foarte bine instruiţi. Pot fi neîntrecuţi în arta filajului. Orice s-ar spune, au fost printre cei mai buni.

— Unii dintre ei, zise Bulman tăios. Nu i-am observat pentru că nu mă aşteptam la aşa ceva. Tu, însă, i-ai reperat din prima

clipă. Deodată întrebă fără nici o legătură: Ce crezi, câte agenţii de „call-girl” există în Londra?

— Câte găuri are o sită? zise Jacko terminându-şi băutura.

— Vorbesc serios.

— Păi, nu cred să găsim vreuna în cartea de telefoane. Te gândeşti că fata asta, Connie Smith, trebuind să-şi câştige existenţa, a apelat la o altă agenţie?

— Acum cel puţin vorbeşti inteligent.

— Ar putea pleca în oricare alt oraş mai mare.

— Posibil, dar e londoneză. Aici se simte cu adevărat acasă. Şi-ar putea schimba înfăţişarea: o perucă, chestii din astea. Zâmbi strâmb. Se pare că se poartă deghizarea la femei. Connie trebuie să-şi câştige pâinea undeva.

Chiar şi în uniforma de puşcăriaşă Veida Ash arăta extraordinar, în ciuda celor patruzeci de ani bătuţi pe muchie. Avea un păr blond natural, ten alb şi nişte picioare superbe, în ciuda pantofilor fără toc pe care era silită să-i poarte; ochii azurii puteau să te îngheţe cu privirea lor inflexibilă. Ea se lăsă escortată în camera destinată vizitelor speciale şi se aşeză la masa simplă din lemn, aşteptându-şi vizitatorul misterios. Gardiana se postă în spatele ei.

Peste câteva clipe uşa se deschise şi în încăpere intră un bărbat înalt, brunet, de vârstă mijlocie.

Semăna cu un funcţionar public şi, într-un fel, asta şi era. Veida nu-l mai văzuse niciodată; se întrebă dacă nu cumva tipul îşi vopsea părul, căci nu se zărea nici un fir alb.

Fără s-o privească, bărbatul îşi aşeză servieta pe masă, o descuie, dar nu scoase nimic din ea. Apoi, ridică privirea peste capul Veidei, spre gardiană, care părăsi încăperea fără un cuvânt, încuind uşa în urma ei.

— O vizită nocturnă. Ce neobişnuit! Acum putem face amor în cadru intim. Nu-mi place s-o fac în public. Dar ţie?

Bărbatul o privi drept în ochi, fără să clipească. Când surâse, în jurul ochilor îi apăru un păienjeniş de riduri fine.

— Ar fi interesant, dacă nu chiar plăcut, dar nu ţi-ar folosi la reducerea pedepsei. Apoi adăugă maliţios: Şi pe urmă ai ţipa că mai vrei, aşa că te scutesc de momentele de agonie.

— Călcându-ţi pe inimă, sper!

— Bineînţeles. Eşti o femeie frumoasă şi inteligentă, dar nu am venit aici să vorbim despre viaţa noastră sexuală. Mă numesc

Derek North. Poţi să-mi spui cum doreşti.

— Ai intrat de curând în Serviciul de Securitate, Derek?

— Am eu faţă de proaspăt recrut, Veida?

Se străduia să facă prologul cât mai plăcut, avea nevoie de colaborarea ei. Ştia că în ultimul timp primea foarte puţine vizite; se pare că nu erau mulţi aceia care voiau să fie asociaţi cu numele ei, de teamă că i-ar putea trage la fund şi pe ei.

— Nu, dar nu te-am mai văzut niciodată şi pari altfel decât ceilalţi. Eşti atrăgător şi aş vrea să rămâi aici. Cred că aş putea aranja să ni se dea o celulă de două persoane.

Bărbatul continuă să zâmbească.

— La o condamnare de douăzeci şi cinci de ani închisoare, orice bărbat ţi s-ar părea atrăgător. Totuşi, îţi mulţumesc. Mi-ar plăcea să rămân, dar din nefericire mă cheamă datoria.

— Draga de ea! Ce corvoadă!

— Dacă ţi-ai fi văzut de treabă n-ai fi acum aici. Păcat de talentul tău. North o examină admirativ. Ai condus cel mai puternic sindicat al crimei din Europa, Germania, Polonia, chiar şi Rusia şi asta numai prin intermediul contactelor pe care le-ai stabilit în cadrul secţiei pe care o controlai în SIS. Aşa ceva cere intuiţie, multă abilitate, putere de convingere, tărie şi un devotament deosebit. Din nefericire presupune şi o doză mare de lăcomie. Foarte trist! Bănuiesc că îţi lipseşte confortul, nu-i aşa?

— N-aş spune. Am mituit aproape jumătate din personalul de aici. Recunosc că îmi lipseşte libertatea de mişcare, dar pot oricând trimite după mâncare, am televizor, radio şi asistenţă medicală când e cazul. Asta mai compensează într-un fel. Şi apoi, Derek, adăugă Veida aruncându-i un surâs cuceritor, nici nu mă gândesc să-mi petrec următorii douăzeci şi cinci de ani aici. Deocamdată tatonez terenul.

— Şi continui să controlezi imperiul de răufăcători, ca înainte de a fi arestată.

— O parte a lui, recunoscu Veida. Mulţi au dispărut şi trebuie să reclădesc ceea ce a fost distrus. Cel puţin am o ocupaţie şi te asigur că nu voi duce niciodată, dar niciodată lipsă de bani. Ce voiai de la mine, Derek?

— Presupun că ceea ce au vrut şi ceilalţi. Nu ai fost prea cooperantă. Sper să am mai mult succes. În definitiv, e în interesul tău.

— Vrei să-ţi spun numele grupurilor operative, al

organizaţiilor, băncilor, să-ţi dezvălui ascunzătoarea banilor şi, în general, să-i trădez pe toţi cei cu care am lucrat. Cum poţi spune că este în interesul meu, Derek?

— Pentru început, s-ar putea să ţi se reducă pedeapsa.

— Nu mă interesează să mi se reducă pedeapsa, intenţionez să mi-o reduc singură. În orice caz, aş cere să mi se specifice în scris numărul de ani cu care mi se scurtează condamnarea şi ştim amândoi că aşa ceva e imposibil de obţinut. Aş rămâne numai cu promisiuni deşarte. Spală-te pe cap cu ele, Derek! Ştiu prea bine cum stă treaba cu promisiunile. Nu-mi poţi oferi nimic care să mă facă să mă răzgândesc.

— Nici chiar siguranţa fiicei tale bastarde?

Veida nu clipi, dar era vizibil tulburată.

— Derek, asta a fost o lovitură sub centură. Fiica mea nu are nici o legătură cu ceea ce fac eu. Cum ai ajuns la ea?

— Tu ai dat lovituri sub centură ani de zile şi continui să le dai. Nu eşti în situaţia de a te plânge. Cât priveşte legătura fiicei tale cu ceea ce faci, nu poţi susţine că-şi plăteşte singură taxele şcolare exorbitante. Îşi câştigă într-un fel existenţa, poate să-şi plătească singură chiria? Toate astea sunt achitate cu bani murdari, dar sunt convins, că ea nu ştie nimic. Nu ştie nici cine este în realitate mama ei, nu-i aşa?

— Să nu îndrăzneşti să-i spui! Veida se albise la faţă, dar experienţa îndelungată o învăţase să-şi păstreze calmul. Nu pot să cred că te-ai coborî până acolo.

North o privea insistent; una era să o tulburi, alta să o zdrobeşti.

— Îţi promit că nu ne vom coborî mai jos decât te-ai coborât tu însăţi. Mi se pare destul de corect, ce zici?

Ar fi putut să-l înjure, să folosească nişte invective care i-ar fi dat de înţeles că o atinsese în punctul sensibil. Pe vremea când lucra la SIS era renumită pentru calmul de gheaţă şi nu avea de gând să-şi schimbe acum reputaţia. După primul şoc mintea începuse deja să-i lucreze.

— Ce doreşti de la mine?

— Haida-de, Veida, doar ştii foarte bine. Noi şi asta include majoritatea poliţiilor europene şi a forţelor de spionaj, vrem să distrugem ceea ce a rămas din imperiul tău – un amestec bizar de politicieni corupţi şi răufăcători.

— N-ai putea avea niciodată siguranţa că ceea ce-ţi spun este real. Îţi atrag atenţia ca să nu pierzi timpul de pomană.

— Suntem în măsură să apreciem informaţiile. Ne aşteptăm să tăinuieşti anumite lucruri; ţi-o spun conştient de faptul că deja te gândeşti la asta.

— Deci ai fi în stare să distrugi viaţa unei fete nevinovate doar ca să mă anihilezi pe mine?

— Depinde de ce înţelegi prin „nevinovată”, dar în principiu da, suntem gata să o facem şi pe asta.

— Trebuie să mă mai gândesc.

— Desigur. Îţi putem da un răgaz până mâine la aceeaşi oră.

— Nu e nici pe jumătate suficient.

— E mai mult decât suficient. Probabil că te-ai hotărât deja de cine ai nevoie şi pe cine poţi pune la zid. Vorbim foarte serios, Veida. Ne-a luat ceva timp şi câteva drumuri în Germania până am dat de fiica ta. Până la urmă am reuşit să aflăm numele clinicii şi al medicului. Şi… pe al tatălui. Nu ne subestima. Miza e prea mare ca să ne permitem să lucrăm cu mănuşi. Tu o ştii mai bine decât oricine.

Veida încercă să zâmbească, dar nu reuşi.

— Deci l-aţi trimis pe Naşul, zise cu amărăciune. Vă cunoaşteţi meseria.

— Ca şi tine. Aştept un răspuns.

— Să văd ce pot aduna până mâine.

— Ai grijă. Nu ne interesează peştii mărunţi.

— Îţi dai seama că de îndată ce se răspândeşte vestea vor încerca să mă lichideze chiar aici?

— Aşa cum ai ordonat să fie ucişi Terry Shaw şi Katz în timp ce erau la închisoare? Nu te aştepta la compasiune din partea noastră. Sunt convins că, cu banii tăi, vei cumpăra răgazul de care ai nevoie. Ar mai fi un singur lucru. North se aştepta la o reacţie din partea ei faţă de ceea ce i se putea părea a fi o capcană. Cum femeia nu reacţionă, North continuă: Probabil că ai aflat de moartea lui Ronald Walsh, parlamentarul; ai auzit cumva cine l-ar fi putut ucide?

— Auzisem de el cu mult înainte de a fi asasinat; m-a surprins că n-a păţit-o mai demult. Veida îl privi glacial. Pentru Dumnezeu, de ce ar trebui să ştiu eu ceva despre treaba asta? Ce pot afla eu de aici? Oamenii nu mă vizitează de frică să nu fie urmăriţi şi persecutaţi de băieţii tăi pentru că au îndrăznit să mă vadă.

— Poate că am putea ajunge la o înţelegere în privinţa vizitatorilor. Mă gândeam că ai auzit ceva din întâmplare. Aici

sunt o grămadă de pipiţe; dacă ar trebui să plăteşti pentru vreo informaţie ţi-am putea rambursa banii. Ne-ar fi de folos şi am încerca să-ţi uşurăm viaţa aici, înăuntru.

— Dacă aflu ceva vă voi anunţa. Vreau să se consemneze dacă vă voi fi de folos. În orice caz, era timpul ca nenorocitul ăla să-şi găsească naşa.

North închise servieta şi se ridică fără să se grăbească.

— N-am specificat că a fost o femeie. Nu ştie nimeni cu certitudine.

Veida zâmbi din nou.

— Crede-mă, Derek. Ascultăm şi noi ştirile şi citim ziare. Aici toţi sunt convinşi că a fost o femeie; ar trebui să treci mai des. Apoi adăugă, în chip de rămas-bun: Ţi-au spus că am cerut să mi se instaleze un fax?

Înainte de a ciocăni în uşă, bărbatul se întoarse surâzând.

— Presupun că mi-am ratat orice şansă în materie de sex? Îmi pare rău. Pe mâine.

După ce ieşi din apartamentul lui Bulman, Jacko se opri în capul scărilor, aşa cum făcuse Marshall cu o seară în urmă. Deşi se afla în partea cea mai întunecată a verandei şi nu putea fi zărit din stradă, Jacko ştia că fusese văzut când ieşise pe uşă, luminat din spate de becul de pe hol. Simţea că acel cineva se afla pe trotuarul de vizavi, deşi nu vedea pe nimeni.

Jacko îşi pusese de prea multe ori viaţa în pericol, ca să-şi permită să nu asculte de instincte. Primul impuls a fost de a tranşa lucrurile imediat, dar apoi îşi aduse aminte de ceea ce-i spusese lui Bulman şi, cu destulă strângere de inimă, se hotărî să ignore umbra. Îi va lăsa să creadă că nu ştie de existenţa lor. Coborî încet scara, zăbovi câteva clipe pe trotuar, privind în susul şi în josul străzii, apoi porni spre casă, mergând agale, cu mâinile înfundate în buzunare.

Strada era aproape pustie. Ora de vârf trecuse de mult şi oraşul începea să se cufunde în linişte. Înainte de a da colţul simţi cum o umbră se desprinde din întuneric şi porneşte pe urmele lui. Asta însemna că locuinţa lui Bulman era supravegheată de cel puţin doi oameni şi că unul rămăsese în continuare la post. Se străduia să meargă cu paşi egali, încercând să distingă între zgomotele făcute de trecătorii ocazionali sunetul egal al paşilor urmăritorului.

Jacko se îndreptă spre strada principală mult mai circulată;

acolo era mai uşor să scape de umbra care se ţinea scai de el. Cum Jacko făcea parte dintre cei care preferat să-şi înfrunte adversarul decât să-şi piardă urma, instinctiv se hotărî să facă abstracţie de sfatul pe care i-l dăduse lui Bulman. El reveni pe străzile lăturalnice, încercând să-l atragă în cursă pe urmăritor.

Se depărtă din ce în ce mai mult de bulevard, afundându-se în străduţele pustii. Trecătorii se răriseră şi acum îi era mai uşor să distingă paşii necunoscutului care răsunau în spatele lui, pe trotuarul opus. El trebuia să facă prima mişcare şi nu avea voie să dea greş. Se prefăcu că îşi consultă ceasul la lumina unui felinar, apoi iuţi ritmul, ca unul care se află în întârziere. Ajunse la colţ şi sări în spatele unui şir de maşini parcate lângă bordură, ghemuindu-se imediat.

Mai mult auzi decât văzu bărbatul agitat. Necunoscutul începu să alerge. Prin geamul maşinii zări o siluetă ţâşnind pe lângă el. Calculase exact timpul pentru că nu se vedea nimeni prin preajmă, dar n-avea de unde să ştie pentru câtă vreme. Aşteptă încordat, convins că bărbatul se va întoarce. Aşa se şi întâmplă.

Omul, dându-şi seama că Jacko nu se putuse îndepărta atât de mult, se întorcea încet, strângând în mână o lanternă cu care lumina gangurile întunecate. Jacko se făcu mai mic, apoi se strecură în spaţiul dintre două maşini şi rămase nemişcat. Fasciculul de lumină al lanternei era uşor de urmărit. Îşi calculă cu precizie momentul saltului şi plonjă fulgerător asupra adversarului, asemenea unui şobolan turbat care se repede la gâtul omului. Lanterna sări în sus, împrăştiind o rază spiralată de lumină şi căzu cu zgomot pe trotuar.

Oricare altul s-ar fi prăbuşit instantaneu sub forţa loviturii, dar necunoscutul era bine clădit şi, în plus, apărat de paltonul gros. Căzu în genunchi şi se răsuci, încercând să-l apuce de picioare pe Jacko. Urmă o încleştare sălbatică, dar tăcută.

Văzând că nu şi-a făcut duşmanul una cu pământul, Jacko intui că avea de-a face cu cineva antrenat. Adversarul lui avea avantajul greutăţii corporale; noroc că Jacko nu uitase mai nimic din ceea ce învăţase şi se menţinuse în formă. Era curată nebunie!

O pereche de tineri care dădu peste ei se întoarse repede pe călcâie îndepărtându-se în fugă. Cei doi bărbaţi continuau să se lupte. Jacko găsi prilejul să-l izbească pe celălalt cu capul de marginea bordurii. Chiar şi aşa se văzu nevoit să repete mişcarea de mai multe ori până trupul adversarului se lăsă moale pe

asfalt.

Jacko privi înjur încercând să-şi recapete suflarea. Nu avea timp, trebuia să-l scoată cât mai repede pe individ de pe caldarâm. Cu mari eforturi târî corpul spre scara celei mai apropiate case, rugându-se să nu iasă nimeni în clipa aceea.

Omul era masiv şi la jumătatea scării Jacko se opri să răsufle. Auzi nişte paşi apropiindu-se şi se aşeză grăbit lângă trupul fără vlagă. Izbuti să-l ridice, astfel încât capul celuilalt să se odihnească pe umărul lui. Doi bărbaţi trecură pe lângă scară şi unul observă ciudata pereche aşezată pe trepte.

— Te simţi bine, amice? Prietenul tău pare cam afumat. Vrei să-ţi dăm o mână de ajutor?

— E-n regulă! N-a ştiut niciodată când să se oprească. Mă odihnesc puţin, apoi îl duc în casă.

— Vrei să te ajutăm, zise cel de-al doilea bărbat.

— Nu. În orice caz, vă mulţumesc. Să-l lăsam puţin la aer curat. Dacă intră la căldură sunt sigur că i se face rău.

Cei doi se îndepărtară şi Jacko lăsă să-i cadă braţul cu care sprijinea spatele celuilalt. Îşi simţea haina năclăită de sângele care curgea din capul necunoscutului şi asta îl îngrijora puţin. Se ridică în picioare, îl prinse de subsuori şi începu să-l târască în sus, pe scări, spre verandă. Când ajunse, înghesui corpul în colţul cel mai întunecat, unde nu-l mai putea vedea nici un trecător. Nu-i mai rămânea decât să spere că nu va ieşi nimeni din casă. Se mulţumi să-l percheziţioneze sumar pe bărbatul inconştient, pentru că nu avea la îndemână o lanternă.

Tot ce putea face era să-şi îndese buzunarele cu mărunţişurile găsite, rămânând să le examineze în tihnă mai târziu. Primul lucru pe care-l descoperi fu un pistol destul de voluminos. Era neaşteptat de greu şi când îl strânse între degete îşi dădu seama că trebuie să fie prevăzut cu un telescop sau chiar cu un laser care să permită vizibilitate optimă pe timp de noapte. Imediat după aceasta găsi şi amortizorul. După ce îşi umplu buzunarele, se ridică nesigur pe picioare şi se sprijini epuizat, dar mulţumit, de una dintre coloane.

Nu-şi revenise încă după luptă. Aruncă o privire spre silueta chircită. Deşi respira abia perceptibil şi avea pulsul slab, Jacko era convins că bărbatul îşi va reveni. De altfel, nu putea face nimic fără să rişte să intre el însuşi în belea.

Coborî scările împleticindu-se. Îşi simţea palmele lipicioase din cauza sângelui. Bănuia că era pătat peste tot, aşa că trebuia să

se ferească de arterele mai aglomerate şi, cu atât mai mult, de mijloacele de transport. O dată ajuns pe trotuar îşi îndreptă spatele şi cântări în gând posibilităţile de a ajunge cât mai repede acasă. Avea de parcurs o bucată bună de drum. Îi trecu prin minte să fure o maşină. Apoi, brusc, liniştea fu sfâşiată de sirenele maşinilor de poliţie şi fulgerele albastre ale luminilor de semnalizare străpunseră întunericul. Oare cei doi tineri care făcuseră cale întoarsă telefonaseră la circumscripţie?

Jacko încercă să se refugieze din calea patrulei care i se păru a fi mai aproape decât se aştepta. Lumina farurilor explodă în bezna care învăluia strada, în spatele lui. Era împroşcat din cap până în picioare de sânge, avea în buzunar un pistol, un amortizor şi multe mărunţişuri care nu-i aparţineau. Îl înjură printre dinţi pe Bulman. În mai puţin de o zi, viaţa lui se întorsese pe dos, iar dacă îl mai prindea şi poliţia va avea parte de o adevărată încurcătură.

Maşina poliţiei dădu colţul cu sirenele urlând. Geamurile caselor se luminară şi oamenii apărură la ferestre. Jacko îşi dădea seama că era prea târziu să fugă.

7

Jacko era obişnuit cu efortul fizic şi reuşea să treacă peste situaţiile dificile mulţumită experienţei vaste pe care o avea, dozei zdravene de curaj, instinctului şi, uneori, norocului. Dacă ar fi pornit pe stradă ar fi fost singura persoană neinteresată de prezenţa maşinii poliţiei în cartier. Automobilul încetini şi trase lângă bordură. Unul dintre poliţişti coborî, în timp ce colegul lui de la volan opri sirena care se stinse încet, cu un vaiet prelung. Câţiva dintre locatarii aplecaţi peste pervazuri strigară ceva. Cei mai mulţi nu auziseră nimic până nu-i trezise sirena.

Unii coborâseră deja în faţa casei şi Jacko răsuflă uşurat, continuând să privească din locul lui retras spre agitaţia de la capătul îndepărtat al străduţei. Observă cu satisfacţie că vreo câţiva locatari plini de zel şi curiozitate îi făceau fără să ştie jocul, monopolizând atenţia echipajului de poliţie. Ofiţerii încercau să afle cum se produsese încăierarea. Era momentul ideal să o întindă. Începu să se retragă încet, până ce ajunse la colţul străzii. De acolo o rupse la fugă, cât mai departe de locul luptei, tăindu-şi drum prin alei strimte şi străzi lăturalnice, încercând să-şi piardă urma. Era conştient că nu va dura prea mult până ce vor descoperi trupul înghesuit în colţul verandei.

Trecuse deja de miezul nopţii când ajunse acasă, într-un cartier din nordul oraşului. Fuga de la locul faptei fusese doar un aspect al problemei. Neîndrăznind să se urce într-un mijloc de transport în comun ocolise mult, ceea ce sporise şansele de a da nas în nas cu un poliţist singuratic sau cu o patrulă. Descuie repede, intră şi rămase câteva clipe sprijinit cu spatele de uşă.

Nu aprinse lumina. Probabil că Georgie dormea deja în camera de la etaj şi nu dorea să o trezească. Lăsase un mesaj pe robot în care o anunţa că întârzie, dar cu siguranţă că nu ar fi fost încântată să-l vadă în starea în care se afla. Merse bâjbâind până la toaleta de serviciu de la parter, închise uşa încet şi aprinse lumina.

Jacko se cutremură de ceea ce văzu. Faţa şi hainele îi erau împroşcate de sânge, iar încheieturile julite. Se întreba cum o fi

arătând adversarul său. Îl fulgeră gândul că poate l-a ucis. O, Doamne!

Se dezbrăcă în încăperea strimtă şi se spălă cât putu mai bine. Îşi strânse hainele, stinse lumina şi se duse tiptil până la cuierul din hol. Îşi găsi pe pipăite paltonul şi se întoarse în vârful picioarelor în biroul mic din fundul casei. Închise uşa, aprinse luminile, îmbrăcă repede paltonul, apoi goli buzunarele hainelor pătate şi le înghesui sub masa de scris.

Când termină cu toate astea se simţea epuizat. Îşi înfăşură paltonul în jurul mijlocului, se aşeză la birou şi se apucă să examineze ceea ce găsise. Arma era un revolver 357 Colt Trooper, model 7 şi avea montat un detector de ţintă cu laser, aşezat chiar deasupra ţevii, astfel încât acoperea cătarea obişnuită, ajungând până în spate, la locaşul bateriilor, îl cântări în mână şi-i aprecie greutatea cam la patru livre. Lui i se părea prea greoi şi incomod; ar fi avut nevoie de antrenamente speciale ca să îl poată mânui cum se cuvine. Bănuia că distanţa de tragere era înjur de douăzeci şi cinci de yarzi, ca la toate armele de acelaşi tip. Pistoalele astea nu puteau fi prevăzute cu amortizoare de sunet, aşa că se întrebă la ce servea cel pe care-l găsise în buzunarul necunoscutului. Chiar şi în întuneric, nu putea să nu găsească cea de a doua armă ascunsă în hainele individului. Deci, undeva trebuia să mai existe una.

În portmoneu găsi patruzeci şi cinci de lire, adresa unei agenţii de call-girl, mâzgălită pe un petic de hârtie de ziar şi o chitanţă în valoare de opt sute de lire, cu o semnătură indescifrabilă. Mai erau două pachete de bomboane de mentă, nişte gumă de mestecat, o legătură de chei, dintre care două rotunde şi ceea ce trebuiau să fie cheile de la o maşină, toate prinse pe acelaşi inel. Nu găsi nici un act de identitate, lucru ce nu-l surprinse prea tare.

Era absorbit de studierea obiectelor când Georgette Roberts intră în cameră, îmbrăcată într-un halat de casă subţire. Rămase în prag, privindu-l înfricoşată.

— Credeam că te-ai lăsat de asta, zise ea cu un tremur în glas.

Jacko o privi şi constată că arată superb chiar şi în miez de noapte, nefardată. Prezenţa ei îi dădu un sentiment de siguranţă care risipi un pic teama stârnită de aventura în care se aruncase.

— Aşa şi este. Vrei să mă laşi să-ţi explic?

Georgie se sprijini de tocul uşii, cu braţele încrucişate.

— Îmi explici acum sau te mai las să te gândeşti până fac o

cafea?

— Îţi pot explica acum…

— Dragule, înainte de a începe, să ştii că nu vreau să aud minciuni. Sunt avocat; nu îndrăznesc să mă mai compromit, aşa cum am făcut-o altădată. Atunci te-am ajutat, dar nu vreau să-mi forţez norocul. Priveşte în ce hal îţi sunt mâinile; trebuie pansate. Şi vânătăile de pe faţă! Ce dracu' ai făcut?

Pe măsură ce-l privea mai atentă, devenea mai alarmată; nimic din ceea ce vedea nu avea darul să o liniştească. Se lăsă sfârşită pe cel mai apropiat scaun, în timp ce el începu să-i povestească ce s-a întâmplat.

Georgie asculta cu o expresie care sugera că nu auzea pentru prima oară aşa ceva. Era limpede că-l urmărea ghinionul; de fapt nu, el îl căuta, fără să-şi dea seama. În timp ce Jacko povestea, poticnindu-se din când în când, acolo unde ceva îi suna fals străduindu-se să se justifice, Georgette îşi zicea că îl va iubi întotdeauna, deşi ştia că nu se va schimba niciodată. Dar merita să rişte tot ce obţinuse cu atâta efort, continuând să trăiască cu el? Şi aşa avea destul de furcă pentru a ţine piept colegilor plini de prejudecăţi, care nu erau deloc încântaţi să aibă în preajmă o femeie-avocat şi încă una foarte inteligentă.

— Numai atât? zise într-un târziu. Te-ai dus doar să-ţi vezi un prieten şi vii acasă bătut măr şi cu o armă străină în buzunar. I se poate întâmpla oricui, nu?

Jacko era obosit, îl durea tot corpul şi se simţea mizerabil.

— Ştiu că sună stupid, dar Bulman a fost unul dintre cei mai buni poliţişti ai Scotland Yard-ului. Acum e într-un impas. Trebuie să-l ajut; îi sunt îndatorat.

— Pentru că ţi-a ajutat fratele?

— Fratele meu a însemnat foarte mult pentru mine. Ştii asta, Georgie. Memoria lui ar fi fost întinată dacă i s-ar fi întocmit un dosar.

— Poţi să-l crezi pe Bulman?

— Da, răspunse Jacko după o clipă de gândire. E viclean, dar cred că în fond e un om cinstit.

— Aşa cum şi tu eşti viclean, dar de fapt cinstit. Asta nu te împiedică să fabulezi atunci când îţi convine. Nu crezi că asta a făcut şi el?

— Georgie, nu ţi-am spus basme. L-aş fi putut evita pe individ, dar m-ar fi prins altă dată.

— Şi-acum ce-o să faci?

— Îl informez pe Bulman. După aceea cred că vrea să plecăm în Germania. Nu ştiu exact când. Georgie, lasă-mă să fac treaba asta. Omul e în bucluc. Când am acceptat nu mi-am dat seama cât de gravă este situaţia; abia acum mi-am format o idee. E un detectiv al naibii de bun. Nu o să te implic în nici un fel. Te rog să mă crezi.

— Sunt deja implicată prin faptul că trăiesc cu tine. Nu vreau să ajung văduvă înainte de a ne căsători. Of, Jacko, pentru un tip atât de dur, zău că eşti tâmpit!

— De asta mă iubeşti, zise Jacko, riscând un zâmbet.

Georgie se ridică şi veni lângă el.

— Te rog nu uita că nu te mai poţi baza pe forţa sau ajutorul colegilor. Privi arma de pe birou şi se înfioră. Indivizii care poartă asemenea pistoale sunt de obicei hotărâţi să le folosească. Ar trebui să vii mai des pe la tribunal.

Jacko nu-i răspunse şi Georgie adăugă:

— Tu îi asiguri spatele lui Bulman, dar pe al tău cine ţi-l asigură?

Cam la vremea când Jacko ajungea acasă, Veida Ash forma un număr pe telefonul celular. Ca mai toţi puşcăriaşii cunoştea controversele legate de tratamentul îngăduitor aplicat în unele din închisorile pentru bărbaţi. Privilegii ca telefoane celulare, pentru i ei care şi le puteau permite, vizite acasă la sfârşit de săptămână, ieşiri la cumpărături, mâncare şi băutură aduse de familie şi alte mărunţişuri care contribuiau la confortul prizonierilor indignaseră întreaga naţiune, dai situaţia rămânea neschimbată, în timp ce Ministerul de Interne încerca să se eschiveze aruncând vina în cârca altora.

Deocamdată nu se interesase nimeni de situaţia din închisorile pentru femei şi pentru asta tovarăşele de suferinţă le erau recunoscătoare bărbaţilor care distrăgeau atenţia tuturor. Femeile cu educaţia şi poziţia Veidei nu se bucurau întotdeauna de simpatia colegelor mai dure, dintre care unele puteau deveni extrem de violente şi de crude; acestea descopereau de obicei repede aura care le înconjura pe cele ca Veida şi care le deosebea de restul deţinutelor. Unele ajunseseră chiar să se teamă de ea. Femeile i-au recunoscut rapid duritatea şi priceperea şi foarte curând a ajuns să aibă acolite care îi făceau tot felul de servicii pentru care erau răsplătite. Bogăţia ei imensă forma o barieră chiar în faţa acelora care ar fi vrut să o calce în

picioare.

Cu toate acestea, Veida se ferea să întindă prea mult coarda şi avea grijă să nu ofenseze autorităţile închisorii. Trase pătura peste cap, lăsând destul loc pentru antenă şi începu să apese tastele. Dură destul timp până ce auzi vocea unei femei abia trezită din somn.

— Veida, şopti. Mă auzi? Trebuie să vorbesc încet.

— Te aud destul de slab. Probabil că e ceva urgent.

— Da. Trebuie să sacrific câţiva oameni şi am nevoie de ajutorul tău să fac treaba repede. M-am gândit de cine mă pot lipsi şi de cine nu. Mi-a fost foarte greu să hotărăsc. Vreau să-i las să creadă că le ofer nişte oameni de legătură importanţi, dar în acelaşi timp te rog să-i avertizezi ca să se poată da la fund un timp. Îi voi anunţa când îşi pot relua activitatea. Va trebui, totuşi, să le arunc câţiva peşti mai mari, altfel vor deveni bănuitori. Ai auzit ce ţi-am spus?

— Am auzit.

— Nimic în ţara asta. Câteva celule din Germania, Polonia, Cehoslovacia, România şi Bulgaria vor trebui să-şi intensifice un timp activitatea. Poate şi una mai mică din Rusia. Trebuie anunţate toate secţiunile importante chiar de-ar fi să-ţi pierzi toată noaptea. Acum notează ce-ţi spun: sacrificăm celulele opt, zece, şaptesprezece şi optsprezece. Poate le vom reactiva mai târziu, n-am ce face. Dacă nu renunţ la ele s-ar putea să fiu trecută la izolare şi asta ne-ar afecta mult mai mult. Nu le spune nimic. Ia legătura cu Eric. El va şti exact ce are de făcut.

— Eşti sigură?

— Altfel n-aş vorbi acum cu tine. E păcat, dar se fac nişte presiuni enorme. Asemenea lucruri se întâmplă şi trebuie să fim realişti.

— Se face. Îl sun imediat pe Eric.

— După ce termini distruge ce ai notat. Ca să ne fie mai uşor, am ales secţiunile care, din punct de vedere financiar, sunt cele mai indicate să fie sacrificate. Nu învârt bani grei.

— Unele au oarecare potenţial.

— Asta rămâne la latitudinea mea. Tu fa ce ţi-am spus.

— Desigur.

Veida observă imediat răceala din glasul interlocutoarei şi îşi aminti imediat cu cine trata.

— Vrei să-mi spui ceva?

— Poliţia continuă să-l caute pe asasinul lui Walsh. Bănuiesc

că ai citit despre asta sau ai văzut la televizor. Se auzi un râs înfundat. Oare cine l-o fi lichidat? Un tip pe nume Bulman, tot dă târcoale cazului.

— Bulman? George Bulman? L-am întâlnit de câteva ori pe când colabora cu Cinci-ul şi cu SB. La un moment dat era un fel de om de legătură. În ce sens dă târcoale?

— Se interesează de asasinarea lui Walsh.

— Ce treabă are el cu cazul, când de asta se ocupă Scotland Yard-ul?!

— Nu ştiu. Se pare că investighează de unul singur. Nu prea-l văd ajungând la vreun rezultat.

— Nu-l subestima pe Bulman. Ai aflat pentru cine lucrează?

— Mi-a spus că reprezintă interesele familiei lui Walsh.

— Vrei să spui că te-ai întâlnit cu el?

— A fost la mine de două ori.

— Şi l-ai crezut?

— Ştiu şi eu… Oricum, n-are importanţă.

— Ba ar putea avea foarte mare importanţă, presupunând că Bulman nu s-a tâmpit între timp. Poliţia te-a lăsat în pace?

— E prematur să-ţi dau un răspuns.

— Trebuia să mă informezi în legătură cu Bulman.

— Ştii bine că trebuie să aştept să mă contactezi tu. M-ai întrebat şi ţi-am răspuns. Nu pot face mai mult. Oricum, e sub supraveghere şi dacă va fi nevoie, ne vom ocupa de el.

Vocea căpătă din nou inflexiuni glaciale, sunând aproape ca un avertisment.

— Încearcă să ţii legătura cu el şi, dacă simţi că devine periculos, ia legătura cu mine. Noapte bună.

După ce închise telefonul, Veida rămase întinsă pe pat, resimţind din plin sentimentul de frustrare pe care i-l provoca recluziunea. În momente de criză ca acesta era nevoită să se bizuie pe intermediari; acum ar fi trebuit să fie liberă ca să poată controla situaţia. Faptul că, deşi se afla în închisoare, mai comanda ceea ce reprezenta una din cele mai mari organizaţii criminale din Europa, vorbea de la sine despre respectul profund de care se bucura, dar şi despre experienţa ei redutabilă şi multiplele relaţii create pe vremea când lucrase în SIS. Nu voia să se hazardeze într-o evadare prematură; trebuia să planifice riguros totul şi s-o facă la momentul potrivit. În clipa aceea ar fi avut nevoie de libertate mai mult ca oricând.

A doua zi dis-de-dimineaţă Jacko îl sună pe Bulman. Dormise puţin şi se trezise devreme.

— Crezi că ai putea veni până la depozitul meu de lângă docuri fără să fii urmărit?

— Nu ne-am putea întâlni undeva mai aproape?

— La ora nouă. Am să-ţi arăt ceva.

Bulman scoase maşina din garaj. Nu-i plăcea să conducă prin Londra la orele de vârf, dar era convins că invitaţia lui Jacko avea un motiv bine întemeiat. Nu-şi dezlipi ochii de pe oglinda retrovizoare, dar nu remarcă nici o maşină care să-l urmărească; coloana îşi schimba neîncetat componenţa şi Bulman ar fi recunoscut fără jenă, în faţa oricui, că pe vremea când era poliţist nu ar fi făcut doi bani ca şofer de patrulă.

După un timp ajunse lângă şirul de depozite aparent părăsite. De aici până la docuri mai erau doar câţiva paşi. Continuă să ruleze pe strada pavată cu piatră cubică şi plină de hârtoape, până dădu cu ochii de firma pe care scria: „închirieri de costume”. Încetini şi parcă maşina pe partea cealaltă a străzii.

Găsi în dreptul uşilor duble butonul unei sonerii, apăsă pe el şi aşteptă până ce o tânără exuberantă veni să-i deschidă, întrebându-l cum se numeşte. Era aşteptat, aşa că intră şi merse pe lângă nişte şiruri interminabile de costume de epocă, pigmentate ici-colo cu piese de îmbrăcăminte modernă, până ce ajunse la birourile cu geamuri largi. Fata îl invită să intre în cel mai spaţios şi îl anunţă că domnul Jackson îl roagă să aştepte câteva clipe. Chestia asta îl irită puţin, mai ales că Jacko îl prevenise că e vorba de ceva urgent.

Jacko îşi făcu apariţia după vreo zece minute. Bulman deschise gura să protesteze, dar văzându-i vânătăile şi pansamentele se mulţumi să întrebe:

— Ce dracu’ ţi s-a întâmplat?

— M-am ciocnit cu unul dintre ăia care te filează. Cafea? Bulman dădu din cap şi Jacko intră în chicineta despărţită de restul biroului printr-un panou de sticlă şi le spuse ceva celor două fete care îşi făceau de lucru acolo.

— S-au luat după tine? întrebă Bulman, aşezându-se în faţa biroului lui Jacko surprinzător de ordonat.

— Nu chiar. Jacko îi povesti ce se întâmplase.

— Şi tu care spuneai să nu ne trădăm că ştim de existenţa lor. Îşi coborî privirea spre mâinile lui Jacko. Văd că ţi-a dat ceva de furcă?

— Mda. Era un tip puternic. Mă aşteptam să se anunţe ceva la radio sau la televizor, dar nu s-a spus nimic. Nu se poate să nu-l fi găsit.

— Poate că a reuşit să se strecoare. Văd că tu te-ai salvat.

Cu un aer meditativ Jacko scotoci într-un sertar şi scoase obiectele pe care le găsise.

Văzând revolverul, Bulman tresări.

— Iisuse! Şi ăsta stătea în faţa locuinţei mele?!

— Cu încă unul. Apropo, n-ai scăpat de „umbră”. Te-am aşteptat pe o străduţă lăturalnică, aproape de depozit. Te-am văzut când ai venit şi l-am văzut şi pe tipul care se ţinea după tine. A oprit maşina după colţ, aşa că a trebuit să ocolesc puţin ca să nu mă vadă. De aceea am întârziat.

Bulman oftă.

— Nu m-am priceput niciodată să scap de filatori şi asta în primul rând pentru că nu-i observ. E limpede că vor ceva de la mine, dar ce?!

— Înseamnă că i-ai băgat în sperieţi dacă au fost în stare să posteze nişte tipi înarmaţi în faţa uşii tale.

— Iar acum au aflat că mă ajuţi, ceea ce te bagă în aceeaşi oală cu mine.

— Bine-nţeles. Dar au învăţat ceva: nu suntem nişte neajutoraţi, iar ei au pierdut o armă şi poate că le-am scos un om din joc, cel puţin pentru o vreme. Arătă spre obiectele aliniate pe birou. N-am găsit nici un act de identitate, dar e clar că ştiu unde să o găsească pe Connie Smith.

— Tipul era străin?

— Nu s-a prezentat. Era beznă, l-am atacat în timp ce sta cu spatele la mine, iar după aceea am fost prea ocupat ca să mai observ ceva. Există o mulţime de tipi cu mutră de străini, deşi s-au născut aici. Partea proastă e că n-a scos o vorbă, ceea ce înseamnă că a fost bine instruit; cel puţin asta e părerea mea. Avem de-a face cu nişte profesionişti, amice. E suficient să te uiţi la armă ca să te convingi. Jacko îşi propti palmele pe tăblia biroului.

Când fata aduse cafelele, Jacko aruncă un ziar peste revolver; rămaseră amândoi tăcuţi preţ de câteva clipe. Apoi Jacko spuse:

— Din cauza acestui incident am probleme serioase cu prietena mea. Dar am promis să te ajut şi n-am de gând să-mi calc cuvântul. Îţi sunt îndatorat pentru fratele meu.

— Mulţumesc. Bulman se ferea să vorbească despre fratele lui

Jacko.

— Şi-acum ce facem? Nu-i pot elimina unul câte unul, e clar că n-o să te scape din ochi.

— Am lista călătoriilor făcute de Walsh în străinătate, dar mi s-au dat prea puţine date despre ce a făcut şi mai ales despre oamenii pe care i-a întâlnit. Trebuie să aflu mai multe în acest sens.

— Spuneai ceva despre Germania. Rămâne valabil?

— Poate. Dar mai întâi trebuie să aflu mai multe despre Walsh.

— Deci călătoria în Germania nu are legătură cu el, ci mai degrabă cu Anna Brenning, nu-i aşa?

— Te voi informa când voi avea date mai precise.

— Mi se pare că nu prea ai informaţii clare despre toată afacerea asta, remarcă Jacko în treacăt, aşezând cana pe masă.

— Ai dreptate. Walsh a fost şeful unui conglomerat imens. Colegii lui trebuie să fie la curent cu multe dedesubturi, dar sunt convins că n-o să-mi spună nimic dacă-i întreb. Nu am nici o putere oficială. Bulman rămase pe gânduri. După câteva clipe, ridicând brusc privirea spuse: Cunoşti vreun falsificator priceput?

— Nu sunt un infractor.

— Ştiu bine că nu eşti. Dar cunoşti vreunul?

— Cunosc vreo doi. Nu i-am mai văzut de mult timp.

— Crezi că ar putea falsifica o legitimaţie a Ministerului Comerţului? Ar trebui executată în cel mai scurt timp. Bulman îşi scoase portmoneul şi extrase o fotografie. Asta e o poză de paşaport făcută la minut. Cred că merge.

Jacko luă fotografia şi zâmbi şmechereşte:

— Îmi ceri să încalc legea? Tocmai tu, care ai fost poliţist? Nu e cinstit.

— Ştiu. Poţi să rezolvi?

— Sigur că da. Cum rămâne cu mardeiaşii care te urmăresc? În caz că au pus unul şi pe urmele mele ce fac, îl pierd sau îl las să se ţină după mine?

— Pierde-l, ca să nu miroasă cu ce ne ocupăm. Trebuie să lucrăm pe şest.

— Se rezolvă!

— OK. Fă tot ce crezi de cuviinţă.

— Lasă-mă câteva clipe să aranjez lucrurile aici, pentru că voi lipsi cam multişor. Împinse în spate fotoliul pe role. După-amiază trebuie să vină nişte tipi de la cinematografie, dar se descurcă fetele. Se ridică. O să-ţi arăt unde. Să-ţi laşi maşina pentru o

vreme.

— Dar o să am nevoie de ea, protestă Bulman.

— Dacă vrei să-ţi piardă urma n-o să ai nevoie. Hai cu mine.

În spatele depozitului se întindea o fâşie lungă de beton pe care fusese construită o mică anexă. Uşa era pe latura opusă, astfel încât nu putea fi văzută din colţul clădirii principale. În magazie erau o mulţime de cutii goale de carton şi cuiere. În locul gol lăsat la mijloc se afla un Ferrari de culoare roşie. Jacko privi admirativ maşina şi zâmbi.

— Nu-i aşa că e o splendoare? M-am oferit să fac un serviciu cuiva, iar individul pe care îl păzeam s-a burzuluit la mine şi mi-a aruncat în aer Ferrari-ul pe care-l aveam. Pe zid se mai văd încă urmele exploziei. După ce ne-am cunoscut mai bine şi-a dat seama că a greşit şi mi-a cumpărat o maşină nouă. Frumoasă, nu?!

Jacko urcă la volan, porni motorul şi scoase maşina pe alee. Cei doi bărbaţi ocoliră clădirea; aproape în aceeaşi clipă o umbră se retrase precipitat.

— Au devenit cam neglijenţi, remarcă Jacko. I-aţi maşina şi du-o în spate. Eu rămân aici să-l ţin la distanţă pe amicul nostru.

Lui Bulman nu-i surâdea ideea de a-şi lăsa maşina într-un loc străin, dar se conformă fără comentarii; ocoli clădirea şi o parcă în locul Ferrari-ului. Se întoarseră în clădirea principală pe aleea din spate şi Jacko le dădu instrucţiuni fetelor.

— Gata, zise întorcându-se spre Bulman. Putem pleca.

Bulman se strecură cu greu în maşina destul de incomodă pentru un om cu gabaritul lui. În timp ce-şi fixa centura, spuse:

— Trebuie să mă duc până acasă după nişte lucruri.

Jacko trase o înjurătură printre dinţi.

— Nu pot să cred! Vrei să scăpăm de indivizii ăia sau nu? Până nu terminăm treaba n-o să mai vezi casa aceea. Porni motorul şi zâmbetul îi reveni pe buze. Hai să mergem! Le dăm o lecţie nenorociţilor ălora.

Nu exista altă cale de ieşire decât prin faţa depozitului. Jacko dădu colţul în viteză, într-un scrâşnet infernal. Bulman se apucă de portieră în timp ce Jacko acceleră îndreptându-se spre colţul îndepărtat, dincolo de care se ascundea maşina urmăritorilor.

Bulman aprecie îndemânarea cu care conducea Jacko, zicându-şi că noul său prieten are toate calităţile care îi lipseau lui. Spera că împreună vor reuşi să dea de capăt afacerii.

Trecură în viteză pe lângă colţ şi cealaltă maşină demară

imediat, urmându-i la mică distanţă. Îşi dădură seama că şoferul era un as al volanului. Acesta ştia că o dată ajunşi pe arterele principale Jacko urma să se înscrie în limitele de viteză legale, iar capacitatea de viteză a Ferrari-ului nu mai avea importanţă. Bulman privi peste umăr şi strigă:

— Au accelerat! Pentru Dumnezeu, nebunul ăla vrea să ne buşească. Fir-ar al dracului să fie! Celălalt a scos arma.

8

Cu un zâmbet îngheţat pe buze Jacko, scrută prin oglinda retrovizoare banda de asfalt care se derula în spatele lor.

— Maşina asta n-are un motor obişnuit, spuse calm. Neruşinaţii!

Bulman nu slăbea din ochi bolidul care se apropia din ce în ce mai mult.

— N-avem timp de glume, ţipă el. Trebuie doar să apese puţin pe pedală şi ne-au terminat!

— De acord, replică Jacko. Nu vreau decât să mă uit mai bine la mutrele lor ca să-i pot recunoaşte la o adică.

Bulman privi înapoi mai atent. Nu cunoştea pe nici unul dintre cei doi bărbaţi cu feţele pe jumătate acoperite de cozorocurile late ale şepcilor trase peste sprâncene.

— Nu te prosti, Jacko. Ăştia ne bagă în zid.

— Care zid?! Jacko călcă pedala de acceleraţie şi cealaltă maşină rămase în urmă o dată cu zidul. Aveau acum cale liberă spre docuri. Cu o fracţiune de secundă înainte de a ajunge la ele, Jacko trase brusc de volan în dreapta, acceleră şi ţâşni pe bulevardul care ducea spre centru.

— Maşina asta are o culoare tâmpită, bombăni Bulman după ce-şi reveni puţin din sperietură. O să ne vadă de la o poştă.

— Păi, nici n-o să se apropie mai mult de noi. Nu ştiu cine-i celălalt, dar pe şofer l-am recunoscut. E un pilot de curse pe nume Lofty Peel. A concurat şi la Thruxton. Era bun, dar nu atât de bun încât să ajungă pilot de formula 1, deşi asta a fost ambiţia lui. Dacă ar conduce o maşină ca a mea ne-ar ajunge din urmă într-o clipită.

— Aproape că era s-o facă, replică Bulman tăios. Ciudat. Mă obişnuisem cu gândul că avem de-a face cu străini.

— Şoferul trebuie să fie localnic, altfel te-ai pomeni cu ei pe celălalt sens de circulaţie. Ştiam că tipul le dă din când în când o mână de ajutor indivizilor care încearcă să-şi salveze pielea, dar se pare că s-a reprofilat.

— Cum l-or fi găsit? Văd că au o mulţime de legături cu lumea

interlopă, deşi nu cred că sunt borfaşi de duzină. În ciuda aparenţelor, am impresia că sforile sunt trase de cineva din umbră. Bulman privi din nou peste umăr. Strada era foarte aglomerată însă Jacko conducea relaxat. Bulman se simţi în sfârşit la largul lui. Jacko se descurca foarte bine şi era limpede că s-ar fi putut orienta în hăţişul londonez chiar cu ochii închişi. Ieşiră din furnicarul din City şi o luară spre West End, descriind câte un ocol ori de câte ori Jacko considera necesar.

— Lofty a încercat să ne tamponeze deoarece ştia că nu va putea ţine pasul cu mine din moment ce mi-am pus în minte să scap de el. Deşi părea calm, Jacko continua să observe tot ce se petrecea înjur. Piloţii de curse nu sunt neapărat buni şoferi şi de multe ori îşi pierd capul în circulaţia din oraş. Când vrei să o întinzi îţi planifici riguros traseul – ştii şi tu asta. Lofty se află încă în spatele nostru. Destul de departe, dar nu se dă bătut.

Bulman nu se obişnuise încă cu statutul de urmărit, dar se simţea în siguranţă cu Jacko la volan, aşa că se lăsă pe spătar, abandonându-se în grija lui.

Ajunseră într-unul din cvartalurile mai secrete ale cartierului Lambeth şi se opriră lângă o casă terasată, cu un garaj retras, ascuns vederii de un zid înalt. Jacko apăsă pe telecomandă şi deschise uşa garajului. După ce parcă maşina, intrară în casă printr-o uşiţă ce se deschidea din garaj.

— Văd că ştii drumul, remarcă Bulman.

— Ea mea. De obicei o închiriez, dar momentan nu am chiriaşi; cel puţin două luni va fi nelocuită.

Clădirea, înaltă şi îngustă, avea două etaje. Camerele, micuţe, erau mobilate cu destul prost gust.

După ce Jacko îi arătă locuinţa, insistând asupra dormitorului dublu, se întoarse în salon.

— Simte-te ca acasă, îl invită Jacko. Dacă ţi se face foame am o mulţime de semipreparate. Mă grăbesc foarte tare.

— Unde te duci fără mine? se impacientă Bulman.

— Trebuie să dau de un tip numit „Zăpăcitul”. Se pricepe ca nimeni altul la falsificări, dar face nişte gafe monumentale. Din câte am auzit mai trăieşte, dar s-a îmbolnăvit de artrită. Nu ştiu dacă mai lucrează. Cred că amicul tău Scott îl cunoaşte, aşa că s-ar putea să-l ştii şi tu. Dacă nu rezolv nimic cu el, mai cunosc pe unul. Intenţionez să-i fac o vizită şi lui Lofty Peel când se întoarce acasă. Nu am chef să fiu văzut în compania cuiva cu mutră de poliţist. O să rămâi aici. Încearcă să te simţi bine.

— Eşti sigur că am scăpat de maşina aia?

— Sigur că da! Fii cuminte!

După plecarea lui Jacko, Bulman avu senzaţia că fusese fraierit pe propriul teren. Constată că, de fapt, îl cunoştea foarte puţin pe Jacko. În unele privinţe îi amintea de amicul său, fost spărgător, Scott Spider. Însă Scott era o persoană blândă şi nu se dedase niciodată la violenţă în „descinderile” sale. Jacko era departe de a fi blând; demonstrase de la bun început câtă violenţă zace în el. Bulman începu să picotească, spunându-şi că trebuie să-l lase pe Jacko să-şi dezvăluie personalitatea încetul cu încetul.

Jacko păstra un Ford de culoare bej într-un garaj aflat în apropierea locuinţei pe care tocmai o părăsise. Se duse în Soho şi, după câteva minute de negocieri, parcă maşina în spatele unui garaj de pe strada Brewer. Parcurse pe jos drumul scurt până pe strada Frith şi urcă cele câteva trepte ascunse între clădirea unui magazin cu aparatură video şi un bar cu program de striptease, care duceau spre locuinţa lui Balfour. Ciocăni în uşa unui apartament de la al doilea etaj. Îi deschise un tânăr cam nespălat, cu o barbă încâlcită, care cu siguranţă că nu era Balfour.

— Îl caut pe Zăpăcitul.

— Cât de bine l-ai cunoscut? Vocea strecurată printre buzele subţiri, ascunse între firele de barbă, trăda o persoană instruită.

— L-am cunoscut? Asta înseamnă ceea ce cred eu că înseamnă?

— A, înţelegi nuanţele limbii! A murit acum opt luni. Nu i-ai fost prieten, altfel ai fi ştiut.

— Îmi pare rău că a murit. A fost un artist.

Jacko tăcu, gândindu-se încotro s-o apuce.

— Din toate punctele de vedere. Mai am câteva copii după nişte picturi. Te interesează?

— Nu mă interesează picturile – Jacko riscă – ci cealaltă muncă a lui.

Ochii spălăciţi aruncară o privire scurtă peste umărul lui Jacko.

— Ar fi mai bine să intri. Sunt nepotul lui, Sonny. Mie mi-a lăsat tot ce a avut.

Jacko nu mai călcase pe acolo de câţiva ani, dar puţine lucruri se schimbaseră faţă de ce îşi amintea. La prima vedere apartamentul părea dezordonat, înţesat cu vopsele, tablouri şi

cârpe murdare de ulei, aruncate de-a valma. Intră în cameră, călcând cu grijă printre obiectele aşezate pe podea. Era de ajuns o privire ca să-ţi dai seama ce artist talentat fusese Zăpăcitul. N-a aflat nimeni, niciodată, de ce se apucase de falsificări; zicea că, pur şi simplu, i-a plăcut să rişte.

Înainte ca tânărul să deschidă gura, Jacko mai încercă o întrebare:

— Eşti la fel de priceput ca unchiul tău? Privi înjur, căutând un loc unde să se aşeze, dar nu văzu nici un scaun liber.

— Cel puţin la fel de bun. M-a învăţat şi el, dar am un talent înnăscut.

— Pentru reproducerea operelor celebre sau la falsificări?

Risca din nou.

— Ambele. E o tradiţie în familie. Deodată privirea ştearsă deveni vioaie. Nu cred că ai venit până aici să pălăvrăgim. Ce vrei să-ţi fac?

— Bătrânul avea pe vremuri fel de fel de mostre de legitimaţii, acte de identitate, chestii de genul ăsta. Aş vrea să ştiu dacă ai vreuna de la Ministerul Comerţului. Banii nu sunt o problemă.

— Dacă ai o poză de paşaport, se face. Când?

— Astăzi.

— Ziua e pe sfârşite. Nu pot să termin.

— Atunci până mâine. Uite fotografia.

— Mutra asta mi-e cunoscută, spuse Sonny, privind îndeaproape fotografia lui Bulman.

— Are o faţă comună. Mâine la ce oră?

— La zece. Lucrez la noapte şi mă scol dimineaţa devreme. Treburile astea nu se fac în grabă. O să te coste.

— Evident. Îmi dai marfa, îţi dau banii. Apropo, cunoşti cumva un fost pilot de curse, unul Lofty Peel? A fost amestecat în nişte chestii dubioase.

— Am auzit de el. De ce întrebi? Sonny continua să studieze fotografia.

— Vreau să iau legătura cu el, să-i dau ceva de lucru.

— E timpul să ştiu cine eşti. Eşti în avantaj faţă de mine.

— Pentru că l-am cunoscut pe unchiul tău. Sunt Jacko. Dacă vrei, interesează-te la Hot Pot, acolo mă cunosc toţi. Ştii unde îl pot găsi pe Lofty?

— Nu ştiu unde locuieşte, dar cunosc un tip care s-ar putea să ştie.

Era un hotel destul de elegant. Şiragul de beculeţe desena cu gust cuvintele „Sands Hotel”, dar nu trebuia confundat şi nici n-avea vreo legătură cu hotelul purtând acelaşi nume din Las Vegas, cu toate că un naiv s-ar fi putut lăsa amăgit de palmierii din hol, ce se zăreau prin uşile grele de sticlă. Clădirea se afla undeva între North şi South Kensington, pe o străduţă discretă.

Jacko colindă mult zona până să parcheze maşina într-un loc cât de cât apropiat de hotel. La recepţie află că domnul Peel locuia într-adevăr acolo, dar momentan nu se afla în cameră; uitase numele lui Lofty, sau mai bine zis nu-şi amintea să-l fi ştiut vreodată. Cum nu era îmbrăcat adecvat ca să poată lâncezi în foaierul unui hotel, se întoarse la maşină. Era opt şi jumătate, nu se vedea nici o rază de lună şi era frig. N-avea altă soluţie decât să aştepte, în speranţa că Lofty îşi va face apariţia.

Strada, destul de aglomerată, îi îngreuia pânda. Se gândi să-l sune pe Bulman de la telefonul din maşină, dar nu avea ce să-i spună. Din când în când pornea motorul ca să se încălzească puţin. I se făcuse foame.

Era obişnuit cu aşteptarea încă de pe vremea când stătuse îngropat pe un câmp din Irlanda de Nord, aproape de o fermă, dar ăsta era alt gen de aşteptare şi începea să-şi piardă răbdarea. Stătea cu privirea aţintită asupra intrării în hotel, meditând. Lofty trebuie s-o ducă foarte bine dacă îşi permitea să locuiască aici. Jacko se asigurase de câteva ori că nu fusese urmărit.

Era dispus să aştepte toată noaptea dacă ar fi crezut că Lofty îşi va face până la urmă apariţia, dar cum se îndoia de asta hotărî să stea până la miezul nopţii. Părea o oră rezonabilă. O dată cu scurgerea timpului îi venea din ce în ce mai greu să se concentreze şi să se lupte cu somnul.

Un taxi se opri la vreo treizeci de metri de hotel; o umbră coborî şi plăti cursa şoferului. După ce maşina demară, bărbatul porni spre intrare; Jacko îl recunoscu pe Lofty, când acesta trecu pe sub un felinar. Sări din maşină fără să piardă timpul cu încuiatul portierei şi ţâşni printre autovehiculele care străbăteau strada; trebuia să-l ajungă pe Lofty înainte ca acesta să intre în hotel.

Jacko mergea grăbit, cu capul plecat, îndreptându-se spre uşă din direcţie opusă, astfel încât să-i blocheze trecerea lui Lofty. Ajunse pe trotuar şi continuă să alerge în timp ce Lofty se apropia tot mai mult de intrare, fără să-i fi sesizat prezenţa. Îşi

strecură mâna sub haină şi apucă revolverul pe care-l băgase în cureaua pantalonilor.

Lofty se dădu la o parte ca să-i facă loc şi-l apostrofa că dă buzna. În clipa când simţi ţeava unei arme înfiptă în tâmpla sa se lipi cu spatele de balustradă.

— Stai potolit sau îţi zbor creierii. Jacko deveni ameninţător fară să se străduiască prea mult. Bagă-ţi mâinile în buzunar şi ţine-le acolo. Jacko îşi petrecuse braţul liber pe după umerii lui Lofty ca să nu stârnească curiozitatea trecătorilor. Coborî arma şi i-o înfipse acestuia în coaste, ca să nu bată la ochi. Era cât pe-aci să-mi zgârii maşina, şuieră şi imediat îl simţi pe celălalt încordându-se.

— Nu-i adevărat. Ţineam distanţa. Nu te-aş fi atins.

— Mincinos nenorocit! Abia am reuşit să mă feresc de tine. Acum o să traversăm strada, vreau să stăm niţel de vorbă.

Lofty părea mai înspăimântat decât atunci când simţise pentru prima oară arma la tâmplă.

— Sunt aşteptat la hotel. Vor veni să mă caute.

— Aiurea! Mişcă!

Ajunseră la maşina lui Jacko clătinându-se, ca şi cum unul şi-ar fi ajutat prietenul ameţit de băutură.

— Urcă în faţă, ordonă Jacko.

Lofty se conformă, căutând disperat o posibilitate de scăpare.

— Acum treci la volan.

— Nu pot. Am picioarele prea lungi.

Jacko se aplecă şi-l ţinti în plină figură.

— Ştii de unde am arma asta? De la unul din dobitocii care erau cu tine. Vrei să păţeşti ce-a păţit el? Nu cred. Atunci fa bine şi treci la volan.

Jacko se aşeză pe scaunul eliberat înainte ca Lofty să apuce să se instaleze alături; era foarte important să-şi calculeze precis timpul.

— Pune-ţi centura.

— Unde mergem? întrebă Lofty neliniştit.

— Are vreo importanţă? Într-un loc drăguţ şi liniştit.

Ia-o spre ieşirea dinspre sud din oraş. Avem benzină destulă.

— N-am putea sta de vorbă aici?

— S-ar putea să apară vreunul din amicii tăi. Jacko îi întinse cheile. Ia-o din loc şi lasă-mă să mă gândesc.

Lofty răsuci cheia şi maşina ţâşni de pe loc; pe măsură ce minutele se scurgeau, Lofty devenea din ce în ce mai neliniştit,

deşi conducea degajat, ca un adevărat pilot de curse, îndreptându-se spre ieşirea din oraş.

Jacko se aşezase în aşa fel încât să nu-l scape din ochi pe Lofty, ceea ce îl irita vizibil pe acesta. Jacko ştia că pe măsură ce se depărtau, Lofty va deveni din ce în ce mai nervos, neştiind la ce să se aştepte, când se vor opri. Jacko nu scotea o vorbă, prefăcându-se că nu-i observă privirile neliniştite.

Rulau spre coasta de sud; Jacko nu scotea o vorbă. Lofty, exasperat, izbucni:

— Uite ce e, cel puţin spune-mi unde dracu' mergem. Suntem pe drum de mai bine de o oră şi n-ai scos un cuvânt. Pentru Dumnezeu, unde trebuie să merg?

— După ce treci de Croydon ia-o spre câmp. Găseşte o pajişte frumoasă unde putem sta de vorbă.

Tonul nu-i plăcu lui Lofty care îşi linse nervos buzele.

— E o nebunie. Nu era nevoie să venim până aici. Puteam vorbi oriunde.

— Da, dar s-ar fi auzit zgomotul armei şi nu vreau asta.

În lumina palidă care se filtra dinspre panourile de la bord, Jacko vedea broboanele de sudoare scurgându-se pe faţa lui Lofty. Privirea îi pendula între banda de asfalt din faţă şi arma aţintită asupra lui. Ajunseseră la sud de Croydon, dar zona era încă locuită. Lofty se lăsă pe spătar şi opri. Se aflau pe o străduţă liniştită, mărginită de căsuţe înconjurate de copaci.

— Eu nu merg mai departe, exclamă Lofty cu un tremur în glas. Dacă ai de gând să mă împuşti, poţi s-o faci şi aici.

— Cine-a spus că vreau să te împuşc?

— Voiai să ajungi într-un loc unde nu se aude împuşcătura. Ei bine, n-o să-ţi fac pe plac.

— Aş trage doar dacă refuzi să mă ajuţi. Hai, dă-i drumul, încă puţin.

— Nu. E ca şi cum mi-aş pune singur funia de gât.

Jacko încercă să destindă atmosfera:

— Nu te înţeleg. A fost o vreme când goneai pe pista de curse fără să-ţi pese că-ţi rişti în fiecare clipă viaţa. Iar acum, uită-te la tine! Dă-i bătaie!

— Pe-atunci nu eram ameninţat.

— Nici acum nu eşti. Trebuie doar să colaborezi şi vreau să găsim un loc unde să nu fim deranjaţi. Spre binele amândurora. Mergi înainte câteva mile. Văzând că Lofty ezită, Jacko adăugă: Lofty, nu vreau să te împuşc. N-aş face decât să complic

lucrurile. Aşa că nu mă forţa să o fac. Rosti ultimele cuvinte pe un ton tăios.

Lofty se gândi câteva clipe, apoi demară. Curând dădură peste o pajişte mărginită de o alee şi Jacko îi ordonă lui Lofty să intre pe drumeag. Pătrunseră într-o pădurice tăcută şi întunecată, unde nu ajungea lumina farurilor care străfulgerau din când în când întunericul de pe şosea.

Jacko aprinse lumina din interior şi-i spuse celuilalt să stingă farurile. Dincolo de parbriz se ghiceau siluetele întunecate ale copacilor. De îndată ce motorul se opri, frigul începu să se simtă în maşină.

— Hai să nu lungim vorba, spuse Jacko. Ştii ce vreau să aflu, aşa că vorbeşte. Cine te plăteşte?

— Nu ştiu. Vorbesc foarte serios. Sunt contactat de un individ, un fel de agent, care îmi spune unde trebuie să mă duc şi ce trebuie să fac. Condiţiile sunt excelente. Se întoarse către Jacko: Nu trebuie decât să şofez, ceea ce-mi face plăcere.

— Deci nu ştii nici un nume. Lucrezi pe nevăzute, ştii cât este de periculos. Chiar erai falit? Am auzit că ai renunţat la curse.

— Uite ce e, mi se plăteşte foarte bine şi la timp.

— Cine este omul de legătură?

Lofty ezită puţin, apoi răspunse:

— Benny Walker.

Jacko îl ştia doar din auzite. În zilele astea toată lumea avea agenţi: fotbaliştii, artiştii, infractorii.

— Ei îţi plătesc hotelul?

— Nu. Mai rămân acolo o săptămână, nu mai mult. Îmi pare rău că nu te pot ajuta.

— Mă îndoiesc. N-am terminat cu tine. Dacă tipii ăştia nu şi-au dat numele, ce poţi să-mi spui despre accentul cu care vorbesc? Ce naţionalitate au?

Pauza lungă care precedă răspunsul lui Lofty arăta limpede că nu era vorba de cetăţeni britanici.

— E greu de spus. Nu mă prea pricep la accente. Recunosc un motor după zgomotul pe care-l face, dar în privinţa accentelor străine nu ştiu nimic.

— Încearcă totuşi, dar să nu mă fraiereşti!

— Până acum m-am întâlnit cu doi dintre ei; cred că sunt ruşi.

— Ruşi? Eşti sigur?

— Bineînţeles că nu sută la sută. Nu mi-a trecut prin cap să-i întreb.

Lofty vorbea acum cu o resemnare care îl surprinse pe Jacko; se părea că acesta încerca în sfârşit să-i fie de ajutor.

— Spune-mi tot ce ştii despre ei.

— Nu e nimic de spus. Mi se comunică unde trebuie să fiu şi la ce oră; acolo mă aşteaptă un tip care îmi dă instrucţiuni. Sarcina mea era să te urmăresc, iar când şi-a dat seama că ne-ai putea scăpa mi-a ordonat să-ţi lovesc maşina. Când i-am văzut arma n-am mai comentat; tipul ăla era hotărât să o folosească.

— Am făcut prea mult drum pentru nişte informaţii atât de vagi.

— Asta tot încercam să-ţi spun. Ţi-aş fi spus toate astea chiar în faţa hotelului.

— Ai fi putut, dar n-ai fi făcut-o. Te-ai fi simţit în siguranţă. De ce te-ai înmuiat deodată?

Lofty ridică din umeri mult mai relaxat.

— Mi s-a spus să stau la hotel şi să aştept un telefon. Dacă îşi dau seama că nu sunt acolo, am încurcat-o. Cu tipii ăştia nu te joci. Am ajuns la concluzia că cel mai bun lucru ar fi să o întind în nord. Nu-mi place cum miroase afacerea asta şi nu mi-a plăcut nici când mi s-a ordonat să-ţi buşesc maşina. Tipul e tâmpit şi nu lasă arma din mână. Ca tine.

Pentru câteva secunde se aşternu tăcerea. Jacko încerca să hotărască ce e de făcut. Gândurile îi fură întrerupte de Lofty.

— Ştii, te-aş fi putut prinde din urmă. Am rămas intenţionat în spate şi i-am spus fraierului că nu pot merge mai repede. Nu ştiu de unde a făcut rost de maşina aceea, era foarte puternică.

— Ce ştii despre o pipiţă pe nume Connie Smith?

— N-am auzit în viaţa mea numele ăsta. Lofty se gândi puţin. Nu. Nu-mi spune nimic.

— Dar numele de Bert Cooper? E recepţioner la un hotel. Mai degrabă portar.

— Nimic. Ar trebui să-i cunosc?

— Depinde în ce te-ai băgat, Lofty. Dar te cred. Cred că te-ai gândit bine să te dai la fund imediat ce ajungi înapoi.

— Îmi iau lucrurile de la hotel şi am şters-o.

Parcă l-ar fi auzit pe Bulman.

— Pentru un răufăcător eşti destul de naiv. Lasă totul baltă şi salvează-ţi pielea.

— Ţie trebuie să-ţi mulţumesc că am ajuns în situaţia asta.

— Dacă tipii sunt într-adevăr ruşi, s-ar putea să dai de bucluc. Ştiu că ăstora le place să lase curat în urma lor. Jacko puse

pistolul la loc. Uite ce este, Lofty. Aveam de gând să te bat până ai să vorbeşti. Mă bucur că n-a fost cazul. Intenţionam să te las aici şi să te întorci cum ştii în oraş. Oricum ar fi fost preferabil unei găuri în ţeastă. Acum sunt dispus să te duc înapoi sau să te las undeva pe drum.

— De ce te-ai răzgândit? De fapt, nu ţi-am spus mai nimic, pentru că nu ştiu mare lucru.

— Mi-ai spus mai mult decât îţi dai seama. Jacko se aplecă şi scoase cheia din contact. Hai să schimbăm locurile. După ce se instală la volan, el continuă: unde locuieşte Benny Walter?

— Mă omoară dacă află că ţi-am spus.

— N-o să afle. Punem pariu?

Lofty ezită:

— Dacă nu pune Benny mâna pe mine mă termină ruşii.

— Dacă nu-mi spui, revin la planul A, te las aici apoi sun la hotel şi le spun unde ai fost văzut ultima oară.

— Nemernicule! Am încercat să te ajut şi tu faci tot posibilul să fiu prins.

— Mă scuteşte de efort şi îţi las şi ţie o portiţă de scăpare. Deci, s-auzim, unde îşi face veacul Benny?

— Are un birou la primul etaj al unei clădiri de pe strada Newman, paralelă cu strada New Oxford. Lucrează sub acoperirea unei agenţii de manechine masculine.

Lofty de prăbuşi în scaun, cu privirea în gol, ca unul care şi-a semnat condamnarea la moarte.

9

După plecarea lui Jacko, Bulman nu reuşi să se relaxeze. Dădu o grămadă de telefoane încercând să găsească pe cineva care să ştie mai multe despre Walsh decât cei pe care îi întâlnise până atunci. Directorii adjuncţi ai lui Walsh ar fi fost persoanele cele mai indicate, dar Bulman era aproape convins că n-ar fi scos cine ştie ce de la ei, cu atât mai mult cu cât nu se afla în postură oficială. Poliţia îi interogase cu siguranţă pe toţi cei care îl cunoscuseră, dar se îndoia că aflase prea multe despre circuitul comercial închis care risca să-şi compromită bunul renume. Reuşi totuşi să afle un nume: Freda Curtis, asistenta personală a lui Walsh. Aceasta lucra la sediul central al societăţii-mamă de pe Ludgate Circus, în City.

Obţinu informaţia destul de târziu şi, când sună, Freda Curtis plecase deja de la slujbă. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să aştepte. Îşi încălzi în cuptorul cu microunde o porţie de mâncare şi se aşeză la masă în sufrageria lui Jacko. Simţea cum îl copleşeşte singurătatea. Faptul că se afla într-o casă străină îi adâncea sentimentul.

Jacko se întoarse pe la trei şi jumătate. Bulman, care adormise într-un fotoliu, nu-l simţi pe acesta până ce nu aprinse luminile în salon.

— Scuză-mă. Ar fi trebuit să te duci la culcare.

— Eram îngrijorat din cauza ta. Bulman nu se trezise încă de-a binelea, dar nu uitase nici în somn care erau priorităţile. Ce se aude cu legitimaţia?

— Ar trebui să fie gata până la zece, zise Jacko cu o expresie obosită. Întreabă-mă cum mi-am petrecut seara.

La o ceaşcă de cafea, Jacko îl informă pe Bulman în legătură cu tot ce făcuse; era limpede că a doua zi fiecare dintre ei avea sarcini precise. Îşi petrecură restul nopţii moţăind în câte un fotoliu şi se deşteptară obosiţi.

După ce se bărbieri, Bulman se privi în oglinda mare; costumul era şifonat şi îşi spuse că nu se putea întâlni cu Freda Curtis în halul în care arăta, aşa că se apucă de călcat.

— Va trebui să-mi împrumuţi nişte bani. După ce mă întâlnesc cu femeia asta mă duc să-mi cumpăr un costum.

— De unde ştii că o să te primească?

Se aflau la micul dejun şi începeau să se simtă mai bine.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu ea. Asistentele personale ştiu o mulţime de lucruri despre şefii lor. Sunt convins că, dacă aş reuşi să ajung până la colegii lui, aceştia mi-ar arăta uşa. Sunt nişte persoane foarte puternice. Presupun că te duci să-l vezi pe Benny Walker? Ai grijă, Jacko. Acum n-ai de-a face cu teroriştii. Îl cunosc pe Walker. Are o mulţime de relaţii şi lucrează pentru nişte tipi foarte „grei”. Agenda lui de telefon l-ar speria pe şeful poliţiei. Oamenii lui de legătură sunt nişte profesionişti duri, care-şi cunosc meseria. Unii pot fi chiar periculoşi. Dacă te atingi de el stârneşti tot viesparul. Nu-l subestima şi nu subestima nici puterea pe care o are; nu poţi ţine piept întregii lumi interlope.

— Încerci să mă sperii?

— Da. Foloseşte-ţi mai mult creierul şi nu muşchii.

— Are vreun rival? Nu cred că e singurul om de legătură din zonă.

— Din câte ştiu eu, nu există altul mai bun. A mai fost un tânăr, pe nume Mickey Dunn. Dacă ţin bine minte, Benny a încercat să-l scoată din afaceri; nu ştiu cum s-a terminat povestea, dar în ultimul timp n-am mai auzit de el. Poate că nu mai lucrează în branşă.

Jacko plecă la opt şi jumătate şi reveni la zece şi jumătate cu legitimaţia. Îi întinse lui Bulman un petic de hârtie pe care era trecut preţul. Bulman fluieră mirat, apoi ridică din umeri.

— Trebuie să recunosc că tipul e al naibii de priceput.

— Ca că obţii ce e mai bun, plăteşti.

— Am încercat să dau de Freda Curtis, dar n-am reuşit. I-am lăsat un mesaj cu numele de pe legitimaţie.

Mâncară ceva în bucătărie, după care Jacko plecă. Bulman o sună pe Freda Curtis. Abia reuşi să-şi ascundă surprinderea când i se făcu legătura.

— Poftiţi, domnule Russell. Mi s-a spus că m-aţi căutat Pot să ştiu despre ce e vorba?

— Este o problemă a Ministerului Comerţului, domnişoară Curtis. Nu avea rost să vă las vorbă să mă sunaţi acolo, pentru că sunt mai tot timpul pe drumuri. Îmi cer scuze că vă deranjez, ştiu că nu este momentul potrivit, dar aş vrea să ne întâlnim.

— N-ar fi mai bine să staţi de vorbă cu unul dintre directori?

— Cred că în problema aceasta numai dumneavoastră m-aţi putea ajuta.

— Este foarte urgent, domnule Russell? De fapt, despre ce este vorba?

Trebuia să-şi asume riscul.

— Despre fostul dumneavoastră şef, Ronald Walsh.

— N-aţi vrea să fiţi mai explicit? Tonul se schimbase uşor, ca şi cum menţionarea numelui ar fi avut asupra ei un efect opus celui scontat. Femeia devenise bănuitoare.

— E cam greu prin telefon. Evident, e vorba de afaceri, altfel nu ne-am fi implicat. Dacă sunteţi amabilă să mă primiţi, vă promit să nu vă răpesc mult timp.

Urmă o tăcere îndelungată şi Bulman crezu că femeia a închis telefonul. După un timp îi auzi vocea resemnată:

— Vă rog să mă scuzaţi pentru întârziere, dar mi-am consultat agenda. În următoarele câteva zile voi fi foarte ocupată, însă v-aş putea primi azi, la ora trei. Puteţi veni?

— Vă promit să fiu punctual. Sunteţi foarte amabilă.

— Mă găsiţi la etajul cincisprezece. Pe curând.

Bulman aşează receptorul în furcă, cuprins de un sentiment confuz de mulţumire şi nedumerire. Era convins că nu se uitase în nici o agendă, dar, nu se ştia din ce cauză, dorea să-l întâlnească cât mai repede. Îşi privi ceasul. Nu prea mai avea timp, aşa că se aranjă cum putu mai bine şi porni să caute un taxi.

Era o clădire modernă şi impunătoare, din beton şi sticlă, construită, ca multe altele din City, pe locul unei case bombardate. De cum se apropie, avu un sentiment acut că nu aparţinea acestui univers de bunăstare opulentă. Când intră pe uşa dublă, din sticlă groasă, se simţi asemeni unui amărât care se prezintă la interviu pentru o slujbă, în singurul lui rând de haine, proaspăt călcate; în gând se felicită că îşi primenise cât de cât costumul boţit.

Îşi închipuise că va lua pur şi simplu liftul şi va urca până la etajul al cincisprezecelea. În realitate, lucrurile nu se dovediră chiar atât de simple. După ce i se verifică legitimaţia la biroul de registratură, fu întrebat dacă figurează pe lista de programări. Aşteptă până ce fata de la ghişeu verifică spusele prin telefon, apoi primi un ecuson cu numele lui; luă liftul nr. 5 care îl ducea la etajul cincisprezece, unde era aşteptat. Nimerise într-o altă lume,

una cu care avusese tangenţă pe vremea când lucra încă în Scotland Yard, dar pe care o dăduse uitării cu prea multă uşurinţă. Aceasta era lumea lui Walsh şi spera să se descurce în hăţişurile ei.

I se păru că uşile liftului s-au redeschis aproape imediat după ce a urcat în el, în compania unui grup restrâns de funcţionari superiori joviali, dar foarte politicoşi. Bulman tăcea chitic, conştient de privirile furişe care-l studiau. Coborâră cu toţii înainte de etajul cincisprezece şi de îndată ce se văzu singur Bulman avu o senzaţie de uşurare.

Uşile se dădură la o parte cu un fâşâit abia perceptibil şi o femeie atrăgătoare, foarte elegantă, îl întâmpină cu un zâmbet întrebător.

— Domnul Russell: Sunt Freda Curtis. M-am gândit că ar fi mai bine să vă aştept chiar eu.

Îi întinse mâna şi când Bulman i-o strânse, remarcă fermitatea degetelor fine. O plăcu de la prima vedere. Femeia, abia trecută de pragul celor patruzeci de ani, degaja o siguranţă de sine şi o competenţă indispensabile poziţiei pe care o ocupa, îl conduse într-un birou care ar fi mulţumit pe oricare director de companie.

Pe unul dintre cele două birouri stăteau un computer şi o imprimantă. Într-un colţ se vedea un televizor pe ecranul căruia clipeau ultimele valori de la Bursa de acţiuni. Pe biroul mai mare se aflau două telefoane, un interfon cu un panou cu comutatoare şi un fax. În spatele lui se înălţa o fereastră din sticlă care părea fragilă, dar era bine armată, din motive de securitate.

— Luaţi loc, domnule Russell. Doriţi o cafea?

Bulman nu remarcase măsuţa mică din colţ pe care trona un filtru de cafea, alături de câteva ceşti şi farfurioare.

— Mulţumesc. Fără frişcă, vă rog.

Freda Curtis se mişca graţios, cu o eficacitate calmă. Bulman îşi propuse să se comporte foarte atent, ca să nu fie trimis la plimbare.

Freda Curtis se întoarse cu cafelele şi aşeză o ceşcuţă în faţa lui. După ce se instală în fotoliu, îi zâmbi cu o expresie obosită şi puţin tristă, ceea ce-l făcu să conchidă că ultimele evenimente o marcaseră destul de puternic. Simţi subit nevoia s-o consoleze, dar îşi dădu imediat seama cât de ridicol ar fi părut.

— Deci, ce pot face pentru dumneavoastră? Spuneaţi că e vorba despre domnul Walsh, Dumnezeu să-l odihnească.

— Într-adevăr. Presupun că poliţia a făcut investigaţii în

legătură cu crima aceasta nefericită. Femeia tresări abia perceptibil. Pe mine mă interesează mai mult aspectul comercial, în ce măsură vor fi afectate afacerile, în special pe plan extern. Mă refer la ultimele lui proiecte de afaceri cu străinătatea şi mă întreb dacă vă putem ajuta, dacă există ceva ce trebuie rezolvat imediat.

— Aţi putea fi mai explicit? Freda Curtis era derutată.

Bulman luă ceaşca cu cafea şi surâse încurcat.

— Voi încerca, dar nu este prea uşor, spuse fară să mintă câtuşi de puţin. Sorbi din ceaşcă, o aşeză pe masă şi se lăsă pe spătarul scaunului privind undeva, în gol. După cum ştiţi, una din îndatoririle noastre este să sfătuim oamenii de afaceri care călătoresc în străinătate şi să-i avertizăm în privinţa eventualelor pericole la care se expun. În unele ţări există o serie de formalităţi birocratice la întocmirea actelor; oficialităţile sunt foarte bănuitoare, de multe ori fară nici un motiv, ceea ce îngreuiază situaţia oamenilor noştri de afaceri. Noi încercăm să simplificăm puţin lucrurile şi să le dăm unele informaţii, pe care am reuşit să le obţinem de la ambasade şi consulate. Deşi lumea crede că ne ocupăm cu altceva, noi ne străduim să ajutăm industria britanică.

Întinse din nou mâna după cafea ca să mai tragă de timp.

— Şi? întrebă Freda Curtis uşor amuzată, dar în acelaşi timp intrigată.

— Ştiţi cumva dacă domnul Walsh a întâmpinat greutăţi cu prilejul ultimelor călătorii?

— Asta e o întrebare a poliţiei sau a Ministerului Comerţului?

— Bănuiesc că poliţia v-ar pune o întrebare asemănătoare, dar pe mine mă interesează să aflu dacă domnul Walsh a avut vreo problemă, ca să pot avertiza în viitor pe alţii. Un astfel de sfat e uneori nepreţuit.

— Nu ştiu să fi avut vreo problemă deosebită, în afară de întârzierile de pe aeroporturi, refuzarea unor vize şi altele de genul ăsta. Dar cunoaşteţi aceste impedimente inerente, nu-i aşa, domnule Russell? Sau vă mai interesează şi altceva?

— Eu v-am pus o întrebare sinceră. Este uluitor cu ce greutăţi concrete au de-a face oamenii noştri de afaceri în străinătate; unii ajung chiar să fie ameninţaţi cu moartea. De fapt, nu de mult am avut un astfel de caz – directorul unei companii a fost împuşcat la Moscova. Nu se ştie mobilul crimei şi nu s-a făcut nici o arestare, cu excepţia câtorva criminali cunoscuţi care au fost

reţinuţi de ochii lumii ca să fie eliberaţi ulterior. Au mai fost şi cazuri de intimidare.

— Domnul Walsh nu mi-a pomenit nimic de vreun astfel de incident. Dacă ar fi existat, sunt sigură că mi-ar fi spus. Din câte ştiu nu a fost niciodată ameninţat cu moartea şi nici intimidat în străinătate. Asta doreaţi să aflaţi?

— Aş crede dacă nu ar fi fost împuşcat.

Bulman nu obţinuse nimic şi se întrebă ce tactică să folosească în continuare.

Ultimele lui cuvinte o făcură pe Freda să se crispeze; era limpede că moartea lui Walsh o afecta încă.

— Domnule Russell, a fost ucis aici, nu în străinătate.

— Poate că uciderea lui s-a pus la cale din afară. Dacă aşa stau lucrurile, am dori să ştim şi noi. Trebuie să-i prevenim pe alţii. Bulman observă că femeia începu să-şi piardă răbdarea. Nu voia să vorbească despre moartea lui Walsh şi părea tulburată. Cu siguranţă că era la curent cu aventurile lui; probabil că preluase uneori mesaje de la diverse femei. Îi trecu prin minte că poate făcuse şi ea parte dintre cuceririle lui dar, fără să-şi explice de ce, alungă imediat gândul. Se vedea limpede că-i fusese devotată şi poate că asta ţinea strict de îndatoririle unei asistente personale.

Freda Curtis se stăpâni şi începu să soarbă cafeaua, privindu-l gânditoare. Brusc îl întrebă:

— Ne-am mai întâlnit vreodată?

— Se poate. Deşi nu sunteţi o persoană pe care aş uita-o uşor.

Zâmbi şi farmecul personal luă locul aerului de competenţă profesională.

— Sunteţi un crai tomnatic, domnule Russell, sau pur şi simplu aţi intenţionat să-mi faceţi un compliment?

— Nu mă pricep să fac pe craiul. Am vorbit foarte serios.

— Mulţumesc. Dar nu văd unde doriţi să ajungeţi. Grija ostentativă pe care o afişaţi faţă de oamenii de afaceri care vor călători în străinătate poate fi suplinită printr-un raport de rutină, întocmit după fiecare călătorie. Nu cumva sunteţi un poliţist care încearcă să descopere legătura dintre moartea lui Ronnie şi călătoriile lui în străinătate?

Bulman zâmbi la rândul lui şi afişă o mină dezarmantă.

— Cât de bănuitoare aţi devenit, domnişoară Curtis. Nu, nu sunt poliţist.

— Dar nu sunteţi nici de la Ministerul Comerţului. Cei de acolo

nu ar fi mers atât de departe, iar dacă ar fi făcut-o i-ar fi contactat pe colegii domnului Walsh. Sunteţi de la Serviciul de Securitate?

Bulman rămase cu gura căscată; nu-i venea să creadă ce ghinion avea. Făcu un efort să nu se trădeze, gândindu-se cu febrilitate cum să joace cartea pe care femeia i-o servise. Scoase legitimaţia cu antetul Ministerului Comerţului şi o aşeză pe birou, în faţa ei.

Freda Curtis o luă cu două degete.

— Văd că e o fotografie recentă. Purtaţi aceeaşi cravată.

Bulman zâmbi, dând aprobator din cap.

— Sunteţi perspicace. Eu sunt devotat vechilor mele costume şi cravate; le port până se rup.

Puse legitimaţia în buzunar.

— Nu mi-aţi răspuns încă la întrebare. Nu vă jucaţi cu mine, pentru că nu sunt deloc impresionată şi încep să-mi pierd răbdarea.

— Chiar dacă aş fi de la Securitate, vă închipuiţi, desigur, că n-aş recunoaşte. O să vă destăinui totuşi ceva care sper să vă facă să înţelegeţi. Ştiu că în călătoriile lui în străinătate colabora din când în când cu SIS. Asta implică anumite riscuri.

— Cu MI6? Dar războiul rece s-a terminat de mult. Sunteţi depăşit de evenimente, domnule Bulman.

— Există mai multe tipuri de organizaţii de spionaj; nu toate sunt politice sau militare.

— Cred că n-ar trebui să mă surprindă; a fost un bărbat foarte inteligent.

— Cu o singură excepţie. Bulman lăsă remarca să plutească în aer şi observă că faţa Fredei se crispează de parcă s-ar fi stăpânit cu greu.

— Vă referiţi la amantele lui? Toată lumea îi cunoştea această slăbiciune, dar ea nu-i afecta perspicacitatea economică. Mai doriţi să-mi spuneţi ceva?

— Se ştie că SIS recrutează uneori oameni de afaceri ca să culeagă informaţii preţioase. Unii joacă chiar rolul de curier. Domnul Walsh avea avantajul de a fi membru al Parlamentului, deci era receptiv la valorile politice. V-am spus atât cât am îndrăznit să vă spun. A făcut de curând vreo călătorie. Din care s-a întors schimbat? Dintre colaboratori, dumneavoastră trebuie să-i fi fost cea mai apropiată şi aţi fi sesizat un comportament neobişnuit.

Se lăsă pe spate, privindu-şi gânditoare ceaşca; pe faţă i se aşternu o expresie de oboseală şi durere. Bulman îşi zise că umbrele de sub ochi şi bărbie se datorau luminii difuze răspândită de lampa de birou, dar o compătimea sincer şi îi repugna ceea ce făcea.

Freda privea fix biroul, ca şi cum conversaţia ar fi epuizat-o.

— Aveţi idee cu câte m-a lăsat pe cap? În plus, după ce voi pune totul în ordine, s-ar putea să-mi pierd slujba.

— Sunt convins că cei de la companie vă apreciază suficient de mult ca să nu vă lase să plecaţi.

— Ştiu multe amănunte despre viaţa lui intimă; unii dintre colegii lui ar prefera să fie date uitării. Au fost destul de tracasaţi, iar presa a făcut prea mare vâlvă în jurul cazului, în lumea afacerilor se duce o luptă cruntă pentru promovare. Săbiile au fost scoase din teacă, domnule Russell, iar câteva dintre ele sunt îndreptate spre mine.

Se stăpânea cu succes, dar Bulman avea impresia că-i venea să izbucnească în plâns.

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare, spuse el cu blândeţe.

Freda se îndreptă ca şi cum ar fi vrut să se scuture de nişte amintiri nedorite.

— Da, s-a întâmplat de câteva ori să se întoarcă într-o dispoziţie destul de sumbră. Împinse ceaşca la o parte şi-şi împleti degetele lungi şi subţiri. După ce s-a întors din Rusia câteva zile a fost foarte prost dispus. Nu mi-a spus nimic şi mi-am imaginat că a avut vreun insucces sentimental, ceea ce nu i se mai întâmplase. Această stare a durat însă prea mult, ceea ce m-a făcut să cred că altul era motivul. Îşi descărca nervii pe mine, până când l-am ameninţat că-mi dau demisia. Apoi a început să aibă remuşcări şi-a cerut mii de scuze şi mi-a spus că se află într-un moment de criză existenţială. Dar nu era vorba de aşa ceva.

— Până la urmă aţi descoperit motivul?

Freda Curtis ori se hotărâse să-şi uşureze sufletul în faţa unui străin, ori ajunsese la concluzia că nu avea rost să-i fie în continuare loială unui mort.

— Nu, n-am aflat, deşi am încercat; îmi făceam griji pentru el.

— Şi-a revenit din starea aceea?

— Cred că da, dar am impresia că ceva se rupsese în el; poate că mi s-a părut.

— Când s-a întâmplat asta?

— În urmă cu opt luni. Poate chiar nouă.

— Mi-aţi putea da amănunte despre călătoria aceea? Cu cine s-a întâlnit şi cât timp a petrecut acolo?

— Îmi cereţi să divulg secrete ale companiei. Nu pot face aşa ceva. E o întrebare cam ciudată din partea unui funcţionar al Ministerului Comerţului, nu vi se pare?

Bulman se bucură văzând că zâmbeşte din nou, chiar dacă abia perceptibil.

— Aş spune că prezintă mare interes pentru Ministerul Comerţului. S-ar putea ca aceste amănunte să fie cunoscute. Dar pentru că tot mă aflu aici, m-am gândit că aş economisi timp dacă mi-aţi spune. Aş vrea să aflu dacă a fost necăjit de cei de acolo. Zău, ce rău poate fi în faptul că-mi povestiţi despre o călătorie făcută cu atâta timp în urmă?

— Sunteţi foarte insistent, domnule Russell, dar eu ştiu care-mi este datoria.

— Adineauri vă plângeaţi că v-aţi putea pierde slujba. Numai dumneavoastră trebuie să fiţi loială? Serios, ce rău aţi putea face? Este o întrebare pe care v-ar pune-o şi poliţia.

Bulman nu primi nici un răspuns, dar Freda părea mai puţin sigură pe ea. El se gândi că, probabil, poliţia o întrebase acelaşi lucru. Freda apăsă pe un buton al interfonului şi spuse:

— Sandra, adu-mi te rog dosarul Corporaţiei Zotov.

O tânără blondă, purtând o fustă mini, intră, îi înmână dosarul şefei şi-i zâmbi în treacăt lui Bulman.

— Credeam că toate datele se introduc în computer.

— Aşa este. Avem două înregistrări; datele de pe computer pot fi modificate. Este un dosar destul de voluminos. Nu ştiu ce speraţi să aflaţi din el.

— În primul rând mă interesează denumirea companiei şi numele persoanelor cu care a luat legătură cât timp s-a aflat acolo.

— Nu vă pot lăsa să luaţi dosarul cu dumneavoastră, în schimb puteţi rămâne să-l studiaţi aici.

Bulman abia se aşezase la birou când uşa se deschise şi un bărbat între două vârste, elegant îmbrăcat, băgă capul şi i se adresă Fredei Curtis:

— Tot ocupată eşti, Freda? Ce faci aici? Tonul era agresiv şi omul părea că îşi stropise din abundenţă prânzul cu vin.

— John, după cum ştii, sunt multe de pus la punct.

— Nu zău? Să fi fost afacerile lui Ronnie atât de încurcate sau

pur şi simplu îţi place să stai aici şi să meditezi?

Bulman ridică privirea studiindu-l discret pe noul venit: avea un început de chelie, trăsături colţuroase şi un aer de superioritate dispreţuitoare. Rostise cuvintele cu răutate şi buzele i se întinseră într-un rânjet. Bulman deschisese dosarul şi ţinea în mână câteva file pe care ar fi trebuit să le ascundă imediat. Vizitatorul întoarse pe neaşteptate ochii spre el. La început nu-i veni să-şi creadă privirilor. Se înclină, sprijinindu-se cu o mână de uşă şi-l privi consternat pe Bulman, apoi privi dosarul deschis din faţa acestuia.

— Cine dracu' eşti dumneata? Şi ce faci cu dosarul acela secret? Chem paza. Se întoarse spumegând de furie către Freda Curtis: Ce se întâmplă aici? Se întoarse apoi din nou spre Bulman: Dă-mi imediat dosarul acela şi nu te mişca de aici până nu vine poliţia. Traversă încăperea şi ridică receptorul telefonului.

10

Jacko descoperi intrarea în agenţia de manechine de care îi vorbise Lofty. Lângă uşă văzu un panou pe care erau expuse mai multe fotografii înfăţişând bărbaţi îmbrăcaţi în costume elegante. Intrarea trecea aproape neobservată. Jacko se dădu câţiva paşi înapoi ca să citească încă o dată ce scria pe firma decolorată, cu margini zdrenţuite, prinsă deasupra uşii. Multe agenţii arătau de parcă ar fi fost în pragul falimentului, probabil pentru a-i convinge pe clienţi să cotizeze mai mult; aceasta, însă, întrecea orice închipuire. Presupunând că localul servea drept acoperire pentru afaceri necurate, era explicabil că nu se făcuse nici un efort.

Jacko urcă scara care scârţâia din toate încheieturile. Agenţia se găsea la ultimul etaj, pe un palier îngust din care se deschideau două uşi. În aer plutea un miros pătrunzător de igrasie. Pe una din uşi scria „Intrarea interzisă”, iar pe cealaltă „Recepţia. Vă rugăm bateţi la uşă înainte de a intra”.

Jacko greşi în mod deliberat – ciocăni la uşa cu semnul „Intrarea interzisă” şi intră.

În spatele unui birou acoperit cu un maldăr de hârtii şi de fotografii şedea un individ care lui Jacko i se păru vag cunoscut. Bărbatul era obez, purta părul pieptănat lins pe spate, iar pe faţa pământie se remarcau ochii cu o privire dură. Pe peretele dinspre stradă exista un geam, iar pe cel alăturat era o uşă, care dădea probabil în cel de-al doilea birou. În clipa în care Jacko intră, bărbatul vorbea la telefon. El ridică imediat ochii surprins şi începu să facă semne disperate cu braţul, dându-i de înţeles că trebuie să iasă imediat şi să intre în celălalt birou.

Jacko observă cheia care se afla în broască, se strecură până la uşă, o răsuci şi o lăsă să-i alunece în buzunar. Expresia grăsanului se schimbă din iritare în îngrijorare; încheie conversaţia cu promisiunea că va reveni cu un telefon şi se răsti la Jacko:

— Ce dracu’ faci?

— Eşti Benny Walker?

— Cine întreabă?

— Eu, tâmpitule. Tu eşti sau nu?

— Sigur că eu sunt. Pune cheia înapoi în broască înainte să o încurci. Cine eşti?

— Eu sunt ăla care-ţi va zbura creierii dacă nu-mi răspunzi la nişte întrebări. Acum spune-i secretarei că nu răspunzi la telefon şi nu vrei să fii deranjat până la noi ordine.

Ochii îngropaţi în grăsime îl străfulgerară cu ură şi mâinile durdulii dădură să deschidă sertarul biroului.

Jacko scoase pistolul şi-l puse pe marginea biroului în timp ce se aşeză pe unul dintre cele două fotolii din faţa grăsanului. Ştia că arma în sine provoca spaimă; în plus, obiectivul laser ataşat de ţeavă o făcea şi mai înfricoşătoare, pentru că mulţi nu-şi dădeau seama la ce serveşte, dar îşi închipuiau că e ceva periculos.

— Închide sertarul. Acum dă-i instrucţiunile secretarei.

Walker apăsă pe un buton.

— Lottie, o să fiu un timp ocupat. Nu mai primesc telefoane şi te rog să nu mă deranjezi. Se lăsă pe spate în fotoliu studiindu-l pe Jacko.. Nu reuşea să-l categorisească, dar intuia că e un tip periculos. Dădu să deschidă gura; Jacko ridică revolverul, îi făcu semn să tacă şi se aplecă peste birou închizând comutatorul interfonului cu ţeava armei.

— Să nu mai faci şmecheria asta. Acum puneţi mâinile pe birou, la vedere. După ce grăsanul se conformă, Jacko continuă: Vreau numele ruşilor care te-au pus să angajezi nişte netrebnici.

Ochii înfundaţi în grăsime clipiră; nu reflectau teamă pentru că Walker cântărea încă situaţia. În jurul buzelor cărnoase se ivi ceva ce amintea de un zâmbet.

— Ai greşit adresa. Eu nu fac afaceri cu ruşi. Nu m-aş putea înţelege cu nişte străini.

— Bine măcar că nu ai încercat să-mi vinzi gogoaşa cu agenţia de manechine. Bun băiat. Jacko privi peste umărul lui Walker, spre peretele de lângă fereastra unde erau agăţate câteva fotografii. Ochiul drept al tipului acela e în umbră. O să i-l luminez eu. Priveşte.

Walker se întoarse greoi în fotoliu.

— Ce tot spui acolo?

— Vorbesc de tipul din dreapta, lângă capul tău. Ochiul drept e în umbră, nu ţi se pare?

— Poate că aşa a vrut fotograful. Ce joc faci de fapt? Mâna lui

Walker alunecă încet spre interfon, în timp ce privirea îi ea aţintită asupra fotografiei. Brusc, o pată roşie apăru pe ochiul cu pricina. Se auzi un sunet surd şi simţi o pală de aer trecându-i pe lângă faţă. Înainte de a putea întoarce capul observă că în ochiul umbrit se căscă o gaură.

Walker rămase o clipă paralizat, apoi începu să tremure şi căscă involuntar gura. Nu era în stare nici să vorbească, nici să facă vreo mişcare. Cineva, probabil că Lottie, începu să bată în uşă întrebând dacă totul era în ordine.

— Spune-i că n-ai păţit nimic. Zi-i că ai scăpat un bec. Jacko stătea acum cu spatele la uşă. *Spune-i!*

Walker reuşi să-şi stăpânească tremurul maxilarului şi strigă:

— Nu-i nimic, Lottie. Mi-a scăpat pe jos un bec pe care voiam să-l înşurubez. Vezi-ţi de treabă, dragă. Totul e în ordine.

— N-ai fost prea convingător, Benny. Nu te va crede, dar cel puţin ştie că eşti în viaţă şi mă-ndoiesc că va chema poliţia, nu-i aşa? Jacko rămase lângă uşă pentru a o bloca în cazul în care Lottie ar fi dat buzna în încăpere.

Încet, încet, Walker îşi revenea. Zgomotul armei fusese atenuat de biroul mic şi supraaglomerat, dar se dovedise un avertisment foarte eficient: Walker părea fascinat de gaura care se căsca în locul ochiului din fotografie.

— Impresionant, nu? Mai am câteva pocnitori, dar nu vreau să-ţi provoc un atac de cord şi nici să o sperii pe Lottie. Vocea îi deveni aspră. Dacă mă mai faci să trag o dată, îţi găuresc ţeasta ca să se aerisească puţin. Acum să auzim numele ruşilor.

Walker aproape îşi revenise din şoc şi mintea îi lucra cu repeziciune.

— Ai făcut o nebunie cu demonstraţia de adineauri. Îţi dai seama ce fel de relaţii am? Cine eşti de fapt?

— Probabil că vei afla la momentul potrivit, dar asta n-o să te liniştească. Benny şi eu am relaţii. Amicii mei trag ca şi mine; asta când nu aruncă în aer. Uite, nu vreau decât nişte informaţii. Unul dintre ruşii tăi l-a pus pe Lofty să mă urmărească şi mie nu-mi plac chestiile astea. Vreau să ştiu cine a făcut-o şi de ce.

— Deci Lofty ţi-a vorbit despre mine. O să-l curăţ.

— N-ai de ce. Pe Lofty l-am zărit doar în oglinda mea retrovizoare. L-am recunoscut înainte de a accelera. Tipul de lângă el avea o mutră tipică de rus. Dar pierdem vremea, Benny. Ciripeşte, sau îţi sfărâm capul şi după aia răscolesc biroul ăsta până găsesc ce mă interesează. Dacă trebuie, o să scotocesc şi

biroul lui Lottie.

Sclipirea vicleană din ochii lui Benny îl făcu să adauge:

— Să nu încerci să mă păcăleşti. Vreau numele pe care le ai, adresele şi numerele de telefon.

— N-am nimic din toate astea. Benny ridică braţele în semn de protest văzând că Jacko se ridică pe jumătate din fotoliu. Ascultă-mă puţin! După ce se reaşează, Benny continuă: Acum vreo trei săptămâni au venit aici doi tipi. Recunosc că aveau mutre de ruşi, dar prefer să-i consider doar nişte străini. Vreau să spun că ar putea fi de orice naţionalitate. Unul abia o rupea englezeşte. Celălalt vorbea mai bine, dar cu un accent puternic. Mi-au fost prezentaţi de un om de legătură de-al meu care a făcut programarea în numele lor. Benny ridică din umeri. Singura certitudine pe care am avut-o era că nu făceau parte din poliţie. Ceva din atitudinea lor mă îngrijora. Nu pot să explic ce anume. Aveau nevoie de doi şoferi ca Lofty şi, din când în când, de câţiva mardeiaşi. Asta-i tot.

— Nici un nume, nimic? Încredere instantanee? Pe cine încerci să duci, Benny? Tu nu poţi supravieţui dacă nu eşti cu ochii în patru.

— Au o grămadă de bani gheaţă. Asta vorbeşte de la sine şi te face să ai încredere. M-au plătit în avans şi nu au pus întrebări pe ce-am cheltuit banii, ceea ce m-a intrigat puţin.

— Ai fost atât de lacom încât nu te-ai mai gândit că ai de-a face cu nişte străini. Trebuie să fi comunicat într-un fel cu ei?!

— Mă sună. Uneori vine pe-aici unul dintre ei, dar numai după ce îmi telefonează. N-am avut de-a face cu ei prea des. Nu sunt singurii mei clienţi care nu-şi dau numele. Am câţiva aristocraţi pentru care lucrez; unul dintre ei este foarte sus-pus. Ei habar n-au că ştiu cine sunt.

— Deci te bazezi mult pe încredere?

— Sunt obligat.

— Şi Mickey Dunn lucrează la fel? Adică e tot atât de neglijent?

La auzul numelui, atitudinea lui Walker se schimbă.

— Ce legătură are Mickey Dunn? Credeam că a murit.

— Adică băieţii tăi nu şi-au dus treaba la bun sfârşit? E cât se poate de viu şi de activ. Şi el îi cunoaşte pe ruşii ăştia. Şi le ştie şi numele.

Benny încercă să-şi stăpânească furia.

— Nenorocitul! Unde e?

Jacko izbucni în râs.

— Acum îmi ceri tu informaţii. De ce ţi le-aş da? Am aflat mult mai multe de la Mickey, decât de la tine.

— Şi ce dacă ţi-a dat nume? Ce crezi că înseamnă asta? Pot fi nume împrumutate de pe pereţii unui closet. Nu fac doi bani.

— Identifică o persoană. Ţie ce nume ţi-au dat de spui că nu înseamnă nimic?

— Ieşi din cameră cât timp mă documentez?

— Nu. Ai putea alerta cavaleria. Nu mă interesează ce faci în general, vreau să-mi spui doar de ăştia doi. Să ştii că îţi fac o favoare că nu te torn la poliţie.

Benny se gândi câteva clipe, privi cu coada ochiului Coltul care se afla din nou pe colţul biroului, îşi mușcă buzele, apoi împinse scaunul în spate şi dădu la o parte capătul covorului uzat, dezvăluind un seif ascuns sub podea.

Jacko îl privi amuzat. Benny şedea nu numai pe banii, dar şi pe documentele lui secrete. Benny se întoarse cu spatele şi Jacko apucă arma; nu era exclus ca grăsanul să ţină în seif şi un miniarsenal.

Benny luă un pix şi o foaie de hârtie şi îi întoarse din nou spatele. Încuie seiful, trase la loc covorul, după care aşeză scaunul. În sfârşit se aşeză cu răsuflarea tăiată. Împinse bucata de hârtie peste tăblia mesei şi Jacko citi cu voce tare două nume: „Penkov şi Zotin”.

Benny se strâmbă, ca şi cum întreaga lume ar fi auzit proba trădării lui. Jacko încerca să-şi dea seama cum reacţionează Benny.

— Vorbeşte mai încet. Astea sunt numele pe care ţi le-a dat Mickey?

— Da. Se pare că ăştia doi aruncă bani în stânga şi-n dreapta.

— E profitabil ca afacere, dar aş spune că tu primeşti mai mult de la ei decât Mickey. Poate că îl folosesc doar ca rezervă, în caz că te îmbolnăveşti într-un moment nepotrivit. Ei, asta e tot ce-am vrut, dacă n-ai cumva şi adresele.

— Nu forţa nota. Deja sunt ca şi mort. Îţi promit să aflu cine eşti şi să te aranjez. N-ai să scapi teafăr pentru ce mi-ai făcut.

— Dacă spui că eşti ca şi mort, află că ăsta-i riscul jocului pe care-l faci, Benny. Jacko se ridică. Faci pe agentul, dar dacă într-o zi treaba se împute, băieţii pe care i-ai recrutat vor veni să-ţi ia capul după ce ies din închisoare. Jacko porni spre uşă. Dacă dai de mine şi vrei să mă cureţi, s-ar putea să pierzi un client.

Apropo, dacă am vreodată nevoie de un mardeiaş poţi să-mi faci rost de unul?

Benny îl privi confuz; nu mai ştia ce să creadă.

— Cunosc vreo doi. Ia legătura cu mine, dar lasă acasă puşcoiul ăla. Putem încheia târgul şi fără el.

Jacko rânji şi ieşi pe unde venise, ţinând arma la vedere până în ultima clipă.

În timp ce John ridică receptorul, Bulman, care îşi păstrase calmul, îi spuse răspicat:

— Poate că n-ar strica să vă uitaţi mai întâi la asta. Scoase legitimaţia falsă şi o ridică, conştient că distanţa era prea mare ca să poată fi descifrată.

John ezită, îi aruncă o privire întrebătoare Fredei, care îl privi cu nişte ochi inexpresivi, apoi traversă camera până la Bulman care şedea în fotoliu, cu dreptunghiul de carton între degete. John luă legitimaţia, o studie bănuitor şi păru dezorientat.

— Ministerul Comerţului. Ce naiba vor de la noi?

— Dacă nu ştiţi înseamnă că nu prea sunteţi la curent cu funcţiile propriei dumneavoastră companii.

John îi returnă legitimaţia. De unde până atunci fusese furios, acum devenise primejdios de rece. Îl privi pe Bulman cu ochi de gheaţă.

— Cred că ar trebui să-mi daţi o explicaţie.

— I-am explicat deja domnişoarei Curtis. Nu mă simt obligat să repet. V-aş fi sugerat să o întrebaţi, dar i-aţi arătat clar că nu aveţi încredere în ea, aşa că nu mai ştiu ce să spun. Se ridică, aşeză foile la loc în dosar, reţinând coala pe care luase câteva notiţe şi îi întinse mapa voluminoasă. Se pare că din cauza asta v-aţi pierdut firea, aşa că e mai bine să vi-l înapoiez. Nu sunt obişnuit să fiu tratat astfel, domnule…

— John Parre, interveni Freda. Face parte din comitetul de conducere.

Iniţial Parre intenţionase să se descarce pe Freda, căreia îi era superior, dar prezenţa lui Bulman îl derutase şi acum ezita, neştiind cum să reacţioneze, însă dorind să-şi păstreze autoritatea.

— Domnule Russell, nu aveţi voie să studiaţi dosarul fără aprobarea unuia dintre directori. Spuneţi-le celor din Minister să înainteze o cerere oficială, în care să precizeze motivul.

Bulman înclină capul.

— Voi întocmi un raport. Sper că acum pot pleca fără să fiu amenințat cu poliția.

Îl ocoli pe John care părea să fi prins rădăcini, îi mulțumi Fredei pentru ajutor și îi promise că va ține legătura. Ea îi zâmbi misterios și Bulman încercă un sentiment de regret că trebuia să plece.

Ajuns în stradă se rezemă de perete, ud de transpirație, dar mulțumit că reușise să culeagă câteva nume din dosar.

John Parre strângea în mână dosarul, realizând că fusese făcut de râs în fața unei subalterne. Știa că Ronny Walsh n-ar fi îndrăznit să-i vorbească Fredei așa cum îi vorbise el, dar Ronnie era mort, iar lucrurile trebuiau clarificate înainte de a fi prea târziu.

Puse dosarul pe biroul Fredei și exclamă:

— Pune-l imediat la locul lui. Și dă-mi numărul Ministerului Comerțului.

Freda o rugă pe secretară să caute numărul, apoi i-l dădu lui John Parre care ridică receptorul, ceru un fir și formă chiar el numărul. Dură câteva minute până reuși să dea de persoana pe care o căuta, iar după ce o găsi mai așteptă un timp până să obțină rezultatul verificării. În final așteptarea îi fu răsplătită.

Pentru Freda expresia feței lui John Parre nu prevestea nimic bun; într-o secundă trecuse de la nerăbdare la furie.

Puse receptorul în furcă și se apropie amenințător, stăpânindu-se să nu o lovească.

— Idioato! șuieră. Ai permis accesul la documentele secrete ale companiei unui străin. Singurul Russell care lucrează la ei e funcționar la contabilitate și se numește Alistaire. Și-a bătut joc de tine, proasto!

Bulman găsi repede un taxi. Se simțea îngrijorat din cauza situației neplăcute în care o lăsase pe Freda Curtis. Era limpede că John Parre își pusese în gând să o elimine într-un fel sau altul și părea suficient de răzbunător ca să facă niște verificări la Ministerul Comerțului; în situația dată și el ar fi procedat la fel. N-avea altceva de făcut decât să se întoarcă acasă, să-l aștepte pe Jacko și să compare informațiile.

Coborî din taxi la câteva blocuri distanță de locuință și parcurse restul drumului pe jos. Jacko îl aștepta. După ce comparară datele, constatară că numele de pe cele două liste nu

coincideau. Singurul numitor comun era faptul că toţi păreau să fie ruşi.

— Trebuie să aflăm unde-şi au bârlogul, spuse Jacko.

— Crezi că Benny ştie?

— Nu. Jacko zâmbi mâhnit. Sunt foarte precauţi.

Bulman sorbi din cafea.

— Dacă nu putem da de ei, va trebui să-i determinăm să ne caute.

— Şi să ne trezim iar cu vreunul pe urmele noastre?! Nţ! Trebuie să existe altă cale.

Brusc, Bulman se hotărî:

— Trebuie să aflu dacă am vreun mesaj pe robotul de acasă.

— Nu te poţi duce acolo!

Bulman începuse deja să formeze un număr.

— Knocker? Sunt George. George Bulman. Poţi să-mi faci un serviciu?

— Nu-ţi sunt obligat cu nimic. Tu m-ai băgat la răcoare, nenorocitule!

— Asta s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă. Ţi-am făcut un bine, nu te-am lăsat să-ţi faci de cap. Vreau să-mi spargi apartamentul.

— Vrei să mă atragi într-o cursă?

— Nu fi tâmpit! Vreau caseta din robot. Eu nu mă pot duce. Locul e ţinut sub observaţie.

— Şi-atunci eu cum să intru?

— Pe mine mă caută, Knocker. N-au cum să-şi dea seama în care apartament intri. Am nevoie doar de casetă. Cât stai acolo poţi să te serveşti cu ceva de băut.

Bulman ştia că oricum o va face şi probabil îi va ciordi şi câteva casete video.

— Unde sunt cheile?

— De când foloseşti tu chei?! Dar te-aş ruga să nu-mi faci praf uşa.

— Vreau să fiu plătit pentru asta. Poate e o cursă.

— Nu ţi-aş întinde o cursă nici ţie, nici altcuiva, iar banii nu sunt o problemă. După ce iei caseta las-o la Hot Pot; aranjez să primeşti banii acolo. E-n regulă?

— Când o vrei?

— Acum. În orice caz, fii cu ochii în patru.

— S-a făcut.

Bulman închise şi se întoarse spre Jacko.

— Ai putea să-l suni acum pe patronul de la Hot Pot şi să-l rogi să-l plătească pe Knocker? Spune-i că ne socotim mai târziu.

— Sigur că pot, dar nu cred că Hot Pot a fost o alegere fericită; probabil ştiu că eu merg des acolo. Va trebui să fim atenţi. Şi Knocker aşijderea.

Bulman îşi scutură capul.

— Acum s-a mai potolit, dar n-aş vrea să fiu în pielea celui care-l prinde pe Knocker în toane rele, indiferent cât ar fi de puternic. Asta mă îngrijorează cel mai mult.

După ce Jacko aranjă cu patronul restaurantului să-i dea banii lui Knocker, Bulman o sună pe Freda Curtis, prezentându-se sub numele pe care-l folosise prima oară, George Russell. Era deja ora şase. Îşi zise că poate plecase acasă, dar îi răspunse destul de repede:

— Aveţi tupeu! Ce minciuni mi-aţi mai pregătit?

— Bănuiam că o să verifice. Îmi pare rău. Vorbesc foarte serios.

— Credeţi că asta mă încălzeşte cu ceva? Mi-am pierdut slujba. M-ar fi dat afară încă în seara asta, dar mai sunt nişte probleme pe care nu le pot rezolva fără mine.

Conştient că Jacko trăgea cu urechea, Bulman spuse stânjenit:

— Fii cinstită, Freda, erai pe punctul de a-ţi pierde slujba înainte de a mă vedea Parre. Lasă-mă te rog să-ţi explic. Am putea cina împreună?

În receptor se auzi un strigăt de disperare amestecat cu suferinţă.

— Vorbeşti serios? De ce naiba crezi că aş accepta?

— Din acelaşi motiv care te-a făcut să-mi răspunzi la telefon. Eşti curioasă şi pe bună dreptate. Dacă nu sunt de la Ministerul Comerţului, atunci de unde sunt? Nu lucrez la nici o companie rivală. Cred că avem interese comune. Ne-am putea ajuta unul pe celălalt.

— Domnule Russell... a, bănuiesc că nu este numele dumneavoastră adevărat...

— Într-adevăr, dar George este, o întrerupse.

— Doar nu credeţi că o să vă spun aşa. Parre încearcă să vă găsească. Dacă sunt văzută în compania dumneavoastră voi fi acuzată de complicitate şi mă vor da afară definitiv. Îmi ratez orice şansă de a contesta motivele pentru care am fost concediată.

— Dacă nu ne întâlnim, veţi continua să vă frământaţi; eu cred

că aveţi dreptul la o explicaţie. Alegeţi dumneavoastră locul. E bine în jur de opt şi jumătate?

După ce Bulman termină de vorbit, Jacko spuse:

— Ne lăsăm prea descoperiţi. Vor da de noi.

— Nu ştiu că suntem aici. Dacă vom fi atenţi nu avem de ce ne teme.

Jacko clătină din cap.

— Judeci ca un poliţist, nu ca un infractor. Apropo de Freda Curtis. Dacă a fost asistenta personală a parlamentarului Walsh, e mai mult ca sigur filată. Doar dacă n-a comis chiar ea crima.

Aruncase remarca într-o doară, dar posibilitatea de a fi adevărată îi făcu să se privească lung câteva clipe.

— Nu e genul, zise Bulman.

— N-aş fi crezut că un poliţist cu experienţă poate spune aşa ceva. O placi? Te-ai gândit că ar fi putut comanda asasinatul? Dacă ţinem seama de poziţia ei, ar fi putut avea motive întemeiate să-l vadă mort. Poate că nu a inclus-o în haremul lui, deşi ea şi-ar fi dorit s-o facă.

— Taci din gură, îl repezi Bulman. Nu ştii ce vorbeşti.

Jacko îl privi surprins, dar tăcu, conştient că atinsese un punct nevralgic şi că Bulman era sincer îngrijorat. Jacko ridică receptorul şi formă numărul restaurantului Hot Pot.

— Dă-mi-l pe Charlie. După ce Charlie veni la aparat zise: Tot eu sunt. În legătură cu pachetul despre care am vorbit. Ai putea să-l duci la magazinul de electrice din colţ? întreabă de Jed şi spune-i că vin eu să-l iau. Nu-ţi fa probleme, îţi plătesc tot. Va trebui să te mai sun, să aflu dacă a sosit. E mai bine pentru tine să nu-ţi dau numărul meu. Mulţumesc, Charlie.

Jacko închise. Bulman se tolănise într-un balansoar şi părea foarte preocupat. Jacko îşi dădea seama că îl supărase cu ceea ce spusese despre Freda Curtis, dar nu îşi puteau permite să comită imprudenţe.

— Totuşi, nu-mi place că te întâlneşti cu femeia aceea.

— Dacă e urmărită, va trebui să-mi iau măsuri suplimentare de prevedere când mă despart de ea, spuse Bulman puţin mai calm. Îl privi pe Jacko, conştient că acesta era îngrijorat. Dacă e cazul, îmi pot purta singur de grijă. Ai încredere în mine.

— Şi dacă e şi ea implicată?

— Cu atât mai mult trebuie să mă întâlnesc cu ea. Dacă vrem să obţinem ceva nu putem continua să nu riscăm. Te înţeleg, Jacko. Dar tu nu te-ai putea descurca la întâlnirea asta. Crede-

mă, e partitura mea, nu a ta.

Jacko se apropie de fereastră.

— Ştiu. Fiecare are rolul lui. Dar am nişte presimţiri nasoale. Nu mai suntem în siguranţă ca înainte şi nu-mi dau seama de ce.

Jacko sună la Hot Pot, dar nu sosise încă nimic, ceea ce îi nelinişti. Knocker nu trebuia decât să intre, să ia caseta şi să o ducă la locul convenit.

Deschiseră televizorul pe canalul de ştiri şi aflară că s-a descoperit cadavrul unui bărbat pe marginea autostrăzii M40, în apropiere de Oxford. Judecând după rănile multiple, se pare că fusese aruncat dintr-o maşină în mers. Pe ecran apăru fotografia lui Bert Cooper, pe care poliţia îl identificase deja drept recepţionerul de hotel dispărut. Cauza reală a morţii urma să fie stabilită în zilele următoare. Bert Cooper nu fugise suficient de departe.

Jacko traversă camera până la măsuţa rulantă, turnă două whiskyuri mari şi-i dădu un pahar lui Bulman. Vestea acestei morţi îi afectase pe amândoi. Cineva, undeva ştia ce ascunde Walsh dacă a fost în stare să comită deja trei crime. Ce-o aştepta pe Connie Smith? Dacă aflase ce s-a petrecut cu Bert Cooper, probabil că se speriase de moarte.

11

Bulman era atât de preocupat de soarta casetei şi de moartea lui Bert Cooper încât îşi dădu seama târziu că abia de mai avea timp să alerge la întâlnirea cu Freda Curtis. Nu-i prea convenea să plece fără să ştie caseta la loc sigur, dar nu mai putea lua legătura cu Freda; programul de lucru se terminase. Răsfoi câteva clipe cartea de telefon, dar erau prea multe „Curtis”; dat fiind faptul că Walsh fusese o personalitate, îşi închipui că numărul Fredei se afla la secret ca să fie scutită de insistenţa ziariştilor.

Bulman aşteptă în faţa uşii, gata de plecare, în timp ce Jacko mai dădu o dată telefon.

— E acolo, anunţă uşurat. Ascultă câteva clipe şi după expresia feţei lui Bulman deduse că veştile nu erau atât de bune pe cât i se păruse. Jacko închise şi se încruntă. Knocker a lăsat caseta. Când a ajuns la tine uşa era larg deschisă. Cineva i-o luase înainte. S-a hotărât totuşi să intre. A dat peste cineva care scotocea în biroul tău şi… Jacko ridică braţele. Nu întreba mai mult. Asta-i tot ce a aflat Charlie. Nu ştiu dacă l-a omorât sau doar l-a lăsat lat. După ce a terminat cu tipul, Knocker a căutat în robot, dar caseta dispăruse. A găsit-o în buzunarul individului. Avem caseta, dar va trebui să-l întrebi pe Knocker dacă tipul mai e sau nu în apartamentul tău.

— Iisuse! Bulman îşi privi ceasul. Trebuie să zbor. Knocker va trebui să aştepte până mă întorc. Dacă nu-l cunoşti nu va accepta să vorbească cu tine.

— Îl ştiu doar după reputaţie. Îl suni când te întorci. Eu mă duc la magazin să iau banda. Am avut noroc.

Bulman nu comentă, grăbit să plece, dar în sinea lui era convins că nu fuseseră chiar atât de norocoşi.

Restaurantul mic, cu profil italian, decorat cu sticle goale de Chianti şi ciorchini de struguri din plastic, degaja un aer intim. Freda Curtis îl aştepta la o masă de două persoane. Bulman îşi dădu seama că era o obişnuită a localului.

— Sper că n-am întârziat prea mult, spuse el, aşezându-se în faţa ei.

— Nu mai mult decât mă aşteptam din partea unui funcţionar.

— Ah! Arătaţi splendid.

Se schimbase pentru acea întâlnire şi taiorul pastelat îi conferea un aer mai puţin rigid. Se simţi tentat să-i explice de ce nu se schimbase şi el – momentan era nevoit să se mulţumească cu un singur costum pentru că nu îndrăznea să se ducă la apartament, unde îl pândeau nişte indivizi înarmaţi.

În prezenţa ei se simţea şleampăt şi asta nu numai din cauza felului în care era îmbrăcat.

— Deci care este numele dumneavoastră adevărat? întrebă ea luând meniul.

— George Bulman. Cu câţiva ani în urmă am fost inspector-şef la Scotland Yard. Acum nu mai lucrez la poliţie, dar fac parte dintre băieţii buni.

— M-aţi păcălit şi un moment l-aţi păcălit şi pe John Parre. Surâseră amintindu-şi scena. În concluzie, despre ce este vorba, domnule Bulman? Am venit pentru că vreau să aflu de ce mi-aţi cerut un dosar al companiei folosindu-vă de false motive şi de ce m-aţi minţit.

— Am fost convingător?

— O, da! Se pare că la poliţie v-au învăţat să minţiţi. Nu vreau să mai aud minciuni.

— Investighez moartea lui Ronald Walsh.

— Dar de asta se ocupă poliţia, iar noi am fost deja interogaţi. Fiţi atent, domnule Bulman.

— Am fost contactat de o sursă guvernamentală ca să cercetez aspectele care nu ţin de crima propriu-zisă. Chiar dacă poliţia descoperă mâine ucigaşul, eu tot nu-mi închei misiunea. Cazul are implicaţii politice. Dacă preferaţi, e vorba de salvarea obrazului. Cred că nu este doar răzbunarea unei femei geloase. Aşa trebuia să apară în ochii lumii, iar el a oferit destule motive pentru ca versiunea să pară credibilă.

— Credeţi că poliţia nu e în stare să descopere toate implicaţiile?

— O, ba da! Cred că ar fi fericiţi să găsească un vinovat şi s-ar putea să existe o înţelegere tacită cu anumite cercuri ca publicul să se mulţumească cu un astfel de rezultat. N-aş putea spune că poliţia a primit instrucţiuni în acest sens, pentru că nu ar accepta cu una, cu două, dar e posibil să existe o înţelegere reciproc

avantajoasă.

— Şi de ce e nevoie de dumneavoastră?

— Trebuie să aflu adevărul care s-ar putea să nu aibă nici o legătură cu crima. Există nişte treburi foarte încâlcite aici; se pare că, cu cât le cunosc mai puţine persoane, cu atât mai bine. Îmi asum riscuri enorme spunându-vă asta.

— De ce? Credeţi că l-am împuşcat eu?

— Aţi fi putut avea un motiv foarte justificat.

— Nu am fost pe lista lui de cuceriri, dacă asta insinuaţi.

Bulman încerca să descopere ce se ascundea dincolo de expresia ei calmă. Riscase venind la această întâlnire, aşa că se hotărî să o facă în continuare:

— Poliţia crede că nu-i exclus să fi dorit să fiţi.

Se pare că folosise tonul potrivit, pentru că Freda nu păru jignită.

— Vreţi să spuneţi că aş fi putut fi o secretară frustrată? Da, ţineam la el, însă în calitate de colegi de serviciu. Mă plătea foarte bine şi m-a apărat întotdeauna de oameni ca John Parre, care îl ura din tot sufletul. N-a încercat niciodată să-mi facă avansuri. Chiar dacă ar fi încercat, relaţia dintre noi n-ar fi mers. A existat o înţelegere tacită între noi în acest sens.

— Şi, bineînţeles că avea încredere în dumneata?

— Probabil că am fost singura în care a avut încredere, într-un consiliu de conducere există întotdeauna pericolul să fii lovit pe la spate, iar el îşi cunoştea duşmanii.

— Duşmanii lui erau destul de puternici ca să-l ucidă?

Întrerupseră conversaţia ca să comande mâncarea şi Bulman o lăsă pe Freda să aleagă vinul; el prefera scotch-ul.

După ce chelnerul se îndepărtă, Freda îi răspunse:

— Ziarele au scris că a fost ucis de femeia cu care s-a întâlnit. Insinuaţi că putea fi o acoperire pentru unul din adversarii lui de afaceri?

— Posibil. Acum cred că e posibil orice. Ridică paharul în cinstea ei. Oricât aş vrea să o pun în cârca unuia ca John Parre, nu cred că el l-a ucis sau vreun alt coleg. Am motive să cred asta. Se încruntă şi adăugă: Ziceaţi că avea încredere în dumneavoastră şi, totuşi, nu v-a povestit despre călătoria aceea în Rusia?

— Încrederea nu înseamnă neapărat să faci confidenţe cuiva.

— Mă rog. De obicei vă povestea în amănunt despre călătoriile lui?

— Da. Freda înclină capul. Aproape întotdeauna.

— Dar nu şi de data aceea. Deci s-a petrecut ceva neobişnuit despre care nu dorea să discute. De altfel după ceea ce s-a întâmplat în Rusia a fost foarte prost dispus. Am înţeles bine?

— Nu e rău pentru un pretins funcţionar la Ministerul Comerţului. Da, e corect.

— Nu aţi încercat să-l descoaseţi puţin? Reacţia aceasta neobişnuită nu v-a trezit curiozitatea?

Femeia zâmbi.

— Vorbiţi despre el, dar de fapt mă descoaseţi pe mine. Desigur că am încercat să-l trag de limbă. Nu am aflat nimic important, însă din atitudinea lui am înţeles că era implicată o femeie.

— Ronnie Walsh a supărat o femeie. Cred că a fost pentru prima oară în viaţa lui.

— Nu-l ironizaţi. Mi-a fost greu să nu-l văd zâmbind atâta timp. De fapt, nu cred că şi-a mai revenit, cel puţin nu de tot. În timpul acelei călătorii s-a întâmplat ceva.

Bulman scoase din buzunar bucata de hârtie pe care Jacko notase numele obţinute de la Benny Walker.

— Penkov şi Zotin. Vă spun ceva numele acestea?

Freda se gândi o clipă.

— Penkov sună cunoscut. De Zotin nu cred să fi auzit.

De ce?

— Cred că aceştia sunt asasinii; sau, dacă preferaţi, ucigaşii plătiţi. Când aţi auzit de Penkov?

— Mi se pare că a dat un telefon acum câteva săptămâni. I-am reţinut numele pentru că era neobişnuit.

— A vorbit cu Walsh.

— Sunt convinsă că da. Cred că a fost o conversaţie foarte scurtă.

— N-am remarcat în dosar numele acesta printre persoanele cu care s-a întâlnit. De fapt, n-am avut ocazia să mă uit prea bine. Mă puteţi ajuta?

— Adică să termin treaba pe care aţi început-o?

— Păi, nu cred că mi s-ar mai da voie să intru.

— Ce-ar trebui să caut? E un dosar destul de voluminos.

— Orice vi se pare neobişnuit. Cu ce afaceri se ocupă firma rusească pe care a vizitat-o. Cu cine a petrecut mai mult timp. Orice abatere de la normal.

— Fiecare călătorie era deosebită. Fiecare ţară are alte

protocoale de primire. Există deja o mare varietate, fără să fie suspectă. Nu am nevoie de dosar ca să vă spun că firma se ocupă cu fabricarea de armament şi deţine o diversitate destul de mare de produse chimice. Freda îi aruncă o privire prevenitoare. Partea cu armamentul este cât se poate de legală, în prezent ruşii au probabil cea mai mare piaţă europeană în domeniul armamentului.

— S-a încheiat un contract pentru cumpărare de armament?

— Nu ştiu. Dacă aş cunoaşte toate afacerile companiei aş fi preşedinte.

— Preşedintă, o corectă Bulman.

— Prostii. Nu vreau să mă dezumanizez.

— Veţi face ce v-am rugat?

— Îmi cereţi să am încredere în cineva care a pătruns în birourile noastre prin minciună şi a ieşit minţind. Nu se pune problema încrederii. Îmi puteţi da şi o adresă pe lângă ultimul nume sub care v-aţi prezentat?

Bulman ezită, apoi se hotărî să spună adevărul:

— Vă pot da adresa, dar nu locuiesc acolo tocmai din cauza acestor doi indivizi, Penkov şi Zotin şi poate a altor câtorva, care bântuie în jurul locuinţei mele cu intenţii criminale. Nu vă pot spune unde stau acum pentru că aş încălca înţelegerea şi aş pune în pericol viaţa altcuiva.

— Dar nu vă deranjează că îmi asum nişte riscuri de dragul dumneavoastră? Nu e prea corect, nu credeţi?

Bulman făcu semn cu capul chelnerului.

— Desigur, nu pare corect, dar există riscuri şi *riscuri.* Ştiţi deja ce vă aşteaptă la slujbă. În ceea ce mă priveşte, eu am aflat de alte două omoruri legate de afacerea Walsh, dar cu care nu a fost făcută nici o legătură în mod oficial. Trei crime, Freda, nu una. Asta nu pare să fie *crime passionnel,* nu?

— Dar dacă vă ajut, ucigaşii aceia plătiţi nu-mi vor pune şi mie locuinţa sub observaţie?

Bulman nu ştia ce să-i răspundă. Îi evită privirea pentru prima oară în seara aceea confirmându-i astfel bănuielile.

— Cum pot lua legătura cu dumneavoastră?

— Va trebui să vă caut. Dacă mi-aţi da numărul de telefon de acasă v-aş putea suna acolo. Presupun că nu doriţi să vă caut prea des la birou.

— Nu ştiu cât timp mai stau acolo. Imediat ce vor afla că mi-am terminat treaba, mă vor obliga să eliberez biroul. Freda

împinse brusc scaunul în spate, îşi trecu degetele lungi prin păr şi-l privi disperată. Sunt nebună că vă ascult. Poate că minţiţi în continuare. N-am cum să-mi dau seama.

Bulman rupse o foaie din agendă şi scrise ceva pe ea.

— Dacă doriţi referinţe despre mine puteţi suna oricând. Citi cu glas tare numele pe care-l scrisese. „Inspector-şef Walter Beatty.” Poate aveţi noroc să-l prindeţi la birou. Oricum, îi puteţi lăsa un mesaj. Mă întreb dacă n-aţi auzit de el, s-a ocupat de rezolvarea multor crime. E un vechi amic de-al meu. Vă va spune ce doriţi să ştiţi despre mine.

Freda ridică hârtia cu mâna tremurătoare.

— Îl cunosc şi o să-l sun. Dacă voi fi mulţumită, îi voi lăsa numărul meu. I-l puteţi cere.

— Vă sunt foarte îndatorat.

În realitate Bulman era departe de a fi încântat; nu dorise să-l amestece pe Wally Beatty, pentru a evita să-i dezvăluie direcţia pe care o urma investigaţia. Seara îşi pierduse ceva din atmosfera iniţială şi era conştient că Freda începuse să se teamă.

Li se aduse cafeaua şi un timp nici unul dintre ei nu scoase o vorbă. Apoi Freda rupse tăcerea:

— Aţi văzut vreo fotografie în dosar?

— Nu. Când a intrat Parre abia începusem să-l răsfoiesc.

— Probabil că sunt ataşate la sfârşit. Una din fotografiile de grup a fost mărită şi înrămată; se află expusă în sala principală de aşteptare, alături de altele făcute de-a lungul anilor. Mai erau nişte poze luate la câteva din petrecerile la care a participat. V-ar folosi?

— Orice amănunt mă ajută şi e întotdeauna util să poţi lega numele de un chip. Le puteţi lua?

— Dacă nu pe cele originale, pot face nişte copii. Totuşi, mai întâi trebuie să vă verific.

— Desigur. Dacă nu sunteţi satisfăcută după ce discutaţi cu Beatty puteţi încerca să luaţi legătura cu ambasadorul Statelor Unite. Sper, însă, că nu va fi cazul. I-aţi pomenit lui Beatty de fotografii?

— Nu mi s-a părut necesar. Dacă a făcut-o vreunul dintre directori, asta e altceva. Ambasadorul american vă este prieten?

— Am făcut o treabă bună pentru el şi am devenit buni amici.

Faptul că-şi dădea seama în ce s-a băgat o făcea vizibil nervoasă; Bulman spera din tot sufletul că nu se va răzgândi.

Se temea să împingă lucrurile mai departe şi simţea că între ei intervenise ceva ce nu sesizase la începutul întâlnirii – o barieră de nesiguranţă. Era convins că o simţea şi ea, dar nu putea face altceva decât să spere că ea va merge înainte şi nu se va lăsa copleşită de frică.

Ar fi vrut să o avertizeze că ar putea fi urmărită pe drumul de întoarcere, dar risca să nu-l creadă. Îşi justifică tăcerea încercând să se convingă că datorită poziţiei pe care o deţinea ea trebuia să se fi aflat sub observaţie din prima zi de muncă. Se despărţiră în faţa restaurantului, cu promisiunea că se vor întâlni din nou.

Pe drumul spre casă îşi luă toate măsurile de prevedere pe care ar fi trebuit să i le comunice Fredei. Se consolă zicându-şi că ea n-ar fi ştiut cum să procedeze, iar dacă ar fi încercat, oricum n-ar fi avut succes. Nici el nu se pricepea prea bine, dar se strădui până constată mulţumit că nici el nu mai ştia unde merge.

Jacko îl aştepta îngrijorat şi nerăbdător. Amândoi simţeau o apăsare pe care o puseră pe seama morţii lui Bert Cooper.

— Ai luat caseta? întrebă Bulman în timp ce-şi dezbrăca paltonul.

— Sigur că am luat caseta aia nenorocită. Am ascultat-o şi ai un mesaj de la o gagică pe nume Anna Brenning, care vrea să te vadă şi altul de la Lorna Russell care crede că i-a lăsat mesajul inspectorului-şef Allen. Cum se face că un tip supraponderal, între două vârste şi în plus mincinos, stârneşte atâta interes din partea femeilor?

Bulman luă băutura pregătită de Jacko şi se aşeză. Privi ceasul de pe policioara căminului; arăta unsprezece şi jumătate. Era prea târziu pentru a mai da telefoane, deşi ar fi trebuit să ia legătura cu Lorna Russell imediat.

— Lorna a lăsat vreun număr?

— Ţi l-am notat. E ceva important?

— E vecina lui Connie Smith. Ascult banda după ce o sun. Trebuie să-l sun şi pe Knocker, să aflu ce s-a întâmplat.

— Neapărat. Charlie, de la Hot Pot, zicea că nu l-a mai văzut pe Knocker într-un asemenea hal; arăta ca şi cum ar fi fost bătut măr şi, din câte am auzit, ar fi o premieră demnă de Cartea Recordurilor.

Lorna nu se culcase încă şi Bulman se scuză că o sună atât de târziu. Femeia era foarte agitată şi vorbea poticnindu-se. Bulman

o calmă şi află de la ea ce s-a întâmplat.

— A sunat Connie. Părea înspăimântată, îi tremura vocea. Voia să afle dacă a căutat-o cineva şi i-am spus ce s-a mai petrecut. I-am comunicat numărul dumneavoastră de acasă, dar m-a rugat să vă sun eu mai întâi şi să vă dau numărul ei dacă sunt convinsă că vreţi să o ajutaţi. Trebuie neapărat să stea de vorbă cu cineva înainte de-a face ceva necugetat.

— Daţi-mi numărul ei.

Lorna îi dădu un număr din Somerset, Bulman îl notă, apoi îl repetă cu glas tare.

— Distruge numărul ăsta, Lorna, spuse el. Arde-l, aruncă-l la toaletă, dar scapă de el şi să nu recunoşti vreodată că l-ai avut.

— Mă speriaţi. Sunteţi sigur că e vorba de militanţi pentru protecţia animalelor?

— Unii dintre ei sunt nebuni de-a binelea. Pot deveni extrem de violenţi. Nu vă faceţi griji, aţi făcut ceea ce trebuia pentru Connie. O să am grijă de ea. Mulţumesc mult.

— De ce te-ai dat drept inspector-şef? întrebă Jacko după ce Bulman puse receptorul în furcă.

— Am fost nevoit s-o păcălesc. Bulman luă din nou telefonul şi formă numărul din Somerset. Nu răspundea nimeni. Mai formă o dată, gândindu-se că poate greşise, dar obţinu acelaşi rezultat.

— O să mai încerc dimineaţă. Poate că nu e acasă sau doarme. Va trebui să ne ducem până acolo.

Îl sună pe Knocker şi depărtă receptorul de ureche, asurzit de avalanşa de reproşuri la adresa lui. După un timp Knocker spuse:

— Ar fi trebuit să-l vezi pe tipul ăla.

— Ce i-ai făcut?

— L-am aruncat peste umăr, l-am dus jos şi l-am înghesuit lângă soba aia veche din spate.

— L-ai lăsat în hol?

— Credeai c-am chemat o ambulanţă? Tipul a încercat să mă omoare. Şi cântărea o tonă. Puteam să-l las în apartamentul tău.

— OK, OK. Era mort?

— Nu ştiu. Merita să fie, după ceea ce a încercat să-mi facă. Vreau bani mai mulţi. N-a fost vorba de risc.

— O să avem grijă să-i primeşti. Bănuiesc că nu l-ai căutat de vreun act de identitate.

— Ba cum să nu. I-am întors toate buzunarele. Nu avea decât o armă automată cu amortizor şi ceva muniţie. Pe alea le-am luat.

Bulman îşi înăbuşi un oftat.

— Îţi mulţumesc că ai luat caseta, Knocker. Rămân dator. Voi avea grijă să mai primeşti nişte bani, chiar dacă ai luat pistolul.

Bulman închise şi-l privi pe Jacko.

— Pe Anna Brenning va trebui să o las pe mâine. Cred că ar fi mai bine să ascult caseta înainte de culcare.

Jacko introduse caseta în propriul lui robot şi apăsă pe buton. Bulman nu află mult mai multe decât îi spusese Jacko.

— Anna Brenning e de încredere?

— Nimeni nu e de încredere. Trebuie să aflu mai multe despre ea.

— Se pare că şi ea despre tine. Ai grijă, colega.

Bulman dădu din cap.

— Hai să ne culcăm şi dimineaţă o să încerc să dau de Connie Smith.

Conducea Jacko. Bulman o sună pe Anna Brenning de la telefonul din maşină. Femeia se dovedi extrem de prietenoasă şi îl întrebă dacă putea veni la ceai sau dorea să cineze în oraş. Îi răspunse că acceptă ambele propuneri, dar nu în ziua aceea şi întrebă dacă o poate suna mai târziu. Ea se arătă dezamăgită şi spuse:

— Aş vrea să păstrăm legătura. Sunteţi altfel decât ceilalţi şi singurul care nu a încercat să-mi facă avansuri. Eram curioasă să ştiu cum avansaţi cu investigaţia.

— Nu prea bine. De ce? V-aţi gândit la ceva care mi-ar putea fi de folos?

— Nu. Dar a venit din nou poliţia să mă întrebe de prietenii lui. Se pare că le e greu să priceapă că mă ţinea departe de ei. Oricum, o să vă povestesc când ne întâlnim.

Bulman sesiză că Jacko rânjea ironic. El clătină din cap.

— Tot nu pricep ce găsesc femeile la tine.

— Le e milă de mine. Le stârnesc instinctul matern.

Jacko izbucni în râs.

— Asta-i bună!

— Poate că vor să mă ucidă.

Jacko coborî cu picioarele pe pământ.

— Îmi ascunzi ceva?

— Nu. Bulman se foi pe banchetă. Se simţea ameţit şi aerul din maşină i se părea încins. De câte ori vorbesc cu Anna Brenning, are o atitudine diferită. E o tipă de milioane, altfel

Walsh nu s-ar fi ocupat de ea; vreau să spun că locuieşte încă în apartamentul în care a instalat-o el. Versiunea ei e plauzibilă şi are un alibi solid – lipsea din ţară în momentul crimei.

— Dar? Jacko întoarse capul pentru o fracţiune de secundă.

— Aş vrea să aflu mai multe despre oamenii pe care-i cunoaşte aici. Poate că nu sunt prieteni de-ai lui, sau sunt, dar nu i-a mărturisit. Bănuiesc că e valabil pentru amândoi.

— Sunt presupuneri, desigur.

— Absolut. Dar cu cât mă gândesc mai mult, cu atât am convingerea că e prea inteligentă ca să fie doar o curvă de lux. Se întoarse spre Jacko dorind să vadă cum reacţionează acesta la ceea ce avea să-i spună. Cred că ar fi foarte interesant să scotocim puţin locuinţa Annei Brenning.

Jacko rămase impasibil.

— Ar putea fi o şmecherie foarte riscantă, dacă e pe atât de inteligentă.

— Nu şi dacă o invit la cină.

În sfârşit Jacko reacţionă:

— Dacă îţi închipui că fac eu treaba şi îmi asum toate riscurile în timp ce tu o vrăjeşti la cină, te înşeli. Benny Walker are nişte cunoştinţe spărgători.

Apoi Jacko se concentră asupra drumului, căutând indicatorul rutier care să-l îndrume spre Taunton. Bulman se hotărâse până la urmă *să* nu o sune pe Connie. După o noapte de gândire ajunsese la concluzia că Lorna Russell luase singură hotărârea de a-i da numărul de telefon al lui Connie. Intuiţia îi spunea că de data aceasta Connie nu dorea să discute cu poliţia. Numele inspectorului-şef Allen nu suna prea bine în urechile cuiva care fugea de duşmani şi de poliţie. După ce discutase cu Jacko la micul dejun, Bulman ajunsese la concluzia că Lorna intrase în panică din cauza lui Connie şi făcuse ceea ce i se păruse mai potrivit, însă fără s-o înştiinţeze. Totuşi, Connie fusese cea care îi dăduse numele din motive numai de ea ştiute.

Bulman obţinuse adresa de la o persoană care lucra la Telecom, căreia îi făcuse cândva un serviciu. Ar fi putut-o obţine de la Wally Beatty, dar şi-ar fi pus poliţia pe urme.

Când mergea pe autostradă Jacko nu oprea niciodată, indiferent cât de lungă era călătoria. Cu cât se apropiau de Taunton, cu atât vorbeau mai puţin. Tăcerea lor se datora aceluiaşi gând. Bulman nu putea uita cum, pornind în căutarea lui Connie, găsise doar un cadavru, aparţinând surorii ei.

Când ajunseră la Taunton amândoi erau neliniştiţi. Trecură prin orăşelul West Country şi se îndreptară spre Bishops Lydeard, aflat la vreo cinci mile distanţă.

Ajunşi în Bishops Lydeard, Jacko se văzu nevoit să oprească şi să ceară nişte informaţii. Adresa pe care o căutau se afla la o milă distanţă, afară din oraş. Aşa cum aveau să constate, ea corespundea unei căsuţe vechi de ţară, cu o placă pe care scria „De închiriat” fixată la capătul aleii şerpuite ce ducea la intrarea principală. Jacko trecu prin poarta deschisă, opri maşina şi-l privi întrebător pe Bulman.

— Istoria se repetă, zise Bulman încruntat. Dacă e înăuntru şi ne vede, s-ar putea să încerce s-o întindă. Tu ia-o prin spate. Îţi las zece minute, apoi pornesc spre intrarea din faţă.

Jacko coborî, iar Bulman rămase în maşină.

Era un loc izolat, deprimant şi umed; o ceaţă deasă împiedica vizibilitatea spre colinele Quantock, care se profilau în depărtare. Dacă femeia căutase un loc în care să se izoleze, cu siguranţă că îl găsise. În profesia ei trebuie să fi fost obişnuită cu o viaţă mai palpitantă, aşa că singurătatea îi putea deveni un inamic de temut. Probabil că îi dăduse Lornei numărul de telefon din disperare şi o sunase în primul rând ca să audă o voce cunoscută.

Când cele zece minute trecură, Bulman se ridică şi ieşi din maşină, lăsând portiera întredeschisă ca să nu tulbure liniştea stranie. Aleea fusese creată din şanţurile săpate de anvelopele maşinilor; în centru era o fâşie acoperită cu iarbă aspră. Smocurile de iarbă de la intrare purtau urmele maronii ale gazelor de eşapament. Porni pe fâşia de pământ din dreapta pentru că poteca se arcuia în direcţia aceea. De ambele părţi erau tufe care împiedicau vizibilitatea. Mergea străduindu-se să facă cât mai puţin zgomot. Ajunse într-un loc larg de unde putea vedea casa. Părea tot atât de părăginită ca şi împrejurimile. Nu se zărea nici un semn de viaţă. Nici un fuior de fum nu ieşea din horn, cu toate că era destul de frig afară. Într-un loc atât de părăginit era puţin probabil să existe încălzire centrală. Bulman trebuia să traverseze cei câţiva zeci de metri de pajişte până la uşa casei. Păşi hotărât înainte, sperând şi rugându-se să nu găsească un alt cadavru.

Parcursese jumătate din distanţă când o străfulgerare urmată de zgomotul unui foc de armă îl făcură să se arunce pe burtă.

12

Stătea cu faţa în jos aşteptând să vadă ce se întâmplă. Nu avea unde să se ascundă şi tot ce putea face era să rămână nemişcat. Ridică puţin capul, dar nu sesiză nici o mişcare. Nici urmă de Connie sau de Jacko. Începu să se ridice încet, conştient că era complet expus în faţa celui care se afla în clădire. Porni în zigzag spre casă, cu genunchii tremurând, străduindu-se din instinct să îngreuieze cât mai mult treaba trăgătorului. Se gândi să ocolească puţin, astfel încât să se apropie de uşă dintr-o parte. Începu să alerge. Unde dracu' era Jacko?

Răsună un alt foc de armă şi Bulman se aruncă la pământ. Auzi zgomot de sticlă spartă, un ţipăt care se transformă într-un gâlgâit, urmat de un al doilea strigăt. Bulman se ridică împleticindu-se şi o rupse la fugă în direcţia casei. Trecu peste nişte cioburi de sticlă şi năvăli în hol unde o femeie se lupta cu furie cu un bărbat care încerca să-i smulgă arma din mână. În loc să-l ajute pe Jacko să o ţină pe femeia care se zbătea din toate puterile, Bulman începu să-i vorbească, străduindu-se să o calmeze, încercând să o convingă că nu avea de ce se teme.

Jacko se răsti la el.

— Lasă tâmpeniile şi ajută-mă s-o ţin. Mă omoară, pentru Dumnezeu!

Bulman observă zgârieturile de pe faţa lui Jacko şi îl ajută să o imobilizeze pe Connie, care continua să ţipe şi să muşte. Jacko izbuti să-i înfunde o batistă în gură şi o împinse pe un scaun, în timp ce Bulman continua să-i vorbească.

— Am venit să te ajutăm. Suntem de partea ta.

Dură o vreme până ce Connie Smith, epuizată, se calmă suficient ca să înţeleagă spusele lui Bulman.

— Am primit numărul de telefon de la Lorna. E foarte îngrijorată din cauza ta.

— N-ar fi trebuit să vi-l dea. Vocea trăda încă frică şi privirea neîncredere.

— Calmează-te!

Jacko, pe care ea îl agresase, era mai puţin răbdător decât

Bulman. Când femeia începu să se agite din nou, îi zise:

— Dacă ţi-aş fi fost duşman, te-aş fi omorât. Linişteşte-te. Eşti drogată sau ce dracu' ai?

Vorbele lui Jacko o potoliră. Se simţea jignită de insinuarea lui. Nu se droga. Ăsta era singurul lucru pe care reuşise să-l evite în viaţa uşuratică pe care o dusese.

— Aş da orice pentru o cafea, zise Bulman. Am făcut cale lungă.

— Au omorât-o pe sora mea, izbucni Connie. Au confundat-o cu mine.

— Ştim. Dacă îţi dăm drumul ne faci o cafea?

Printre lacrimi, Connie reuşi să dea afirmativ din cap. O ajutară să se ridice şi o urmară în bucătăria în care trona un bufet galez supradimensionat. Jacko găsi nişte căni. Connie îşi şterse lacrimile, continuând să ofteze şi umplu ibricul. Îmbrăcată în nişte blugi uzaţi şi un tricou, nefardată, nu mai avea nimic din femeia uşoară care fusese. Se întoarseră în salon. Jacko verifică arma. Connie rămase lângă uşă, gata să o şteargă la cea mai mică mişcare. Se ferea să-i privească în ochi; nu era convinsă de intenţiile lor bune.

Bulman presupunea că ea asistase la uciderea surorii sale şi era copleşită de un sentiment de vinovăţie pentru că nu încercase să o salveze.

— N-ai fi putut face nimic pentru ea; eu am văzut-o, spuse el cu blândeţe. Bine că te-ai ascuns, altfel te-ar fi omorât şi pe tine.

— Aş fi putut încerca. N-o să uit niciodată ce-am văzut.

— Nu te învinui pentru crima altcuiva. N-ai fi putut face nimic.

— De fapt cine sunteţi? Ce doriţi? Connie începuse să-şi revină.

— Nu suntem de la poliţie şi nici dintre cei care vor să-ţi facă rău. Reprezentăm familia lui Ronald Walsh, parlamentarul care a fost ucis de cea care ţi-a luat locul. Bulman o privi cu atenţie, curios să-i vadă reacţia. Din păcate femeia era încă prea speriată şi nu reacţiona normal. Am fost nevoit s-o mint pe Lorna, ca să o fac să vorbească. Crede că sunt poliţist; dacă va pomeni vreodată de inspectorul-şef Allen să ştii că se referă la mine. Mă numesc George Bulman, iar acesta este Jacko, prescurtare de la Jackson.

Jacko acceptă bucuros să lase conducerea conversaţiei în seama lui Bulman, care se pricepea la asta mult mai bine decât el. Se strădui să-i zâmbească încurajator şi ridică ceaşca de

cafea ca pentru un toast mut.

— De ce fugi? întrebă Bulman.

— Credeam că motivul e evident. Connie îşi şterse lacrimile cu dosul palmei.

— Mă referem la început, înainte ca ei să-ţi ucidă sora. Ce te-a determinat să-ţi iei lumea în cap?

— Când poliţia a început să pună întrebări, m-am speriat. I-am minţit şi mi-am dat seama că, mai devreme sau mai târziu, vor bănui. Apoi m-am gândit că ceilalţi vor afla că sunt interogată de poliţie şi mă vor suprima. Au comis deja o crimă, aşa că una în plus nu i-ar fi deranjat. Connie îl privi pentru prima oară pe Bulman drept în ochi. Nu ştiam că sunt în stare de astfel de lucruri. Ziceau că vor să facă o glumă, să se răzbune pentru ceea ce le făcuse.

— Cât v-au plătit ca să faceţi pe bolnava?

— Trei mii. Connie privi în podea stânjenită.

— Trei mii. Pentru o glumă? Şi i-aţi crezut?

— Mi s-a părut suspect, dar m-am prefăcut că îi cred, aveam nevoie de bani.

— Ştiaţi că l-au mituit şi pe recepţionerul de la hotel?

— Nu.

Bulman hotărî să-i ascundă moartea lui Bert Cooper. Era prea agitată şi un singur cuvânt nepotrivit ar fi putut-o determina să refuze cooperarea.

— Aţi fost contactată de o femeie?

— Nu. Am citit că o femeie mi-a luat locul, dar eu habar nu aveam ce se va întâmpla. Mi-au spus că vor să-i facă o glumă şi că pot câştiga uşor nişte bani frumoşi.

— Vorbiţi tot timpul la plural. Câţi erau?

— Doi. Doi bărbaţi solizi. Erau străini. Unul dintre ei nu ştia deloc englezeşte, iar celălalt vorbea destul de corect, dar cu un accent îngrozitor. Era un tip plăcut.

— Ce credeţi, cum au aflat unde să vă caute după ce aţi fugit?

— Nu ştiu. Probabil că mă supravegheau.

— Deci şi-au dat seama că au ucis altă femeie?

Jacko îl fulgeră cu privirea, dar Bulman se prefăcu că nu-l vede; trebuia neapărat să afle.

— Bărbaţii care au omorât-o pe sora mea nu erau cei care m-au contactat pe mine.

— Aceştia erau tot străini?

— Doi păreau nemţi, iar al treilea rus. Nu vreau să mai

vorbesc despre asta.

— Vă înţeleg şi-mi pare rău că am insistat. Şi cum aţi scăpat?

— Au crezut că m-au omorât. Am aşteptat până au plecat, apoi am ieşit pe şosea şi am oprit o maşină. Îmi luasem poşeta, aşa că aveam bani suficienţi pentru câteva zile. Până am ajuns aici, am schimbat vreo trei maşini de ocazie. Am găsit un anunţ la o agenţie imobiliară pentru coşmelia asta. Am plătit chiria pe o săptămână.

Bulman sorbi gânditor ultimele picături de cafea.

— Nu puteţi rămâne aici. Locuitorii vor începe să bârfească, să se întrebe ce caută o fată singură într-un astfel de loc. Vor face tot felul de presupuneri şi nu e bine.

— Oricum, am terminat banii. Ce să fac? Mi-e frică să iau legătura cu banca; oamenii ăştia par să aibă antene peste tot.

— Vă vom da nişte bani. Cel mai bun lucru este să vă ascundeţi într-un loc aglomerat. Ar trebui să vă puneţi sub protecţia poliţiei.

— Nu. Nu vreau să mă duc la poliţie! Sunt vinovată moral… sau cum se spune. Ei nu vor crede ce v-am zis dumneavoastră.

— Ba vor crede; noi putem confirma spusele dumneavoastră. Altfel veţi fi nevoită să fugiţi tot restul vieţii. Gândiţi-vă. O dată ce vom pune mâna pe indivizii ăştia, veţi fi în siguranţă.

— Indivizii ăştia nu vor fi prinşi niciodată pentru că reuşesc să scape de tot ce le stă în cale – inclusiv de poliţie.

În sfârşit Jacko se hotărî să se amestece în discuţie:

— Ştiţi cine sunt tipii ăştia? Până acum am avut de-a face cu ruşi, iar acum se pare că mai sunt şi nişte nemţi. Ciudată adunătură.

Connie ridică braţele într-un gest de neputinţă.

— Îmi pare rău că am acceptat să le fac jocul.

În căsuţă era zăpuşeală şi Bulman se duse să deschidă uşa de la intrare, ocazie cu care aruncă o privire înjur. Era de acord cu spusele femeii, dar aceasta nu putea continua să se eschiveze, să fugă.

— De unde aveţi arma?

— Am găsit-o ascunsă sub nişte saci vechi, în şopronul din spate. Era înfăşurată într-o sacoşă de pânză. Agentul imobiliar mi-a spus că proprietarul a murit şi că fiul lui voia să închirieze casa cu tot ce e în ea. E limpede că nu ştia nimeni de armă.

Bulman se întoarse cu spatele la uşă şi-l privi pe Jacko.

— Ce spui? N-o putem lăsa aici.

— De acord. Trebuie s-o luăm cu noi.

Instinctul de poliţist al lui Bulman îl avertiză să nu se încarce cu martorul ocular al unei crime. Credea ce-i spusese; spaima o făcuse să mărturisească totul, însă el trebuia să informeze şi poliţia. Asta însemna că va fi arestată. Altfel n-aveau cum s-o protejeze împotriva a ceea ce părea să fie o organizaţie internaţională puternică. Se temea că dacă va mai pomeni ceva de poliţie fata va încerca să fugă.

Înainte ca Bulman să apuce să zică ceva, Jacko sări în picioare, cu Coltul în mână. Connie ţâşni de pe scaun, dar Jacko o opri cu glas ferm.

— Ascunde-te în spatele scaunului, e cineva afară.

Bulman închise uşa cu piciorul şi apucă puşca pe care Jacko o lăsase într-un colţ al încăperii. Nu ştia dacă nu cumva Jacko apucase să scoată gloanţele, dar era ceva de care se putea agăţa.

Jacko se ghemui şi se strecură spre ieşirea din spate a căsuţei. Bulman se apropie de fereastră şi privi precaut afară. Nu se vedea nimic.

Connie se făcu mică în spatele unui fotoliu hodorogit, tremurând toată de frică. Exact când începuse să se simtă apărată, constată că protecţia era destul de firavă. Tremura de groază, gata să izbucnească în plâns.

Bulman încerca să desluşească ceva afară. Se întreba ce avea de gând să facă Jacko. Parcă-l înghiţise pământul; nu se auzea nici un zgomot, nici o mişcare. Simţi un curent de aer, ca şi cum s-ar fi deschis uşa din spate, dar nu auzi nimic; liniştea devenea din ce în ce mai grea şi mai ameninţătoare. Conta pe Jacko, dar asta nu-l împiedica să se simtă neajutorat. Vorbi în şoaptă:

— Ai auzit vreo maşină prin apropiere, Connie?

— Nu, n-am auzit nimic. O, Doamne, ce se va întâmpla?

Bulman îşi zise că se gândea la ceea ce se întâmplase cu sora ei. Verifică arma şi constată că nu era încărcată. Se întrebă unde pusese Jacko gloanţele.

— Connie, unde este muniţia?

— Eu n-am pus decât două cartuşe. Restul sunt în şopron. Era pe punctul de a-şi pierde cumpătul.

Lui Bulman i se păru că vede ceva mişcându-se în iarba înaltă care mărginea aleea. Nu-i spuse nimic lui Connie şi îşi continuă pânda, ferindu-şi capul. Mişcarea încetă, dar el era convins că cineva se afla acolo.

Timpul trecea. S-ar fi simţit mai la largul lui dacă ar fi sesizat vreo mişcare din partea lui Jacko, dar fostul soldat parcă se volatilizase. Trecu o jumătate de oră, timp în care Bulman şi Connie abia de schimbară o vorbă. Bulman avu impresia că o aude plângând. Dacă reuşeau să iasă din situaţia asta nu aveau altă alternativă – trebuia să o ia pe Connie cu ei.

I se păru că aude o împuşcătură şi simţi reacţia lui Connie la acel sunet; fata începu să geamă în spatele fotoliului. Pe măsură ce timpul se scurgea, era din ce în ce mai puţin sigur că fusese un foc de armă şi chiar dacă ar fi fost se trăsese la o oarecare depărtare.

Ar fi vrut să spună ceva, dar în jocul acesta Jacko era cel care rezolva lucrurile cel mai bine. Trebuia să-şi ţină firea şi să aştepte. Gândurile însă nu-i dădeau pace: ce şanse avea Jacko acolo afară? Se întrebă dacă Jacko se va mai întoarce vreodată.

Se retrase de lângă fereastră, puse arma jos şi se târî pe podea până la Connie care tremura în spatele fotoliului, speriată şi incapabilă să facă o mişcare. Îşi petrecu braţul după umerii ei, iar ea i se agăţă de gât ca de un colac de salvare. O strânse la piept lăsând-o să plângă cu faţa ascunsă în umărul lui. Îi şopti cuvinte de îmbărbătare, dar fata era pe punctul de a ceda nervos.

După un timp se mai calmă, dar rămase lipită de el. Îşi şterse faţa şi ochii înroşiţi de plâns.

— Acum aţi văzut câtă tărie are o prostituată, murmură ea dezgustată de sine însăşi.

— Încetează! După ce te scoatem de-aici o poţi lua de la capăt.

— Doar dacă îi omorâţi pe indivizii ăia care sunt pe urmele mele. Numai aşa pot fi opriţi. Am făcut cea mai mare prostie din viaţa mea; uite unde am ajuns.

— Nu eşti singură, Connie. Jacko e afară şi încearcă să ne scoată din încurcătură. Ţine minte asta.

— Scuză-mă.

— Trebuie să mă întorc la fereastră. Vrei să vii cu mine?

— Vin. Nu vreau să rămân singură.

Se furişară până la fereastră. Bulman privi afară şi simţi că ceva se schimbase, dar nu ştia ce anume. Totul arăta ca şi înainte. Îşi zise că e doar o impresie. Privi din nou. Îl îngrijora soarta lui Jacko şi singura consolare era că nu venise nimeni peste ei. Asta pleda pentru faptul că Jacko se afla încă undeva,

afară. Deodată auzi uşa din spate deschizându-se şi închizându-se imediat şi apoi vocea lui Jacko.

— Într-adevăr, a fost cineva afară. Cel puţin două persoane. Sunt urme peste tot. Trebuie să fie foarte versaţi, căci n-am reuşit să-i găsesc. Cred că ne aşteaptă undeva.

Jacko observă reacţia femeii şi adăugă:

— Nu te teme, drăguţă. Ne descurcăm noi. Am verificat totul înjur. Nu au fixat nimic pe ziduri. Băgă mâna în buzunar şi scoase un pumn de cartuşe. Astea le-am găsit în şopron. Traversă camera, luă puşca şi o încărcă. Poate ne vor fi de folos. Apoi se duse la telefon şi puse receptorul la ureche. Au tăiat firele de telefon. Dar nu lângă casă, aş fi observat.

— Şi-acum ce facem?

— Plecăm dracului de aici. Haideţi la maşină.

Jacko ţinea Coltul pregătit, iar Bulman puse mâna pe puşcă. Păşiră precauţi pe aleea pietruită, cu Connie între ei. Jacko întorcea capul neîncetat, ca şi cum ar fi fost în patrulare. Ajunseră la maşină şi se ascunseră în spatele ei până ce Jacko, care scrută împrejurimile, zise:

— E în regulă, urcaţi. Connie, întinde-te pe bancheta din spate.

Urcară şi Connie se conformă ordinului primit. Jacko şi Bulman rămaseră nemişcaţi, ca şi cum ar fi aşteptat să se întâmple ceva. Bulman se întoarse cu puşca strânsă între genunchi şi observă că Jacko părea tulburat.

— Ce s-a întâmplat?

Jacko nu răspunse; stătea cu mâna pe cheia de contact, gata să o răsucească. Brusc, strigă:

— Coborâţi imediat şi ascundeţi-vă după gardul viu!

Se rostogoli de pe banchetă şi rămase acolo până când ceilalţi se refugiară în tufişul care mărginea aleea.

După ce nu-i mai văzu, Jacko se rostogoli şi privi sub maşină. Ceea ce îi smulse un torent de înjurături. Scăpaseră ca prin urechile acului să nu sară în aer. Un om cu experienţa lui n-ar fi trebuit să se lase păcălit. Verificase cu minuţiozitate casa şi împrejurimile închipuindu-şi că de acolo vine pericolul. Pur şi simplu nu pricepea cum de comisese greşeala copilărească de a nu verifica maşina. Era un lucru de neiertat şi începu să se întrebe câte altele uitase o dată cu trecerea timpului.

Se rostogoli de lângă maşină şi începu să caute soluţia cea mai bună. Bomba fusese bine fixată şi în lipsa unui cric îi era greu să o studieze ca să-şi dea seama dacă avea ceas sau

exploda când întorceai cheia în contact. Chiar dacă lipsa de antrenament îşi spusese momentan cuvântul, instinctul nu-l trădase. Se ridică şi deschise capota cu grijă. Observă imediat firele care porneau de sub mecanismul de contact.

Cu mişcări delicate desprinse sârma de pe contact, o scoase şi închise capota. Cu capătul firului în mână se duse până la gardul viu; lungimea cablului nu-i permitea să treacă de partea cealaltă. Ocoli tufişurile şi se apropie de locul în care se ascundeau ceilalţi doi.

— Au montat o bombă pe maşină, le spuse el fără ocolişuri. Detonatorul este dedesubt, dar fără cric nu pot să-l scot.

— Dar ei cum au montat-o? întrebă Bulman, trecându-şi braţul după umerii lui Connie ca să o liniştească.

— Probabil aveau un nenorocit de cric, răspunse Jacko iritat. Ar fi trebuit să verific mai întâi maşina. Le-am apreciat greşit mişcările. Oricum, nu vreau să mişc detonatorul ăla blestemat. Trebuie să riscăm. Cred că ar fi mai bine să vă întoarceţi în casă până termin eu aici; am nevoie de nişte chestii. Staţi liniştiţi. Cât timp aşteaptă să sărim în aer, nu se vor întoarce. Ştiu că, mai devreme sau mai târziu, vom pleca de aici cu maşina.

O luară la fugă spre casă. Jacko smulse firele de la două veioze şi le îmbină fără să le asigure cu bandă izolatoare. Apoi se întoarse la maşină şi legă firele înnodate de firul explozivului, prelungindu-l; îl trecu printre crengile gardului viu, dar era încă prea scurt şi nu ajungea până la casă.

Împreună cu Bulman începu să caute resturi de sârmă. Într-un târziu găsi o sârmă în şopron, prinsă de o maşină veche şi ruginită de tuns iarbă. Sârma era în stare bună şi destul de lungă. Se întoarseră în casă, unde Connie se ghemuise într-un fotoliu. Era pierdută şi nu realiza ce se petrece în jurul ei.

Jacko deşurubă fişa uneia dintre veioze şi fixă sârmele, folosind o şurubelniţă mică ataşată de briceagul universal pe care îl purta asupra lui; Bulman privea fascinat de calmul cu care lucra Jacko. După ce termină, aşeză fişa pe podea, lângă priză.

Jacko se dădu un pas înapoi ca să-şi examineze opera.

— Sper că-ţi dai seama că ne laşi fară mijloc de deplasare? spuse Bulman.

— Dacă dau din nou greş, înseamnă că e ziua mea cu ghinion. Trebuie să riscăm.

Bulman, care realizase în sfârşit ce era în capul lui Jacko, spuse:

— Să sperăm că reuşeşti, spre binele tuturor. Dar riscul e foarte mare.

— Nu se compară cu ceea ce aş fi riscat dacă răsuceam cheia în contact. Trebuie să ne încercăm norocul.

O privire pe Connie. Nu părea să fie conştientă de ce se întâmplă în jurul ei. Căzuse pradă unei stări de şoc care pe moment o proteja.

— Rămânem aici până fac contactul, iar după ce se risipeşte praful fugim până la tufişuri şi ne ascundem în spatele lor. Ai face bine să ai grijă de Connie. Şi nu uita să iei puşca cu tine.

Bulman nu era prea încântat, însă nu avea altă soluţie, cu excepţia capitulării, ceea ce contravenea atât principiilor sale, cât şi celor ale lui Jacko. O scutură uşor pe Connie.

— Urmează o explozie, dragă. Să nu-ţi fie frică şi să fugi când o să-ţi spun. Ai înţeles?

Îl privi cu nişte ochi atât de goi, încât nu era sigur că se făcuse înţeles. Oricum nu aveau de ales, trebuia să meargă mai departe. Bulman luă mâna inertă a lui Connie şi o strânse într-a lui, apoi se uită la Jacko şi îi făcu semn cu capul.

Jacko aruncă o ultimă privire afară, apoi se duse lângă perete şi băgă ştecherul în priză.

Preţ de câteva secunde, nu se întâmplă nimic. Bulman şi Jacko nu apucară decât să schimbe o privire îngrijorată şi maşina sări în aer. Fragmentele se împrăştiară de jur-împrejur, iar explozia zgudui din temelii căsuţa. Pereţii se cutremurară şi podeaua începu să danseze sub picioarele lor. Connie ţâşni speriată din fotoliu şi Bulman abia avu timp să o prindă înainte de a se prăbuşi pe podea. Câteva bucăţi de tablă se izbiră de pereţii casei şi căzură bubuind pe pământ.

Jacko stătea nemişcat, aparent indiferent la gigantica minge de foc, zicându-şi că, dacă nu ar fi reacţionat în ultimul moment, în locul fragmentelor metalice s-ar fi aflat acum trupurile lor sfârtecate.

Bulman o ţinea strâns pe Connie. Forţa exploziei o readusese la realitate, făcând-o să realizeze ce se întâmplă. Ceea ce-l preocupa însă era teama că explozia ar putea fi auzită în orăşelul apropiat.

Jacko se gândea la acelaşi lucru, deşi ştia că în spaţiile deschise era greu să localizezi sursa de zgomot, însă cineva ar fi putut remarca mingea de foc.

— Hai s-o ştergem de aici, ordonă el.

Străbătură în fugă aleea, spre coloana de fum străpunsă de limbi de foc. Connie, trezită din amorţire, deveni conştientă că nu trebuie să-i ţină în loc pe ceilalţi. Când ajunseră la gardul viu, ploaia de fragmente metalice încetase, dar aerul îmbâcsit de miros de cauciuc ars şi de cenuşă le îngreuia respiraţia. Se aruncară în spatele tufelor, simţind dogoarea care se degaja din mormanul de fier contorsionat. Jacko îi spuse lui Connie să se retragă într-un loc mai ferit, dar ea refuză să rămână singură.

Nu aveau timp de dispute. O maşină se apropie în viteză, ca şi cum aşteptase momentul exploziei şi se opri cu un scrâşnet de frâne la câţiva paşi de ceea ce mai rămăsese din maşină. Trei bărbaţi înarmaţi săriră din automobil şi se apropiară cu armele pregătite.

13

Tufişurile îi împiedicau să vadă tot ce se întâmpla. Jacko o privi neliniştit pe Connie, temându-se ca aceasta să nu intre în panică; acum însă, faţă în faţă cu adevărata primejdie, înconjurată de străinii care poate că erau aceiaşi care îi uciseseră sora, părea să fi căpătat un curaj ciudat, în care setea de răzbunare juca fără îndoială un rol important. Jacko îi făcu încurajator semn cu ochiul şi duse degetul la buze, avertizând-o să nu scoată nici un sunet.

Cei trei pistolari se apropiară de mormanul de fiare atât cât le permitea dogoarea degajată. Toţi trei vorbeau nemţeşte, însă unul dintre ei, care părea să fie şeful, se descurca mai greu. Jacko, care ştia puţină germană, înţelese, aşa cum de altfel se şi aşteptase, că străinii veniseră să se convingă că şi-au dus treaba la bun sfârşit; acum căutau bucăţi de carne însângerată, ceva care să îi asigure că cei trei oameni au pierit în explozie.

În scurt timp deveni limpede faptul că situaţia îi neliniştea şi începură să discute aprins; bărbatul care vorbea stricat nemţeşte se agita, ridicând tonul şi reproşându-le ceva celorlalţi. Căutarea fragmentelor umane se soldase cu un eşec, ceea ce îi făcu să se depărteze în evantai, mai departe de epicentrul exploziei şi să-şi continue căutarea, fără să le pese de pulberea fină care îi acoperea de sus până jos. În afară de bucăţile de metal încins nu găsiră nimic şi asta îi scoase din sărite.

Bulman începu să se întrebe ce avea de gând Jacko. Nu putea risca să-şi măsoare forţele cu trei bărbaţi înarmaţi. I-ar fi plăcut să ştie dacă mai rămăsese cineva în maşina cu care sosiseră necunoscuţii. Când îl văzu pe Jacko târându-se către o spărtură din gardul viu îşi dădu seama că se gândiseră amândoi la acelaşi lucru. Connie îi urmă, îngrozită de perspectiva de a rămâne singură fie şi numai o clipă.

Jacko spera că zgomotele pe care le va face vor fi acoperite de agitaţia celor trei bărbaţi care nu-şi mai puteau stăpâni furia neputincioasă. Ajunseră la spărtură şi se ghemuiră în spatele ultimelor crengi. Jacko, care era cu câţiva paşi înaintea celor doi, privea maşina parcată nu departe de locul în care se aflau.

Şoferul întorsese maşina, pregătind-o pentru eventualitatea în care ar fi trebuit să se facă nevăzuţi şi lăsase motorul să meargă. Deşi era parcată cu spatele la ei, aveau puţine şanse să se apropie fară să fie observaţi, fie de şoferul de la volan, fie de cei trei bărbaţi.

— Şi-au dat seama că nu am fost în maşină, şopti Jacko către Bulman. Acum vor încerca să ghicească care va fi următorul nostru pas.

În timp ce vorbea, unul dintre pistolari porni direct spre spărtura dintre tufişuri, cu intenţia de a verifica ce se află dincolo de ele şi în jurul căsuţei.

Se opri chiar în faţa lui Bulman, care îl putea vedea printre ramuri. Connie trase speriată aer în piept, dar în aceeaşi secundă Bulman îi acoperi gura cu palma. Bărbatul le strigă ceva celorlalţi, vizibil iritat de situaţie. Dacă prada nu s-a aflat în maşină, bănuia că rămăsese la adăpost în casă, cu armele aţintite asupra aleii. Hotărî să-şi cheme în ajutor tovarăşii.

Cel care părea să fie şeful îi răspunse, dar se pare că în momente cruciale prefera să vorbească în limba maternă. Ceea ce strigă nu păru să-l mulţumească pe bărbatul aflat atât de aproape de fugari.

Bulman şi Jacko erau siguri că auziseră cuvinte ruseşti, iar când Connie îl trase de mânecă, Bulman bănui că femeia îl recunoscuse pe străin. Ceilalţi doi se apropiară încet de bărbatul de lângă gardul viu. Jacko ridică pistolul în poziţie de tragere şi Bulman apucă mai strâns puşca. Faptul că, în afară de cei trei, mai era şi şoferul schimba mult datele problemei. Jacko procedase bine asumându-şi riscul; dacă ar fi rămas în casă, necunoscuţii i-ar fi luat ca din oală.

De cealaltă parte a tufelor se auzi un schimb nervos de cuvinte şi unul dintre bărbaţi trecu prin spărtură şi porni în fugă spre stânga cu intenţia de a cerceta spatele casei. Ceilalţi se retraseră spre alee, de unde nu puteau fi văzuţi din casă, aşteptând un semnal din partea tovarăşului lor.

Jacko îi făcu semn cu capul lui Bulman, apoi îl ochi pe bărbatul care se afla mai aproape de el; fără tragere de inimă, Bulman ridică şi el puşca. Dacă îi descopereau, erau obligaţi să tragă, iar Bulman, neobişnuit cu astfel de situaţii, spera să nu se facă de ruşine.

În tabăra opusă se lăsase liniştea. Apoi răsună un ordin scurt şi cei doi bărbaţi săriră printre tufe şi o rupseră la fugă pe alee.

În clipa în care nu-i mai văzu, Jacko ţâşni prin spărtură îndreptându-se spre maşină.

Şoferul îi zări în oglinda retrovizoare şi începu să claxoneze. Jacko smulse portiera, îl izbi cu forţă şi îi lipi revolverul de cap spunându-i:

— Mai încearcă o dată şi-ţi zbor creierii!

Se întoarse spre ceilalţi doi şi le strigă să urce repede în maşină. Bulman deschise portiera din spate, o împinse înăuntru pe Connie, apoi se aruncă lângă ea pe banchetă. Jacko îi ordonă lui Bulman să lipească ţeava armei de ceafa şoferului în timp ce el înconjură în fugă maşina, spre portiera din faţă. Nu reuşi să ajungă la timp. Unul dintre nemţi, care auzise claxonul, se apropie în fugă, cu arma ridicată, trăgând foc după foc. Dacă s-ar fi oprit ca să ţintească poate că l-ar fi nimerit pe Jacko, aşa însă gloanţele zburau pe lângă el. Stăpân pe sine, Jacko se rostogoli peste capotă şi trase două focuri. Străinul se prăbuşi la câţiva paşi în faţa lor. Înainte ca ceilalţi să-şi facă apariţia, Jacko sări pe scaunul de lângă şofer şi îi ordonă să demareze. Era evident că înţelegea ce i se spune, ceea ce îl făcu pe Jacko să presupună că omul era unul dintre cei angajaţi de Benny Walker.

Înainte de a apuca să pornească, îşi făcură apariţia ceilalţi doi bărbaţi. Rusul, care venea din spatele casei, trase o rafală în maşină. Jacko se aplecă peste geamul lăsat şi descărcă câteva gloanţe în direcţia neamţului, care se aruncă la pământ. Celălalt îşi continua cursa, hotărât să oprească maşina al cărei şofer încremenise de frică.

Bulman încercă să se răsucească pe banchetă ca să poată folosi arma, dar Connie i-o smulse din mână şi trase furioasă o rafală prin geamul din spate. Ea scoase arma prin spărtură, aţintind-o asupra rusului care ajunsese aproape de ei.

Rusul gâfâia zgomotos, iar faţa îi era schimonosită de furia provocată de faptul că se lăsase păcălit. Ajunsese deja în spatele maşinii, dar intenţia lui era să pună mâna pe pasageri, aşa că făcu un ultim efort încercând să se apropie de portieră. Connie trase din nou şi silueta mătăhăloasă se prăbuşi cu faţa la pământ.

— Asta a fost pentru sora mea, grăsan nenorocit.

Trei trupuri zăceau pe jos şi şoferul îngrozit nu-şi putea stăpâni tremurat. Jacko se întoarse către el.

— Aveam de gând să te pun să conduci, dar acum eşti de prisos; coboară.

— Nu mă lăsaţi cu ăştia. Poliţia o să creadă că eu am făcut-o.

— Foarte neplăcut. Hai, coboară sau o păţeşti şi tu.

Şoferul făcu o ultimă tentativă:

— Dacă nu mă prinde poliţia, mă prind amicii ăstora. Mă condamnaţi la moarte.

— Te-ai condamnat singur din clipa în care ai apăsat pe claxon. Ieşi afară.

Şoferul coborî fără tragere de inimă şi rămase lângă maşină, continuând să-l implore pe Jacko, care îi luă locul la volan. Jacko porni motorul şi demară. Nu acceleră, dorind să vadă ce se întâmplă cu şoferul. Era aproape convins că nu-l omorâse pe neamţul care venise din faţă.

— Ţine puşca pregătită pentru orice eventualitate.

Nu ştia ce urma să se întâmple, dar vedea totul în oglinda retrovizoare, ca şi Bulman care izbuti să smulgă arma din mâinile lui Connie. Cel de-al doilea neamţ în care trăsese Jacko se ridică de îndată ce maşina se depărtă. Observă puşca aţintită asupra sa, dar scoase totuşi arma. În timp ce şoferul încremeni stupefiat, neamţul se apropie, ridică revolverul şi îi trase un glonţ în cap.

— Asasin nenorocit, murmură Bulman nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— A lichidat ultimul martor din grupul lui. Probabil că va pune pistolul în mâna şoferului şi-i va lăsa pe poliţişti să dezlege misterul acestui măcel. E hotărât să iasă din horă, dar îl vor prinde. Încep să văd mai clar cu cine avem de-a face. Umbrele prind contur şi n-aş spune că îmi place cum arată.

— Îmi pare rău, Jacko. Încep şi eu să disting umbrele. Dacă aş fi ştiut că va fi atât de dur nu m-aş fi băgat şi cu atât mai puţin nu te-aş fi amestecat pe tine.

— Da, da... Cum se simte Connie? îl întrebă Jacko, ca şi cum ar fi intuit că, o dată ce şi-a răzbunat sora, Connie va recădea în starea anterioară. Dar se înşela.

— Pot să răspund şi eu. Mă simt mult mai bine după ce l-am omorât pe nemernicul ăla.

Nu se aşteptaseră la una ca asta.

— Eşti sigură că a fost el? întrebă Jacko.

— Absolut. Cred că acum se vor strădui şi mai mult să mă prindă.

— Pe toţi trei, Connie. Bulman îi strânse mâna. Acum nu mai eşti singură. Suntem cu toţii în aceeaşi oală.

Jacko cercetă zona, alegând cele mai lăturalnice drumuri. Nu voia să se întoarcă la Bishop’s Lydeard fiind conştient că, mai devreme sau mai târziu, poliţia din oraş sau chiar cea din Taunton vor fi alertate. Important era să evite şoselele principale. Nici unul dintre ei nu cunoştea regiunea şi Jacko se lăsă condus de intuiţie. Abia se depărtaseră de casă, că observară un girofar albastru înaintând în viteză de cealaltă parte a gardului viu. Lăsaseră în urmă trei cadavre, aşa că era timpul s-o şteargă.

Parcurseră în tăcere drumul până la Taunton şi se înscriseră pe şoseaua care ducea spre Londra. Deşi se simţeau mai în siguranţă, conversaţia se închega anevoie. Evenimentele îi epuizaseră, în special pe Jacko care resimţea din plin oboseala orelor de şofat.

Bulman îşi dădu seama că ţine încă puşca în mâini. O lăsă pe podea şi Connie îşi ridică picioarele ca să-i facă loc. Începeau să-şi recapete reflexele normale. Uciseseră doi oameni şi Bulman se simţea marcat. Omorurile nu fuseseră accidentale, ci săvârşite cu sânge rece. Jacko nu făcea parte dintre cei ce îşi ratează ţinta. Totuşi, nu-l încerca nici un regret; se aflaseră în legitimă apărare.

După ce parcurseră vreo patruzeci de kilometri, cu o singură oprire pentru alimentare, Jacko zise:

— Trebuie să scăpăm de maşină. Probabil că e închiriată, dar având geamul din spate spart riscăm să ne oprească poliţia. Continuă, privind peste umăr şi ridicând puţin tonul: Vreau să fiu despăgubit pentru cealaltă maşină. Dacă mă duc la Asigurări o să mă descoasă de-a fir-a-păr ca să afle cauza exploziei. Nu cred că şeful tău doreşte să le povestesc ce s-a întâmplat în realitate, iar eu nu am de gând să mint. Ar fi bine ca cel care te plăteşte să-mi cumpere o maşină nouă. De asta depinde cum voi juca mai departe.

Când ajunseră la Newbury, în Berkshire, se înserase. Parcurseseră un drum lung, mult prea lung, considera Bulman, într-o maşină cu geamul din spate spart, prin care vântul pătrundea în voie. Intrară în coloana de maşini care înainta greoi la ora aceea. Ajuns pe teren cunoscut, Jacko îşi aduse aminte că nu departe se află un centru de închiriat maşini şi un garaj; spera să poată ajunge acolo înainte de ora închiderii. După un timp observară garajul, ale cărui lumini străluceau palid în ceaţă. Jacko frână brusc şi se întoarse spre Bulman.

— Mai mergi vreo sută de metri şi parchează undeva. Eu voi

veni cu cealaltă maşină.

Bulman se instală la volan şi porni pe strada scăldată în lumină, stârnind nemulţumirea celorlalţi şoferi prin încetineala cu care se deplasa. Trase pe dreapta şi opri motorul. Aşteptându-l pe Jacko şterse volanul şi portiera, pentru a face să dispară amprentele; îi ceru şi lui Connie să procedeze la fel cu cele din spate, deşi amprentele ei nu figurau în evidenţele poliţiei.

În spatele lor se opri o maşină cu farurile aprinse şi, după câteva clipe, apăru Jacko care le spuse să treacă în celălalt automobil. Nu aveau timp să ascundă maşina cu care veniseră. Urcară toţi trei în Nissan-ul adus de Jacko şi se amestecară printre maşinile care rulau pe şosea.

Jacko, deşi obişnuit cu asemenea efort, arăta obosit şi încordat. Dar trecuseră câţiva ani de când părăsise armata şi, cu toate că n-ar fi recunoscut, ziua care se apropia de sfârşit îl storsese de vlagă. Singura care avusese de profitat fusese Connie – îl omorâse pe asasinul surorii sale şi scăpase de o mare parte din temeri, deşi greul nu trecuse. Bulman şi Jacko ştiau că stârniseră viesparul şi necazurile de-abia acum începeau; înlăturaseră prea multe piese de valoare ale inamicului.

În sfârşit, ajunseră la locuinţa lui Jacko; acesta îi arătă lui Connie unde găseşte pături şi cearşafuri şi o conduse în camera ei. În semn de recunoştinţă ea le pregăti cina. Era târziu şi Jacko o avertiză să nu părăsească casa sub nici un motiv; când el şi Bulman lipseau îi era interzis să deschidă uşa sau să răspundă la telefon. Era un avertisment voalat, dar ea părea să fi acceptat faptul că aventura nu s-a sfârşit.

După cină Bulman observă că are pantalonii rupţi şi murdari. Connie îi promise că se va strădui să-i coasă cât mai frumos a doua zi de dimineaţă, dacă Jacko îi dădea ac şi aţă.

După cât erau de obosiţi ar fi trebuit să doarmă neîntorşi, dar noaptea trecu greu. Când se întâlniră la micul dejun, în aer plutea o atmosferă de mahmureală şi deprimare. Prezenţa lui Connie îi împiedica pe cei doi bărbaţi să discute liber despre ceea ce aveau de făcut.

Aproape de ora prânzului Bulman o sună pe Anna Brenning. Se surprinse încântat de gândul că o poate găsi oricând acasă. Anna îl invită să ia masa cu ea şi el acceptă bucuros. Ajunse la locuinţa Annei înjur de unu şi jumătate.

Bulman sesiză imediat că ceva se schimbase, dar îi luă destul timp până îşi dădu seama ce anume. Se fardase. Cu grijă şi

îmbrăcase o rochie simplă, dar scumpă, care contrasta cu aspectul lui neglijent. Lui Bulman nu-i rămase altceva de făcut decât să pozeze drept excentric.

Anna surâse ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— Ce-au păţit pantalonii dumneavoastră? îl întrebă întinzându-i un pahar.

Connie periase noroiul, dar se mai distingeau urme, iar cârpeala era vizibilă.

— M-am împiedicat în garaj şi mi-am julit genunchiul. Nu e grav.

— Păreţi foarte ataşat de costumul acesta.

Era pe punctul de-a inventa o scuză când îşi dădu seama că îl tachinează discret.

— E singurul pe care-l am, spuse fără să mintă prea mult.

— În dulapul din dormitorul mare sunt o mulţime de costume de-ale lui Ronnie. Credeţi că vi s-ar potrivi?

Brusc, se gândi la o capcană, deşi rostise întrebarea pe un ton nevinovat.

— Nu l-am cunoscut. Dumneavoastră sunteţi în măsură să vă daţi seama.

— Ronnie era un bărbat înalt. Ce-ar fi să probaţi unul? Vorbesc serios. Stau acolo de pomană. Zâmbi jucăuş. Promit să nu trag cu ochiul în timp ce vă îmbrăcaţi.

Era curios unde voia să ajungă şi dacă într-adevăr îl crezuse că are un singur costum. De fapt, avea nevoie de haine şi era puţin probabil să se poată întoarce în apartamentul lui fără a risca. Era greu să-şi dea seama ce urmărea.

— Acceptaţi! N-o să primiţi o ofertă mai bună. Ronnie se cam îngrăşase şi a dat câteva costume la modificat. Poate că le găsesc. Se ridică, conştientă de faptul că arăta superb. Să ştiţi că nu fac aluzie la greutatea dumneavoastră, vă stă bine aşa; n-aţi mai fi acelaşi dacă aţi slăbi. Pur şi simplu sunteţi bine făcut.

Bulman se decise să intre în joc pentru că dorea să o cunoască mai bine; avea convingerea că îi rezerva multe surprize. Anna se simţea la largul său în apartamentul care degaja o atmosferă ireală ce îl intriga tot mai mult.

Intrară în dormitor unde un perete întreg era ocupat de un dulap. Anna trase una din uşile glisante şi interiorul se lumină instantaneu. Costumele stăteau frumos orânduite pe umeraşe, fiecare protejat de un sac de plastic.

— Dacă tot sunteţi aici, ce-ar fi să probaţi şi nişte cămăşi?

Există şi lenjerie nouă, dacă aveţi nevoie.

Dacă Walsh păstra atâtea lucruri în cuibuşorul lui de nebunii, ce o fi având la domiciliul conjugal? gândi Bulman. Abia acum îşi dădea seama cât de bogat fusese Walsh.

— Sper că nu sunteţi superstiţios? Adică nu aveţi reţineri să purtaţi haine care aparţin unui mort?

Nu se gândise la asta, dar acum ideea de a îmbrăca hainele unui om asasinat îi creă o senzaţie bizară.

— Nu m-am gândit la asta, mărturisi el. Am impresia că mă credeţi sărac lipit, dacă v-aţi gândit să mi le dăruiţi. În cazul acesta mă întreb de ce m-aţi primit în casă? Nu e periculos?

Anna îl privi zâmbitoare:

— Aţi vorbit aşa cum vorbesc toţi bărbaţii orgolioşi. Sunteţi celibatar, deşi mi-e greu să pricep de ce şi am presupus că nu prea aveţi grijă de dumneavoastră. Nu am insinuat că nu dispuneţi de bani, aveţi însă nevoie de o mână fermă de femeie care să vă poarte de grijă. Îi aruncă o privire vicleană şi continuă: George, trebuie să ai nişte calităţi extraordinare dacă ai fost angajat de familia asta. Bănuiesc că îţi plătesc un onorariu frumuşel, ţinând cont de averea incredibilă pe care Ronnie a agonisit-o. Râse încetişor. Pur şi simplu nu ai timp să-ţi cumperi îmbrăcăminte.

Bulman zâmbi:

— Parcă m-aţi cunoaşte de-o viaţă.

— E o propunere să recuperez timpul pierdut? Acum trebuie să mă duc la bucătărie, am întârziat cu masa. Dumneata uită-te puţin printre hainele astea. Promit să bat la uşă înainte de a intra. Sau vino dumneata când ai terminat.

După ce ieşi din cameră, Bulman se întrebă dacă ea ciocănise vreodată la uşă când era cu Walsh. Încercă să nu se lase vrăjit şi-şi propuse să nu uite că Anna a fost amanta nr. 1 a lui Walsh. Cu cât o vedea mai des cu atât îi era mai uşor să înţeleagă de ce acesta o preferase.

De fapt, nu avea chef să probeze nici un costum şi asta fără legătură cu persoana care le purtase. Ar fi dorit mai degrabă să se repeadă până acasă şi să umple o valiză cu propriile lui haine, însă nici nu putea fi vorba de aşa ceva. Cât despre magazine, nu putea suferi să probeze costume sau să i se ia măsură.

Se aşeză pe un taburet şi privi în jur, studiind jaluzelele în culori pastelate, draperiile fine, mobila scumpă, de un gust desăvârşit, toate extrem de feminine şi potrivite personalităţii

Annei Brenning. Profită de ocazia unică ce i se oferea şi începu să deschidă sertarele, căutând cu meticulozitate ceva ce l-ar li ajutat să o înţeleagă mai bine pe nemţoaica aceasta adorabilă care vorbea englezeşte perfect, cu un accent abia perceptibil şi care sfârşise prin a deveni amanta unui politician. Asta îl intriga cel mai mult. O atrăsese oare bogăţia lui Walsh, care în final îi provocase acestuia moartea? Bulman era din ce în ce mai sceptic în privinţa asta.

Nu găsi nimic dubios nici în dormitor, nici în baia alăturată. De fapt se aşteptase; dacă ar fi existat ceva nu l-ar fi lăsat singur în încăpere. După ce termină de scotocit, ceea ce de altfel nu-i luă prea mult timp, se aşeză pe o banchetă tapiţată, aflată la picioarele patului, meditând la ce spera să obţină. Voia să păstreze legătura şi acesta era un mod de-a o face. Amuzând-o.

Se auzi un ciocănit discret în uşă.

— Intră! strigă Bulman.

Anna intră. Peste rochie îşi pusese un şorţuleţ înflorat.

— Ei bine? Aţi găsit ceva potrivit?

Tonul cu care rostise întrebarea îl făcu să se întrebe dacă nu cumva îl lua peste picior.

— Nu am probat nimic, recunoscu el. M-am uitat printre ele, dar m-a obosit până şi ideea de a mă îmbrăca.

— În cazul ăsta n-ar trebui să pierdeţi nopţile.

Iarăşi tonul acela insinuant. Oare vorbea serios sau folosise expresia întâmplător? Devin paranoic, îşi spuse Bulman. Am impresia că dincolo de cea mai nevinovată remarcă se ascund intenţii criminale.

Anna se duse la dulap, căută câteva clipe, apoi scoase un umeraş, smulse sacul de plastic şi întinse costumul pe pat.

— Probaţi-l pe ăsta. Nu vă faceţi complexe, dacă nu le vreţi vor sfârşi oricum la Oxfam. Vă strig când e gata masa. Dacă nu vă îmbrăcaţi până atunci puneţi-vă unul din halatele lui – sunt atârnate în capătul celălalt al dulapului. În partea opusă a camerei aveţi o oglindă înaltă, adăugă ea, de parcă obiectul ar fi fost greu de observat.

Se dezbrăcă fără chef şi îşi aruncă hainele pe pat, lângă costumul lui Walsh. Comparaţia îl făcu să-şi reproşeze că nu are grijă de felul în care arată. Îmbrăcă un costum gri-antracit şi constată surprins că îi venea ca turnat. Ici-colo îl strângea puţin, dar putea purta sacoul descheiat. Se privi în oglindă, mulţumit de ceea ce vedea. Băgă mâinile în buzunare şi simţi ceva în cel din

dreapta. Îşi retrase mâna. Era fotografia unei femei extrem de frumoase. Îşi zise că, dacă Anna ar fi găsit-o, nu ar fi lăsat-o în nici un caz acolo.

Privea încă fotografia când se auzi strigat şi îşi dădu seama că Anna se afla chiar în spatele uşii.

14

Abia apucă să strecoare fotografia în buzunarul hainei, că răsună un alt ciocănit şi Anna băgă capul pe uşă. Văzându-l îmbrăcat, intră şi se apropie de el zâmbind mulţumită.

— Ce schimbare! Vă vine excelent.

— Nu chiar. E prea strâmt, dar pot purta haina descheiată.

— Daţi-mi voie să vă ajut. Se apropie şi se aşeză în spatele lui, apoi desfăcu nasturele şi mută butoniera pe nasturele următor. Era atât de aproape de el, încât îi simţea parfumul. Rezistă dorinţei de a o atinge, întrebându-se dacă Anna îl provoca în mod intenţionat.

— Acum e mai bine? Se opri în faţa lui, măsurându-l din cap până în picioare, fără a lăsa să se vadă că ştia ce se petrece în mintea lui.

— Mă mai strânge, dar suportabil. Mulţumesc, Anna. Se întoarse cu faţa către oglindă, studiind rezultatul. Într-adevăr, se pare că e o schimbare.

— Enormă! Trebuie să mergem la masă, aşa că puteţi începe să vă obişnuiţi cu el de pe acum. Zâmbi larg, vizibil mulţumită de sine însăşi. Haideţi!

Îl conduse până în sufrageria în care trona o masă masivă din mahon, ornată cu două sfeşnice din argint. Pe o tavă lungă, aşezată pe servantă se înşirau mai multe castroane din argint. Bulman băgă de seamă că tacâmurile erau din acelaşi metal. Într-o perioadă îl preocupaseră obiectele de artă vechi nu numai profesional. Devenise un hobby, care se transformase într-o adevărată pasiune.

— Stil Queens, remarcă el.

— Serios? Nu ştiam, dar îmi plac.

Anna pregătise o supă uşoară, cu aromă delicată, urmată de somon la grătar cu sos de măcriş şi garnitură de cartofi noi. Alesese vinul cu grijă, un vin nemţesc, observă Bulman, care completă prânzul cu adevărat delicios. Se simţea bine în preajma ei, atmosfera nu avea nimic forţat, ceea ce era surprinzător având în vedere că se aflau de-abia la a doua întâlnire. Laudele i

se cuveneau cu siguranţă Annei, care părea să se adapteze cu mare uşurinţă felului lui de a fi. Bulman dusese o viaţă agitată şi era convins că şi cea a Annei fusese asemănătoare deşi, dacă se gândea bine, ştia prea puţine despre trecutul ei. Discuţia se închega cu uşurinţă şi amândoi savurau mâncarea comportându-se ca şi cum s-ar fi cunoscut de-o viaţă.

Tocmai acest sentiment de prietenie la primă vedere îl neliniştea pe Bulman. O femeie ca Anna nu avea de ce să-şi irosească timpul cu oameni de teapa lui; putea alege pe oricine. S-ar fi putut afişa în orice companie şi totuşi, din câte vedea el, ducea o viaţă de călugăriţă.

— Nu ieşi niciodată în oraş?

— Ba da. Ca să-mi fac cumpărăturile.

— Voiam să spun, în societate, ca să te destinzi. Să ieşi puţin din locuinţa asta şi să dai uitării tot ceea ce te leagă de ea.

— Mi-e bine aşa cum sunt. Nu vreau să dau nimănui apă la moară. De cum pun piciorul afară toată lumea vrea să ştie de ce o fac şi mă exasperează cu o sumedenie de întrebări indiscrete. După ce se va stinge bârfa o să organizez o petrecere în cinstea dumitale.

— A mea? De ce tocmai în cinstea mea?

— Pentru că ai fost amabil şi înţelegător şi m-ai descusut cu mult tact. Eşti un om de treabă, George.

Bulman nu prea agrea complimentele, se simţea stânjenit.

— Nu crezi că impresia se datorează costumului? Poate că în subconştient vezi o imagine estompată a lui Ronnie Walsh.

— În afară de talie nu semeni nici un pic cu Ronnie. Nu, doresc să te cunosc mai bine. Putem ţine în continuare legătura?

Având în vedere că asta urmărea în realitate, îi veni uşor să răspundă:

— Desigur. Cu condiţia să nu te deranjeze că pun întrebări ciudate în legătură cu Ronnie şi asasinarea lui.

— E un cuvânt îngrozitor, zise strâmbându-se. Am acceptat de la bun început că ai de îndeplinit o misiune. Nu m-a deranjat.

— Nici pe mine.

După prânz se întoarseră în salon şi, în timp ce Anna aşeza ceştile de cafea pe masă, Bulman spuse:

— Există riscul ca acest apartament să revină familiei?

— Nu cred. Ronnie ştia să-şi acopere urmele în tot soiul de afaceri.

Acesta era cel mai preţios indiciu pe care i-l oferise până

atunci. Când sosi vremea să plece, Anna insistă să dezbrace costumul ca să-l poată da la curăţat; era limpede că apela la acest şiretlic doar pentru a păstra legătura şi asta nu din cauza farmecului lui personal. Voia să rămână în preajma lui şi poate că ar fi fost interesant să afle ce-o determina. După ce-şi îmbrăcă vechiul lui costum, se felicită în gând pentru faptul că strecurase fotografia în propriul lui buzunar.

Înainte de a ieşi din apartament, Anna îl sărută pe ambii obraji şi îi promise că îl va suna de îndată ce va scoate costumul de la curăţat. Fusese o întâlnire interesantă, deşi cam deconcertantă.

Ajuns în stradă, Bulman se duse la cea mai apropiată cabină telefonică şi formă numărul Scotland Yard-ului, în speranţa că îl va găsi pe Beatty. Îşi spuse numele şi primi imediat legătura.

— Wally, ai cinci minute libere ca să trec pe la tine?

— Da. Peste cât timp soseşti?

— Mă gândesc că e posibil să fiu urmărit şi nu mă prea pricep să scap de ei. Dacă trimiţi o maşină după mine ajung rapid. După aceea aş putea ieşi pe uşa din dos.

— Halal spion!

— În general ai dreptate, dar acum vorbesc foarte serios.

— Unde eşti?

Maşina poliţiei patrula pe undeva prin apropiere pentru că sosi în puţin mai mult de cinci minute, croindu-şi drum prin şuvoiul de maşini, dar nu folosi sirena. Automobilul frână şi opri pe cele două linii galbene de marcaj, lângă cabina telefonică.

— Sunteţi domnul Bulman? strigă şoferul.

Bulman urcă în spate, scaunele din faţă fiind ocupate.

— La Scotland Yard, domnule?

— Da, mulţumesc. Şi nu porniţi aparatul de taxat! Gluma îşi făcu efectul. Cei doi poliţişti, deşi tineri, se părea că auziseră de el.

— Oare suntem urmăriţi? întrebă Bulman.

Poliţistul aşezat pe scaunul din faţă se întoarse:

— Într-o aglomeraţie ca asta e destul de greu să-ţi dai seama. După câteva clipe adăugă: Girofarul ne ajută să ne strecurăm printre maşini şi e mai greu să fim urmăriţi. Am primit ordin să vă aducem cât se poate de repede. La urma urmei, hai să dăm drumul la sirenă!

Şoferul se conformă.

Biroul lui Beatty se afla la unul din etajele superioare. Cei doi

bărbaţi îşi strânseră mâinile şi Beatty remarcă:

— Arăţi de parcă te-ar fi târât cineva printr-un gard viu.

Bulman râse.

— Nu eşti prea departe de adevăr. Se aşeză, scoase fotografia şi o puse pe birou. O cunoşti?

Beatty o privi atent câteva clipe, apoi scutură din cap.

— Frumoasă femeie. Ţi-ai închipuit că o cunosc?

— Cineva trebuie să o cunoască. Fotografia i-a aparţinut lui Ronnie Walsh. Nu mă întreba cum am pus mâna pe ea. Ce crezi, ce naţionalitate are?

— Tu te pricepi mai bine la asta. Beatty continua să o studieze. E o treabă destul de dificilă. Poate fi rusoaică.

— Poate că s-a născut acolo.

— Hai să nu mai pierdem vremea. Mi-ai cerut părerea.

— Care coincide cu a mea. E încântătoare, nu-i aşa?

— E deosebită. Vrei să o introduc în calculator?

— Nu, ar însemna să o vadă prea mulţi; deocamdată nu doresc asta, deşi s-ar putea să fiu nevoit să revin aici. Cunoşti pe cineva de la Serviciul de Securitate care m-ar putea ajuta? Eu mi-am pierdut vechile relaţii.

— Desigur. Beatty formă un număr de interior şi, după ce vorbi, i se adresă lui Bulman. Ai baftă. Robbie Andrews e în clădire. Poate veni în zece minute. Fiind vorba de tine, nu mă deranjează să aştept. Îşi privi ceasul. Înţeleg că nu eşti cu maşina, aşa că poţi bea ceva.

Beatty se ridică şi deschise un fişet în care Bulman văzu câteva sticle.

— Pentru oaspeţi, explică Beatty, turnând două porţii mari de whisky. Eşti oaspetele meu, nu-i aşa, George? Noroc!

— Noroc! Ai idee cine a făcut-o?

— Da. Suntem aproape siguri.

— Cine?

— Ştii bine că nu se pun astfel de întrebări, mai ales că va rămâne probabil unul din marile cazuri nerezolvate... doar dacă nu-i cedează nervii cuiva şi vorbeşte.

— Deci e vorba de o protecţie deosebită?

— N-am spus asta.

— Ziceai că e vorba de o femeie?

— Nu. Se pare că ţi-ai pierdut flerul. Asta a fost doar prima impresie; deocamdată nu a intervenit nimic să ne-o schimbe. Tu ce-ai aflat?

— Păi, după cum ştii, eu nu caut asasinul. E evident că Ministerul de Interne – sau mai ştiu eu cine – vrea să afle ce jocuri ascunse făcea şi cu cine anume.

— De fapt, nu prea înţeleg de ce au apelat la tine.

— Am mai vorbit despre asta. Cert e că nu se doreşte să se afle anumite lucruri, iar tu eşti o persoană publică. E vorba de politică. În asemenea cazuri încearcă să ţină totul secret. Ce-o fi însemnând asta?

— Sunt chiar atât de proşti, încât să-şi închipuie că nu vom afla?

— Nu e prima oară că se folosesc de tine. Asta-i realitatea. Dacă nu-şi bagă nasul Guvernul şi-l bagă nenorocitul de M5. Eu sunt uşor de înlocuit. Ar putea să arunce toată vina pe mine; de fapt, asta şi fac. Nu sunt sănătos la cap de vreme ce m-am băgat în aşa ceva.

— George, ei te cunosc bine. Te-au agăţat, bătrâne. Beatty sorbi din pahar. Nu-ţi poartă ranchiună, altfel nu te-ai afla aici. Îl privi circumspect şi adăugă prudent: Tu ai vreo bănuială cine a făcut-o?

— Nu sunt atât de sigur cum pari să fii tu. O putea face o femeie, probabil a şi făcut-o, dar asta nu spune absolut nimic. Sunt convins că ai aflat că lucrez cu Willie Jackson. S-a tras asupra noastră, era cât pe ce să dăm în primire. Nu mă întreba mai mult. Probabil că poliţia va porni pe aceeaşi pistă. Cazul este foarte complex, are o mulţime de implicaţii şi a devenit extrem de periculos.

Beatty schiţă un zâmbet.

— Da, am aflat de la poliţia din Somerset. Îmi ascunzi multe, George.

— Nimic ce ar conduce la arestarea asasinului lui Walsh. Dacă voi da peste ceva tu vei afla primul.

Beatty îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Nu te da prea deştept, George. Ştiu că te bucuri de oarecare protecţie, dar totul are o limită. Trebuie să stăm din nou de vorbă cu fata aceea.

Un ciocănit în uşă îl scuti pe Bulman de răspuns. În prag apăru un bărbat bine legat, cu un zâmbet plăcut, dar cu o privire tăioasă. Beatty făcu prezentările şi-i oferi un pahar de whisky lui Robbie Andrews; acesta refuză.

Andrews trase un scaun, se aşeză şi rosti afectat:

— Bătrâne, ai o mobilă de zece ori mai bună decât a noastră.

Bulman scoase fotografia.

— O recunoşti?

Andrew o privi lung câteva momente ca şi cum ar fi fotocopiat-o în minte.

— De unde o ai?

— Am găsit-o pe trotuar, în faţa sediului vostru.

— Foarte amuzant! N-am văzut-o în viaţa mea. Ai vreun motiv să te îndoieşti?

— Doar o vagă senzaţie. Păcat!

Andrews şedea puţin mai departe de birou, cu coatele sprijinite pe genunchi. Se aplecă în faţă.

— Ascultă, Bulman. Ştiu că lucrezi pentru Edward Marshall. Mie personal mi se pare o insultă. Îşi închipuie că poliţia e plină de spioni infiltraţi. Cred că nici Wally nu e prea încântat de asta. Şi, cu toate astea, tu apelezi la ajutorul nostru de îndată ce te împotmoleşti.

Bulman se enervă.

— N-am primit nici un ajutor de la tine. Probabil că Marshall are dreptate să nu conteze pe voi, din moment ce vă purtaţi atât de infantil. N-am nevoie de ajutorul vostru! Bulman se ridică; Beatty încercă să-l calmeze amintindu-i că nu-şi terminase băutura. În mod obişnuit ar fi izbutit, dar acum Bulman turba de furie. Puse fotografia în buzunar şi-i mulţumi lui Beatty pentru timpul acordat.

Înainte de a ieşi pe uşă i se adresă lui Andrews:

— Voi fi încântat să-i transmit lui Marshall părerea dumitale. Cum naiba angajează jigodii ca tine?

— George, interveni Beatty. George, unde te pot găsi?

Bulman se opri.

— N-ai cum. Ne-am dat la fund. Cer prea mult dacă te rog să-mi dai o maşină să mă ducă înapoi? N-aş vrea să-i ştiu pe cei de la Serviciul de Securitate pe urmele mele.

— Nu-ţi face griji. Andrews se ridică în picioare, zâmbind încurcat. Îmi cer scuze, bătrâne, dar îmi ies din fire ori de câte ori ni se dă peste nas, ca acum când te folosesc pe tine pentru a face o treabă care ne revine.

— Probabil că Wally gândeşte la fel, dar el s-a obişnuit să fie dat la o parte de mafie. Suntem implicaţi cu toţii în aceeaşi afacere. Nu m-ar mira să mai fie şi alţii care se ocupă de probleme necunoscute mie. Cazul ăsta are nişte aspecte „neobişnuite”. Marshall n-a făcut altceva decât să organizeze

câteva celule, fiecare cu misiunea ei. Mi s-a părut că şi voi lucraţi uneori conform acestui principiu şi nu vi se pare ceva ieşit din comun.

— Îmi cer scuze. Ai perfectă dreptate. Vrei să duc poza la sediu? Wally ar putea face nişte copii.

Bulman refuză fără să-şi poată explica de ce. De fapt, evita să pună fotografia în circulaţie, deşi nu avea un motiv real pentru asta. Până una alta voia să păstreze informaţiile doar pentru el.

— Deocamdată nu. Am crezut că este un personaj suficient de important ca să se afle în vederile voastre. Se pare că m-am înşelat. Primele impresii nu se confirmă întotdeauna. De fapt, ceva îi spunea că e mai bine să păstreze fotografia în buzunar.

— Dă-mi voie să-mi îndrept greşeala, spuse Andrews privindu-şi ceasul. Wally, pot să dau un telefon? Formă numărul biroului său, ceru să i se facă legătura cu Derek North şi-l rugă pe acesta să-l aştepte. Vino cu mine la sediu şi s-ar putea ca North să-ţi dea o mână de ajutor. Îşi mută privirea de la Bulman la Beatty. Suntem cu toţii de acord că femeia asta provine de la est de Varşovia? Bine. Vii cu mine? Te asigur că nu te vom urmări după ce pleci de la sediu.

Înainte de a se despărţi, Beatty îi făcu discret cu ochiul, bucuros că Bulman îl pusese la punct pe omul Securităţii.

Când Bulman ajunse în biroul lui North era deja seara târziu. Andrews făcu prezentările apoi îi lăsă singuri. Lui Bulman, North îi fu simpatic din prima clipă; era un bărbat atrăgător şi nu-şi pierdu cumpătul când află ce vânt îl adusese pe Bulman la el.

— Am auzit multe despre dumneavoastră, spuse North zâmbind uşor. Aveţi la noi un dosar destul de voluminos. Cred că nu vă surprinde. Cu ce vă pot ajuta?

Bulman îi întinse fotografia; North o studie atent.

— Am o memorie vizuală bună, dar fotografia aceasta nu-mi spune nimic şi e un chip pe care nu-l uiţi uşor. E o adevărată frumuseţe. Ce vă face să credeţi că vreunul dintre noi ar cunoaşte-o?

— Am obosit să repet acelaşi lucru – e vorba de o simplă impresie. Femeia aceasta are legătură cu Ronnie Walsh. El călătorea mult în străinătate şi am crezut că femeia ar fi putut atrage atenţia celor de la SIS.

— Noi nu aparţinem de SIS. N-ar fi mai bine să luaţi legătura cu ei?

— E puţin probabil să mă ajute; aici sunt mai bine cunoscut. În

plus, cum bine ştiţi, activităţile serviciilor de contraspionaj se suprapun. Poate că femeia e acum undeva în străinătate, dar ar putea reprezenta în continuare o ameninţare dacă are misiune şi în ţara asta. Înţelegeţi ce vreau să spun.

— Da, desigur. După părerea dumneavoastră e vorba de un caz politic sau penal?

— Am fost deja la Scotland Yard, dar ei nu o cunosc. Mă rog, cel puţin Wally Beatty nu o ştie.

North flutură fotografia.

— Nu vreţi să o introducem în calculator?

— Ar vedea-o prea multă lume.

— Păi, nu asta doriţi? N-o puteţi găsi decât întrebând din om în om.

Era dificil să se explice, dar se încăpăţână să repete că nu vedea rostul popularizării chipului femeii necunoscute. Mai avea ceva de clarificat.

— Ţineţi legătura cu Veida Ash?

North ridică din sprâncene.

— Aici aţi vrut să ajungeţi? Ce ştiţi despre ea?

— La proces nu s-au spus multe, deşi s-a filmat câte ceva. Descendentă a unei familii înstărite de nemţi stabiliţi aici în timpul războiului. Născută aici. A lucrat mai mulţi ani în cadrul serviciului MI 6 şi treptat a format ceea ce a fost şi probabil că mai este, cea mai puternică reţea de spionaj din Europa. Folosea agenţi din toate ţările de pe continent corupând oficialităţi deja corupte, în special poliţişti din străinătate şi mai ales din cadrul securităţii est-germane – Stasi. Avea o reţea incredibil de ramificată pe care o conducea de la distanţă, chiar din sânul SIS. O femeie sclipitor de inteligentă. Cum o mai duce?

North începu să zâmbească şi deveni mai liniştit.

— V-a luat mult timp ca să ajungeţi la subiect. Trebuie să ştiţi că poartă răspunderea mai multor asasinate, unele dintre ele comise în închisori. Cum bine aţi spus, a avut, mai precis are o influenţă enormă şi o capacitate organizatorică incredibilă. Pretinde că nu şi-a trădat niciodată ţara şi că ceea ce a făcut nu avea legătură cu munca ei. A acumulat o avere uriaşă. A lucrat douăzeci şi cinci de ani în serviciul M16.

— Crezi că ar fi dispusă să mai colaboreze cu ei?

— Cu banii pe care îi are depuşi în toată lumea şi cu influenţa pe care o exercită chiar şi din închisoare, mă îndoiesc Continuă să conducă de după gratii ceea ce a rămas din fostul ei imperiu.

Îl reconstruieşte. Credeţi că ar putea recunoaşte chipul din fotografie?

— Aşa cum spuneţi, cunoaşte o mulţime de personaje dubioase, în special din Europa.

— Ce vă face să credeţi că femeia din fotografie este o persoană dubioasă?

— În realitate n-am nici un motiv. Pur şi simplu împrejurările în care am găsit fotografia o învăluie în mister. Fotografia aceasta ar fi trebuit înrămată şi pusă la vedere, nu ascunsă.

— Deci aţi subtilizat-o?

— Am găsit-o. Dar n-am de gând să vă spun cum şi unde. Credeţi că m-aţi putea ajuta?

North aşează fotografia pe birou.

— Vreţi să i-o arăt Veidei Ash? Chiar dacă o ştie e puţin probabil că va recunoaşte.

— Tocmai de asta aş prefera să-mi aranjaţi o întrevedere cu ea. Ştiu că este foarte greu de pătruns acolo.

— Credeţi că vă veţi putea da seama dacă minte?

Bulman ridică din umeri.

— Nu ştiu. N-am avut plăcerea să o întâlnesc pe doamna, dar sunt convins că ar fi o experienţă de neuitat.

— Probabil că va încerca să vă seducă. A făcut-o şi cu mine; nici acum nu-mi dau seama dacă a fost un şiretlic sau nu. E prea inteligentă ca să meargă până la capăt. Deci, vreţi să vă dau un permis de liberă trecere?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Presupun că are televizor şi telefon în celulă?

North dădu afirmativ din cap.

— Corupe tot ce întâlneşte în cale. Nu se poate abţine şi dispune şi de banii necesari.

— Nu-i puteţi pune telefonul sub observaţie?

— Are telefon celular şi-n plus militanţii pentru drepturile omului ar face gălăgie dacă ar afla că interceptăm convorbirile telefonice ale unui deţinut, deşi nu este legal să deţii un astfel de aparat. S-ar face mare tapaj. În plus, ea e greu de păcălit. Trebuie să găsim alte metode şi să ne mulţumim cu succese mici. Nu vom câştiga niciodată războiul împotriva ei. Dacă i s-ar lua telefonul, ar găsi alte mijloace de comunicare. E mai bine să i-l lăsăm; poate că într-o zi se va trăda.

— Deci, cum rămâne?

— Dacă vă ajut, voi apela şi eu la ajutorul dumneavoastră. E

echitabil?

— Foarte. Dar depinde despre ce fel de ajutor vorbiţi.

— Să acceptaţi să purtaţi un microfon. Aveţi foarte multă experienţă. Ne-a dat o listă cu persoanele pe care e dispusă să le sacrifice, ceea ce demonstrează că îşi dă seama cum stau lucrurile şi e gata să colaboreze. În realitate continuă să-i apere pe rechinii cei mari. Ar fi interesant de aflat care sunt legăturile ei exterioare.

— De acord, o să vă informez, dar nu cred că-mi va mărturisi tocmai mie. Şi nu accept să port un microfon ascuns. Nu se potriveşte cu stilul meu.

North îi cântări cuvintele câtva timp.

— OK. Eşti liber să-ţi formezi propriile păreri. Îi aruncă lui Bulman un zâmbet dezarmant. Am impresia că ţi-ai şi format câteva. Eu ţi le respect.

— Voi face ce pot. Mâine?

North începu să râdă.

— Pentru asta îţi trebuie un permis special. Mi s-a spus că te culci devreme.

— Aşa este. Vreau să termin treaba şi să mă duc acasă.

— O să te sun…

— Nu. Nu se poate. Vă sun eu mâine la prânz. Putem aranja totul printr-un curier; trimiteţi-mi permisul direct la închisoare.

— În caz că acceptă să stea de vorbă cu dumneata…

— Va accepta. Bulman se ridică şi-i întinse mâna. Mi-aţi fost de mare ajutor.

— Plăcerea a fost de partea mea. Ce mai face Jacko? A rămas un trăgător la fel de bun ca pe vremuri?

Întors acasă Bulman îi găsi pe Jacko şi Connie într-o vizibilă stare de agitaţie.

— Pe unde dracu’ ai umblat? ţipă Jacko. Te-am aşteptat cu cina.

— După prânz m-am dus la Scotland Yard şi apoi la sediul MI 5. Am primit permisiunea să vizitez o asasină cu totul deosebită, o superşefă de bandă care se află la închisoare. Bănuiesc că nu ştii despre cine e vorba. Îi întinse fotografia lui Jacko care fluieră admirativ.

— Păcat că n-am cunoscut-o. Înainte de a o întâlni pe Georgie, desigur. De unde o ai?

— Din buzunarul unui costum de-al lui Ronnie Walsh, pe care l-

am probat. Anna îl va da la curăţat şi-apoi mi-l va face cadou ca să-l port în locul grămezii ăsteia de zdrenţe.

— Atunci n-ai decât să ţi le cârpeşti singur, strigă Connie, care se uita la televizor. Mâncarea e pe plită; noi am mâncat deja.

Cei doi bărbaţi evitau să discute în prezenţa lui Connie. Aveau doar două posibilităţi – să o predea poliţiei (ceea ce promiseseră să nu facă) sau să fie extrem de precauţi.

Bulman intră în bucătărie; i se făcuse foame, în ciuda prânzului copios. Jacko se aşează lângă el la masa de bucătărie.

— Ştiam că eşti un tip de acţiune, dar ieri te-ai întrecut pe tine, zise Bulman. Trebuie să văd la ce ne conduce fotografia asta, presupunând că ne va pune pe vreo pistă. Să nu-ţi închipui că indivizii au terminat cu noi. Se încălzesc pentru repriza următoare.

— Ştia. Eram îngrijorat din cauza ta. Eşti sigur că nu te-au urmărit?

Bulman ridică privirea, mişcat de grija care răzbătea din glasul lui Jacko.

— Am fost dus la Scotland Yard de un echipaj de poliţie, într-o maşină cu girofar şi sirenă. Oricui i-ar fi fost greu să ne urmărească.

— Şi-ar fi dat seama că mergi la o secţie de poliţie, nu?

— De acolo am fost preluat de cei de la M5. M-au adus înapoi o parte din drum, iar după aceea am umblat o groază ca să derutez eventualii urmăritori. Nici eu n-am chef să mi se întâmple ceva, Jacko. Sper ca mâine să pot sta de vorbă cu femeia aceea. Apoi vom hotărî ce avem de făcut.

A doua zi, puţin după ora patru, Bulman obţinu permisiunea să stea de vorbă cu Veida Ash. Femeia aborda faţă de Bulman o tactică ca cea pe care o folosise cu North.

— Oho, e din ce în ce mai bine! exclamă Veida, privindu-l pe Bulman, aşezat la masă, în faţa ei. Eşti mai bine legat decât cel dinainte, mai puţin rafinat, dar uneori îi prefer pe cei duri.

— Mi se pare normal, încuviinţă Bulman. Uneori şi tu poţi fi foarte dură, după cum povestesc rudele victimelor tale.

— Nu mă poţi obliga să te ascult, replică tăios Veida.

— Ai dreptate. Dar eşti curioasă să afli ce-i cu mine. Hai să încercăm să vorbim civilizat.

— Am auzit de dumneata, spuse femeia în semn de pace. E clar că eşti mai inteligent decât pari. Ce doreşti să-ţi spun?

— O cunoşti pe femeia aceasta? Bulman împinse fotografia peste masă urmărind cu înfrigurare reacţia Veidei.

Nu ridică fotografia, ci o întoarse doar cu vârful degetului ca să o poată privi mai bine. Gestul a fost suficient pentru ca Bulman să observe un tremur necontrolat al mâinii.

15

Veida privi atentă fotografia; treptat, tremurul degetelor dispăru. Făcuse o veritabilă demonstraţie de stăpânire de sine. Nu vorbi imediat, cum sperase Bulman, dar evită să-l privească.

— Ei bine?

— Ei bine ce? întrebă Veida cu voce egală. Bulman îi admira stăpânirea de sine.

— O cunoşti?

— Vrei să ştii dacă o cunosc sau dacă o recunosc? Bulman îi acordase fără să vrea un respiro punându-i o întrebare atât de neinspirată şi asta îl înfurie.

— O recunoşti?

În sfârşit îi înfruntă privirea, dar mai puţin sigură de sine.

— Nu, nu o recunosc. Zâmbi slab şi adăugă: şi nici nu o cunosc.

Bulman îşi mută privirea de la ea la fotografia de pe masă şi asta o făcu să întrebe:

— De ce crezi că o cunosc? E o şansă la un milion. Ai întrebat gardienii de aici dacă o recunosc?

Îşi revenise complet şi aborda din nou aceeaşi siguranţă de sine; Bulman îşi amintea însă tremurul degetelor ei în clipa în care îşi aruncase ochii pe chipul femeii din fotografie.

— Deci nu este fiica ta? Îmi imaginez că ai recunoaşte-o, chiar dacă nu ai văzut-o de multă vreme.

Înainte de a părăsi biroul lui North. Acesta îi furnizase nişte date, inclusiv despre existenţa unei fiice.

Cuvintele o făcură să pălească puţin, însă nu reacţionă la fel de puternic ca în faţa lui North.

— Deci ai luat legătura cu Derek North. Mi se pare foarte interesant.

— De parcă n-ai fi ştiut. Arătă spre fotografie. Drăguţă femeie.

— Foarte drăguţă, dar nu seamănă deloc cu fiica mea. Slăbuţă încercare, Bulman. Asta-i tot ce doreşti de la mine?

— În primul rând asta. Sunt dezamăgit. Îmi închipuiam că îi cunoşti sau ai auzit de toţi marii gangsteri din Europa.

— Deci e o răufăcătoare? E prima oară că spui asta!

— După părerea ta de unde provine?

Veida făcu efortul să privească din nou fotografia.

— De unde dracu' să ştiu? Ar putea fi cecenă. Se întrebă de ce spusese asta. Nu cumva era pe cale de a fi încolţită de Bulman. Aruncase remarca într-o doară; în fond, era lipsită de importanţă, însă ar fi trebuit să tacă, chiar dacă preţ de câteva clipe îl redusese la tăcere.

Bulman sesiză că, pe nesimţite, revenise în miezul jocului.

— Ai făcut o observaţie foarte inteligentă.

— Aiurea! E primul lucru care mi-a venit în minte ca să te fac să taci. Faptul că am asociat chipul acesta cu o naţionalitate e un simplu joc şi o ştii foarte bine. Împinse fotografia pe tăblia mesei înspre Bulman, continuând să se folosească doar de vârful degetului. De ce nu-ţi iei o vacanţă? Dacă ai răbdare puţin pot veni cu tine.

— Nu-mi pot permite, Veida.

— Eu pot. Deţin o mică insulă în Pacific. Nu te costă nici un sfanţ, ba chiar sunt dispusă să-ţi ofer o sumă frumuşică drept bani de buzunar. Să zicem, o sută de mii.

— I-ai făcut aceeaşi ofertă şi lui Derek North?

Veida zâmbi răutăcios.

— El m-a costat mai scump. E o persoană oficială, înţelegi? L-am pus pe statul de plată. Văzând că Bulman surâde, adăugă: Hai s-o spunem pe aia dreaptă: aş putea cumpăra toată închisoarea asta nenorocită cu bani gheaţă, apoi aş privatiza-o şi mi-aş recăpăta libertatea. Pentru mine banii nu au fost niciodată o problemă. Nu vrei să batem palma? Ai putea trăi fără grijă tot restul vieţii.

— N-aş putea trăi o clipă liniştit ştiind că tu tragi sforile. De vreme ce ai atâta grijă de Derek, voi vorbi cu el şi-l voi ruga să-mi dea o parte din banii lui. Nu sunt pretenţios. În timp ce vorbea împinse înapoi fotografia până ce aceasta ajunse din nou în faţa ei. O cunoşti, nu-i aşa?

Preocupată să-l ia peste picior şi convinsă că reuşise să-i distragă atenţia de la fotografie, remarca o luă aproape prin surprindere. De astă dată îşi ţinea mâinile sub masă şi nu se trădă cu nimic; poate doar cu o mică ezitare urmată imediat de o negare răspicată.

— De fapt unde vrei să ajungi, Bulman? Nu o cunosc pe femeia asta, nu am întâlnit-o niciodată şi nici nu vreau s-o

întâlnesc. E destul de limpede?

— O, foarte limpede. Mă impresionezi când îţi pierzi firea. Trebuie să te mai provoc.

Veida îşi reveni ca de fiecare dată, foarte repede.

— De fapt, de unde dracu’ ai fotografia asta?

Aştepta de mult întrebarea asta.

— Am făcut-o chiar eu în timpul unei vacanţe în Cecenia. E doar un chip din mulţime, dar mi-a lăsat o impresie puternică. Am fost uluit să constat cât de repede i-ai ghicit naţionalitatea. În ultimul timp zona aceea a devenit foarte periculoasă.

— Bulman, eşti nebun. Parcă ai venit cu pluta şi-ai eşuat pe o plajă poluată. Ar trebui să te gândeşti serios la o vacanţă în Insule. Te-ai putea relaxa într-un loc de vis.

— N-aş avea pe nimeni care să mă păzească şi-aş fi o ţintă uşoară pentru ucigaşii aflaţi în solda ta. Într-un astfel de loc m-aţi lua ca din oală. O celulă a morţii în plin paradis. Splendid! Bulman trase fotografia înapoi şi o strecură în buzunar. Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine, Veida. Nu se plictiseşte omul cu tine. Când ai de gând să ieşi de aici?

— Ţi-am spus. După ce cumpăr închisoarea.

Bulman se ridică în picioare şi-i zâmbi.

— Atunci o să-ţi prindă bine insula aia a ta. Pariez că mai întâi te-ai asigurat că nu există o lege a extrădării. În caz că-ţi revine memoria şi-ţi aminteşti cine e femeia din fotografie anunţă-l pe Derek North, bine?

— El va fi primul care va afla. Mai gândeşte-te la oferta mea. Aş vrea să ne mai vedem; trebuie să te grăbeşti dacă doreşti să stăm de vorbă aici.

— Visează, Veida, visează! Bulman ciocăni în uşă, convins că femeia nu visa, ci ţesea planuri.

Ajunsă în celula ei, Veida se aşeză pe marginea patului cu privirea aţintită asupra zidului întunecat din faţă. Curând avea să se dea stingerea şi atunci va putea folosi telefonul, învăţase să se folosească de taste pe întuneric şi aproape întotdeauna telefona ascunsă sub pătură.

Se gândea la North şi la Bulman, doi bărbaţi foarte inteligenţi în felul lor. Dar numai inteligenţa nu le era suficientă ca să o învingă sau s-o frângă, indiferent la ce concluzie ar fi ajuns. Era aproape convinsă că Bulman marcase un punct cu fotografia şi că ea se dăduse de gol, fie şi numai pentru o clipă. O cunoştea

pe femeia din poză şi ştia de ce avea nevoie de confirmarea ei. Bulman încerca să stabilească o relaţie, dar pentru asta trebuia să descopere identitatea femeii.

Seara, după ce luminile s-au stins, Veida rămase o vreme aşezată pe marginea patului. Avea o veioză cu baterii despre existenţa căreia ştia toată lumea, dar pe care o folosea cu discreţie pentru că nu voia să întindă coarda în mod gratuit. Avea posibilitatea să scape de necazuri mulţumită banilor pe care-i împărţea cu generozitate, însă acest lucru îi putea atrage şi mulţi duşmani. Delincvenţii, oricât ar fi fost de duri sau de violenţi, nu o îngrijorau fiindcă ştia că îşi putea asigura oricând răzbunarea, plătind pe cine trebuie. Practic, ea conducea, aşa cum o făcuse dintotdeauna.

Alta era cauza îngrijorării ei. Investigaţiile luaseră o întorsătură nedorită, iar bărbaţii care le conduceau erau inteligenţi. Puţin după miezul nopţii formă un număr şi vorbi în şoaptă, ca întotdeauna.

— Anna? Scuză-mă că te-am trezit. A trecut Bulman pe la mine.

— Bulman? Pentru ce Dumnezeu?!

— A adus o fotografie a Elenei. Cum naiba a pus mâna pe ea?

— Pe mine mă-ntrebi? De unde să ştiu eu?!

— Cineva trebuie să ştie. A mai fost pe la tine?

— Da. Am considerat important să nu pierd legătura. Trebuie să aflu ce ştie.

— Atunci acolo a pus mâna pe fotografie. Probabil că ai lăsat-o la vedere.

— Nu fi caraghioasă. Eu n-am nici o fotografie a Elenei.

— Probabil că a avut Ronnie una, despre care tu nu ştiai, iar Bulman a subtilizat-o. Te-am avertizat în privinţa lui. E destul de grav, a intuit că există o legătură şi până la urmă s-ar putea să-şi dea seama care este.

— Atunci va trebui să fac ceva.

— Înainte de asta trebuie să ştim exact ce a aflat. Am auzit că sunt o grămadă de morţi. Bulman a cooptat un mardeiaş, probabil vreunul din foştii colegi din SAS. Am ajuns în faza în care totul se desfăşoară pe faţă şi ăsta e ultimul lucru pe care-l dorim. Când te mai întâlneşti cu el?

— Cred că mâine. Anna era pe punctul de a-i povesti Veidei despre costum, dar îşi dădu seama că Bulman trebuia să fi găsit fotografia în buzunarul acestuia. Se decise ca, cel puţin

deocamdată, să nu spună nimic. Încerc să aflu unde îi este bârlogul. Nu pot fi prea insistentă pentru că i-aş da de bănuit; dacă descoperă că este urmărit după ce pleacă de la mine o să-şi dea seama imediat cine a dat ordin. M-am mai gândit la o variantă, am să-ţi spun data viitoare. E posibil ca fata să fie cu ei.

Veida nu era încântată de legătura sporadică cu Bulman.

— Nu încurca lucrurile, Anna. Ai multe puncte slabe.

— Atunci ar fi mai bine să te concentrezi asupra punctelor mele forte care sunt nefolosite. Noi suntem cei care ne asumăm riscurile; nu stăm cu braţele încrucişate, spunându-le altora ce trebuie să facă.

Veida începu să râdă.

— Ei, ăsta e punctul meu tare. La asta mă pricep cel mai bine. Ai făcut treabă bună. Nu te răţoi la mine. Mi-ar fi greu să te înlocuiesc, dar nu imposibil.

Închise telefonul înainte ca Anna să-i poată da vreo replică.

Connie se culcase înainte de sosirea lui Bulman şi acesta se bucură că are ocazia să vorbească între patru ochi cu Jacko. Îi relată ce făcuse şi-şi exprimă convingerea că Veida Ash ştia cine este femeia din fotografie. Şedeau la masa de bucătărie, la o ceaşcă de cafea.

— De ce ţi se pare atât de importantă fotografia?

— Pentru că dovedeşte că Walsh a cunoscut-o. Are legătură cu cazul acesta, iar Veida s-a ferit s-o identifice.

— Crezi că cea din fotografie este asasina?

— N-avem de unde şti. Bănuiesc că se află în străinătate, dar nu mă întreba de ce cred asta. Sunt convins că toată afacerea îşi are rădăcinile dincolo de graniţă; în Germania sau în Rusia, ori în amândouă.

— Măi să fie! Ce mai detectiv!

Bulman rânji satisfăcut.

— Nu mă mai lua peste picior, Jacko. Cred că ucigaşul se află aproape de noi şi se bucură de multă protecţie.

— Ce te face să crezi că Veida Ash e implicată în povestea asta?

— Păi, e limpede că afacerea are implicaţii internaţionale, iar Veida ştie mai bine ca oricine ce se întâmplă în lumea interlopă europeană. Cred că ai citit articolele din presă despre proces. Poate că nu este implicată direct, dar trebuie să fi aflat de la sursele ei ce se petrece. E în temă.

— Inclusiv în privinţa asasinului lui Walsh?

— Nu m-ar mira. Tot timpul cât a lucrat în cadrul serviciului MI 6, Veida a fost subestimată. Cred că procesul a dezvăluit doar vârful aisbergului. Femeia are o abilitate şi o capacitate uluitoare de a prevedea lucrurile. Închisoarea n-a împiedicat-o să dea lovituri şi nimeni nu o poate trage la răspundere. E persoana cea mai bine informată despre ce se întâmplă în lume.

— Despre ce lume vorbim, Bulman?

Bulman îşi dădu seama că Jacko încerca să-l facă să spună mai mult.

— A fost ucis un politician; un donjuan notoriu. Se pare că ucigaşul este o femeie. S-a încurcat cu cine nu trebuia şi asta i-a fost fatal. Cel puţin aşa părea până au început să apară dedesubturile urâte. Bulman scrută faţa lui Jacko, curios să vadă cum reacţionează, însă acesta îl privea impasibil, mulţumindu-se să asculte.

Bulman privi în fundul ceştii goale.

— Nu cred că afacerea asta are legătură cu femeile, poate doar cu folosirea lor; şi nici nu cred că e vorba de vreun joc politic. Veida a făcut o remarcă involuntară în legătură cu femeia din fotografie: a spus că e cecenă. Ciudat lucru, s-ar putea să fi fost o aluzie inconştientă. Îşi turnă puţină cafea din ibric. Nu departe de Palermo există o mică insulă, pe nume Ustica. Nu ştiu dacă se mai procedează aşa, dar pe vremuri poliţia siciliană obişnuia să „invite” acolo mafioţii pe care nu-i puteau pune sub acuzaţie, ca să-i ţină o vreme pe tuşă. Cecenia a devenit locul de întrunire a aşa-numitei mafii ruseşti. E un fel de zonă de segregaţie, chiar dacă a fost violată de ruşi. Se ştie că ruşii controlează cea mai mare organizaţie a crimei din lume, inclusiv mafia americană. Sunt liderii lumii interlope. Nu-mi vine să cred că Veida nu e implicată. Are o organizaţie cu multe ramificaţii, gata pregătite pentru cei care au nevoie de ele şi sunt dispuşi să plătească.

— Ce-are asta a face cu un parlamentar afemeiat, care a fost asasinat?

Bulman sorbi din cafea şi se strâmbă.

— S-a răcit, constată el. Apoi îl privi pe Jacko şi rânji. Interesant, nu-i aşa?

— Interesant? Glumeşti?! Poate că pentru tine e fascinant, colega, dar mie-mi pare moarte sigură. Nu poţi ieşi învingător din lupta împotriva mafiei. Dacă pierzi, ajungi în cel mai bun caz la

doi metri sub pământ.

Bulman dădu din cap aprobator, dar nu se arătă îngrijorat, ca şi cum ar fi fost absorbit de provocarea mentală care umbrea pericolul fizic.

Jacko izbi cu pumnul în masă.

— Bulman, ar fi mai bine să coborî cu picioarele pe pământ. Dacă ceea ce spui este adevărat, indivizii ăştia n-or să ne slăbească până nu ne scot din circulaţie. E doar o chestiune de timp să descopere unde ne ascundem. Poate crezi că mă descurc nemaipomenit de bine în situaţii periculoase, dar lucrurile nu stau chiar aşa. Mă asculţi?

— Nu-i nevoie să ţipi. Ştiu la fel de bine ca şi tine care-i situaţia. Nu putem da înapoi. Trebuie să mergem înainte.

Jacko îşi împinse scaunul în spate.

— Vorbeşte în numele tău. Din cauza ta am intrat în afacerea asta. Ştiai că va avea implicaţii neprevăzute. Eu trebuie să mă gândesc la Georgie.

Bulman îl urmări ridicându-se. Jacko îl privea drept în faţă.

— Nu te-am minţit în privinţa pericolelor, însă le-am descoperit încetul cu încetul. Nu ştiam cu ce ne vom confrunta. Chiar şi acum nu pot decât să bănuiesc. Dar cu Connie cum rămâne? O laşi să se descurce singură? Nu va reuşi.

Jacko ridică ceaşca goală, de parcă intenţiona s-o izbească de perete; se opri în ultima clipă, cu mâna ridicată. Expresia feţei se schimbă şi aşeză, încet, cana pe masă.

— Îmi pare rău, amice. Nu ştiu ce m-a apucat. Cred că mi-am dat seama că n-am şanse de câştig şi mi-a fost greu să înghit una ca asta. Nu mă deranjează să-mi asum nişte riscuri, asta am făcut toată viaţa, dar nu mă pot obişnui să lupt împotriva imposibilului. Tu te descurci mai bine, zise el cu un aer de profundă dezamăgire.

— Alternativa ar fi să-i lăsăm în plata Domnului.

— În afară de crimă nu ştim ce alte capete de acuzare există. În ceea ce mă priveşte, nu-s dispus să-mi stric somnul din cauza asasinării unui parlamentar fustangiu. Poate că asta m-a dărâmat. Să lupt pentru ceva în care nu cred.

— Hai să dormim puţin, zise Bulman obosit.

Se ridicară, aşezară scaunele la loc şi puseră ceştile de cafea în chiuvetă, ieşind împreună din bucătărie.

Connie şedea pe prima treaptă a scărilor, cu braţele strânse în jurul genunchilor pe care îşi sprijinea bărbia. Era pământie la

faţă. Îi privea fix, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ei să dezmintă ceea ce auzise printr-un zâmbet sau un gest care să o asigure că totul nu fusese decât o glumă. Dar amintindu-şi de sora ei îşi dădu seama că era departe de a fi o glumă.

Cei doi bărbaţi se simţeau mizerabil. Nu puteau s-o mintă, încercând s-o liniştească. Ea auzise destule ca să nu-i mai creadă.

A doua zi Bulman o sună pe Anna foarte devreme, dornic să profite la maximum de conjunctura creată. Îl invită la masă; el propuse să meargă la restaurant, însă Anna îl informă că luase costumul de la curăţătorie şi îl putea proba cât timp ea pregătea ceva de mâncare. De fapt, Bulman asta voia, cu toate că Jacko îi atrăsese atenţia să fie precaut. El nu avea nevoie de avertismente, ştia că Anna juca teatru. Nu credea că ea îl găsea atât de atrăgător încât să simtă nevoia să-l vadă. Sosi puţin după ora prânzului şi remarcă imediat că femeia îmbrăcase o rochie vaporoasă, special pentru el. Era o toaletă seducătoare, pe care o purta cu naturaleţe, fără ostentaţie.

— Vrei să încerci mai întâi costumul? îl întrebă înainte de a se aşeza.

— De ce nu?

Îl conduse în dormitor. Costumul era întins pe pat, împachetat încă în sacul de celofan imprimat cu numele curăţătoriei. Anna îl scoase cu grijă, i-l arătă, apoi îl reaşeză pe pat. Scoase acele cu gămălie şi etichetele şi le puse pe noptieră, după care netezi costumul cu mână de expert.

— Se pare că au făcut o treabă bună. Te las să-l probezi. Când termini mă găseşti în bucătărie.

După ce rămase singur, examină costumul cu oarecare interes. Aparţinea unui mort. De fapt unui om asasinat. Ideea de a-l îmbrăca îi dădea fiori, însă avea mare nevoie de un rând nou de haine. Ridică încet sacoul şi pipăi gulerul, trecându-şi degetele de-a lungul reverului, de la un capăt la altul. Procedă la fel cu poalele şi, în final, cu piepţii. Îşi dădea seama că zăbovea prea mult, dar nu era o treabă care se face în pripă. Mulţumit că nu se umblase la sacou, începu să verifice pantalonii.

Asemeni altor pantaloni din garderobă şi aceştia aveau manşetă. După câteva clipe descoperi microfonul în manşeta cracului stâng. O mică protuberanţă în material. Un obiect rotund, minuscul fusese cusut în interior; ar fi putut fi luat drept

un nod rămas în urzeală. Numai că astfel de costume, de asemenea calitate, nu aveau noduri în ţesătură. Deşi se aşteptase să găsească ceva, acum se simţea dezamăgit. Se întreba dacă trebuia să-l poarte.

Prin uşa întredeschisă a dormitorului auzi vocea Annei care îl întreba dacă nu cumva costumul intrase la apă. Se prefăcu că nu o aude, îşi scoase repede hainele şi îmbrăcă noul costum. Se studie mulţumit în oglindă şi lăsă vestonul descheiat, pentru a se simţi mai confortabil. Arăta mai bine ca niciodată, dar se întreba dacă va putea mima bonomia în timpul prânzului. Anna era acum direct implicată în investigaţia lui. Nu se putea ca ea să nu fie la curent cu existenţa microfonului ascuns. Aşeză vechiul costum pe umeraşul trimis de curăţătorie şi reuşi, cu oarecare dificultate, să-l introducă în sacul de celofan. După ce termină, se întoarse şi dădu cu ochii de Anna care îl privea zâmbind din cadrul uşii deschise.

— Ţi-a trebuit cam mult timp.

— Sunt foarte încet la îmbrăcat. Ce zici?

— Cred că-l văd pentru prima oară pe adevăratul George Bulman. Arăţi nemaipomenit. Făcu un gest cu mâna în direcţia dulapului. Ia câte doreşti; oricum le voi da de pomană.

— Deocamdată îmi ajunge ăsta, dar voi avea motiv să revin pentru celelalte.

Anna îi aruncă un zâmbet provocator.

— Speram să spui asta. Se desprinse de uşă şi adăugă: am făcut doar o salată, n-am avut timp să mă pregătesc.

Bulman observă că nu mai încerca să-i afle adresa sau numărul de telefon. O urmă în sufragerie şi remarcă faptul că se comportă cu mai multă feminitate decât înainte. Nu exagera, însă unele gesturi mărunte vorbeau de la sine, chiar dacă erau abia perceptibile. Un lucru era clar – reuşea să fie o femeie extrem de sexy, ceea ce explica atracţia pe care o nutrise Ronnie Walsh faţă de ea. În plus, era o gazdă excelentă.

După ce terminară prânzul şi reveniră în salon, Bulman se hotărî să deschidă o discuţie extrem de riscantă. Scoase fotografia şi i-o întinse Annei.

— Ai văzut-o vreodată pe femeia asta?

Anna o luă, îşi sprijini cotul pe genunchii încrucişaţi şi începu să o examineze atent.

— Da, zise ea într-un târziu. Numele îmi scapă pe moment; nu e cumva faimoasa actriţă iugoslavă?

Nu dăduse nici un semn de emoţie, ca şi cum ar fi fost prevenită şi Bulman îşi zise că poate chiar fusese.

— Nu ştiu cine este. După cum arată ar putea fi actriţă. Mă gândeam că poate o cunoşti din întâmplare.

— Păi, sunt sigură că o ştiu, dar în clipa asta nu-mi vine în minte cum o cheamă. Nu prea mă duc la cinema. Am impresia că a turnat un film în America. Se lăsă pe spătarul fotoliului cu un aer gânditor. Îmi aduc eu aminte... De unde o ai?

— Am găsit-o în buzunarul hainei de la costum. Mă mir că nu s-a deteriorat în timpul spălatului.

Rămăsese descoperit, dar avea impresia că era unica modalitate de a obţine ce dorea.

— L-am dat la curăţătoria chimică, dar chiar şi aşa... e ciudat c-a rămas intactă.

Nu părea surprinsă sau îngrijorată. Dacă juca teatru o făcea mult mai bine decât Veida, iar asta cerea un oarecare talent. Exista însă posibilitatea să fi fost prevenită că el are fotografia.

— Crezi că ar putea fi una dintre fostele iubite ale lui Ronnie... că, într-un fel, ar putea avea legătură cu moartea lui?

— Una dintre fostele iubite? repetă Bulman.

— Păi, fotografia asta nu e nouă, nu-i aşa? Doar dacă nu pare mai veche din cauza tratamentului de la curăţătorie. Anna îşi strânse picioarele sub ea. Nu-nţeleg cum de n-am găsit-o când am verificat costumul înainte de a-l trimite la curăţătorie. M-am uitat prin toate buzunarele. Îl privi întrebător pe Bulman.

Bărbatul ridică din umeri.

— N-aş fi găsit-o nici eu dacă nu băgăm mâinile în buzunare ca să văd cum vine haina. Putea să-mi scape foarte uşor. Se gândi că dacă ea ar fi verificat buzunarele înainte de a trimite costumul la curăţătorie le-ar fi întors pe dos; asta însemna că şi-ar fi dat seama că o minţea. Se aruncase pur şi simplu cu capul înainte în apa adâncă. Ţi-ai amintit numele?

— Nu. Dar îmi stă pe vârful limbii. Intenţionase să prepare cafeaua, dar nu părea grăbită. Ţinea încă în mână fotografia, privind-o cu un aer indiferent. Foarte drăguţă! Se aplecă şi i-o dădu înapoi surâzându-i. Am impresia că fotografia asta îmi aparţine, dar ţi-o las ţie dacă te ajută în investigaţii. Bulman o strecură înapoi în buzunar, gândindu-se că amândoi minţeau la fel de bine, dar continuau să se comporte ca nişte oameni inocenţi.

Anna veni cu ceaşca de cafea. După ce se aşeză, Bulman

hotărî să meargă până la capăt. Acum nu le mai rămânea decât să se confrunte. Fiecare ştia că celălalt minte.

— Cunoşti cumva o femeie pe nume Veida Ash?

Privind-o atent, surprinse o crispare abia perceptibilă a buzelor.

— Veida Ash? Mai mult ca sigur că nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta, dar îmi sună familiar.

E într-adevăr o mare actriţă, îşi zise Bulman.

— A fost un proces celebru. Poate că pe vremea aceea erai în Germania. Germania de Est a fost profund implicată şi e posibil să fi citit ceva în presă. Am crezut că ai cunoscut-o pentru că a avut legături strânse cu Stasi. Unii agenţi au colaborat direct cu ea. Ştiu că ai avut mult de suferit din cauza celor de la Stasi, deci există o legătură, chiar dacă firavă.

Amintirea suferinţelor provocate de Stasi părea să fie primul lucru care o afecta vizibil. Anna se înfioră. Îşi reveni repede, însă Bulman observă că amintirea lăsase urme adânci. Când vorbi, vocea îi tremura uşor.

— Dacă a lucrat cu ei îmi pare bine că n-am cunoscut-o.

— I-a manipulat. Pe unii dintre ei. Nu era nici pe departe o adeptă a Stasi, însă a ştiut cum să profite de slăbiciunile lor. Se pricepe ca nimeni altcineva să corupă şi i-a convins pe câţiva dintre agenţi să lucreze împotriva propriilor interese politice, în schimbul unor sume mari de bani.

Aştepta o reacţie din partea Annei, dar femeia părea preocupată de propriile sale amintiri. Bulman hotărî să rişte până la capăt şi-şi jucă ultima carte.

— Bineînţeles, o parte a procesului a fost filmată în secret şi trebuie să-ţi spun că a colaborat foarte bine cu ei şi din punct de vedere politic. Nu a lăsat să-i scape nici o ocazie şi a trădat destui germani care luptau împotriva Stasi.

Bulman era curios să afle dacă nu cumva a forţat prea mult nota. Anna, fiind o femeie extrem de inteligentă, i-ar fi putut ghici intenţia. Probabil că totul va depinde de cât de profunde erau rănile pe care i le provocase Stasi. O privi scrutător, încercând să detecteze o umbră de reacţie, dar nu văzu altceva decât ochii luminând faţa palidă şi privind undeva, peste umărul lui, ca să ascundă ceea ce mocnea dincolo de ei.

Nu reacţionă decât târziu şi atunci o făcu întinzând mâna după ceaşca de cafea. Degetele care o duseră la buze nu trădau nici cel mai mic tremur, dar privirea tăioasă cu care îl săgetă peste

marginea ceştii îi îngheţă sângele în vine.

16

Privirea aceea crudă îl nelinişti. Întâlnise o mulţime de criminali fără scrupule, de escroci, violatori, dintre care nu puţini erau cu adevărat înspăimântători, dar ceea ce vedea acum era deosebit. Chipul acela împietrit îi dădea fiori.

Câteva clipe rămase ţintuit în fotoliu, în timp ce Anna, continuând să-i transmită un avertisment înfricoşător prin privirea de gheaţă, sorbea liniştită din cafea, ca şi cum o parte din fiinţa ei ar fi reacţionat normal, iar cealaltă s-ar fi transpus într-o poveste de groază. Bulman se simţea terorizat şi ar fi părăsit imediat apartamentul, dacă n-ar fi vrut să afle ce anume provocase această schimbare bruscă.

Anna ieşi din starea în care se afla la fel de repede precum intrase. Îl privi de parcă ar fi ieşit din transă şi nu-şi amintea ce se întâmplase. Ceaşca de cafea se lovi de farfurioară şi Anna o aşeză repede pe masă. Bulman avu impresia că zăreşte broboane de sudoare la rădăcina părului. Sentimentele care puseseră stăpânire pe ea o lăsaseră fără vlagă şi aparent tulburată.

— Te simţi bine?

Ochii ei îşi schimbaseră expresia, devenind blânzi. Surâse, cerându-şi parcă scuze.

— Iartă-mă. Nu ştiu ce s-a întâmplat; menţionarea cuvântului „Stasi” îmi provoacă uneori o stare ciudată.

— A fost atât de cumplit?

— N-o să înţelegi niciodată. Oamenii care nu au avut de-a face cu ei nu pot pricepe cum a fost. Îmi pare rău, repetă. Să nu mai vorbim despre asta.

Bulman rămase cu convingerea că o cunoştea pe Veida. Brusc, îi trecu prin minte că unul dintre băieţii ucişi în închisoare din ordinul Veidei era bănuit de a fi lucrat în cadrul Stasi; unul dintre cei care au dat bir cu fugiţii la primul semn de pericol, după dărâmarea Zidului. Bulman răscolise lucrurile şi era conştient că pe viitor trebuia să fie mult mai precaut. Se gândi că era momentul potrivit să plece, dar când îi comunică Annei intenţia

lui, aceasta îl imploră să mai rămână puţin.

Era convins că o tulburase profund şi avea nevoie de timp ca să-şi revină. Conversaţia nu se mai legă cu aceeaşi uşurinţă şi, în ciuda eforturilor amândurora, subiectele ajunseră să frizeze penibilul. În final, Bulman se ridică să plece, iar Anna se văzu nevoită să recunoască în sinea ei că era cel mai bun lucru pe care-l putea face.

Intră în dormitor, luă costumul cel vechi şi-l aruncă pe umăr. Anna se oferi să cheme un taxi şi Bulman acceptă. Când sosi taxiul, Anna îl rugă să-i permită să-l conducă până jos şi Bulman intui că o făcea în speranţa că-l va auzi dând adresa şoferului. Acceptă şi coborâră împreună.

Înainte de a se urca în maşină o sărută pe obraz, de parcă totul ar fi revenit la normal. Îi dădu şoferului vechea sa adresă, conştient că Anna îl auzea, dar în acelaşi timp ştia că o va schimba de îndată ce maşina se va pune în mişcare. Nu-şi explica de ce insista Anna, din moment ce microfonul trebuia să semnalizeze locul în care se află. Relaţia lor căpătase aspecte bizare şi cu toate astea nici unul nu dorea să-i pună capăt, deşi poziţia fiecăruia devenise clară.

Urcă în taxi şi-i făcu semn prieteneşte cu mâna, iar ea îi trimise un sărut într-un fel care făcea greu de imaginat atmosfera de gheaţă creată, lucru ce venea în contradicţie totală cu atitudinea ei anterioară. Bulman se lăsă pe spătarul canapelei, străduindu-se să-şi revină; trecuse prin momente de tensiune maximă. După un timp, ciocăni în geamul despărţitor şi-i ceru şoferului să-l ducă la gara Charing Cross.

Anna se întoarse supărată pe sine în apartament. Îşi mai turnă o cafea, se prăbuşi pe un scaun şi trase câteva înjurături în germană, dar asta n-o făcu să se simtă mai bine. Bulman slăbise garda, ea făcuse la fel, dar expresia rigidă a feţei bărbatului îi dăduse de înţeles că spusese prea multe despre ea însăşi. Cel puţin aflase un lucru; Veida nu se înşelase, tipul era şiret şi inteligent. Îi demonstrase că poate fi şi îndrăzneţ şi, paradoxal, îl respecta pentru asta.

Se întreba dacă era adevărat ceea ce-i spusese despre Veida, apoi îşi dădu seama că exact asta dorea Bulman să o facă să creadă. În orice caz, Veida devenise prea autoritară, lucru pe care Anna nu-l apreciase şi nu-l acceptase niciodată.

Îşi termină cafeaua, adună ceştile şi le duse în bucătărie. Se

întoarse în salon, se opri în faţa ferestrei, dădu perdeaua la o parte şi privi în stradă. Era departe de a fi consemnată în apartament, cum îi dăduse de înţeles lui Bulman, însă din diferite motive petrecea în casă mai mult timp decât ar fi dorit pentru că trebuia să fie precaută. Ar fi avut nevoie de un prieten căruia să i se poată confesa, dar nu era momentul.

Surprinse jos un bărbat retras sub o arcadă, pe partea opusă a străzii. Brusc, omul ridică privirea spre fereastra apartamentului ei. Văzându-l, Anna se crispă. Când bărbatul îşi schimbă poziţia, îl putu vedea mai bine. Dădu drumul perdelei, păli şi se sprijini de perete.

— Nu, nu, gemu. Nu se poate! Nu se poate! Îşi pironi privirea pe fereastră ca şi cum ar fi vrut să o spargă, apoi faţa ei recăpătă expresia aceea nemiloasă pe care o remarcase Bulman.

Bulman intră în toaleta gării Charing Cross şi căută o cabină liberă. Scoase un briceag din buzunarul vechiului costum, dezbrăcă pantalonii şi se aşeză pe capacul closetului, pentru a desface manşeta. Descusu grijuliu cusătura cu lama mică, atât cât să poată extrage microfonul.

Era puţin mai mare decât o baterie de ceas cu cuarţ şi tot atât de plat. Rămase cu el în palmă, privindu-l şi întrebându-se ce să facă. Numai Anna ar fi putut să-l coasă în tiv, după ce adusese costumul de la curăţătorie. Se îmbrăcă şi ieşi în holul gării, gândindu-se cum să procedeze. Dacă distrugea microfonul, persoana care recepţiona semnalele avea să-i raporteze Annei. Aceasta îşi va da seama că l-a descoperii şi că el se aşteptase la aşa ceva de la bun început. Urma un război în care toate atuurile erau de partea ei sau vor continua amândoi să se prefacă, încercând în acelaşi timp să-şi smulgă informaţii unul altuia? Era o situaţie bizară. În plus, ea putea să susţină că habar n-avea de microfon.

Bulman nu ştia care este raza de acţiune a microemiţătorului, dar bănuia că nu-i prea mare, ceea ce însemna că cel care recepţiona semnalele se afla destul de aproape. Se aşeză la rând în staţia de taxiuri; se apropia ora de vârf şi era destul de aglomerat. După ce reuşi să urce într-un taxi îi ceru şoferului să-l ducă la gara Waterloo, ceea ce îl făcu pe acesta să-l privească acuzator, de parcă ar fi vrut să-i spună că ajungea mai repede cu metroul. După ce se aşeză pe banchetă, scoase microfonul şi-l ascunse între portieră şi scaun. Coborî la Waterloo, luă scara

rulantă până în staţia de metrou şi se întoarse la Charing Cross. De acolo porni spre locuinţa lui Jacko, parcurgând un traseu sinuos.

La una din staţiile de metrou coborî şi-şi permise să piardă câteva minute pentru a-i telefona Fredei Curtis, în speranţa că o va găsi încă la birou. Nu se înşelase. Freda avea să-i arate nişte fotocopii. Pentru a treia oară consecutiv aranjă să ia prânzul a doua zi în compania unei doamne, dar de data aceasta el urma să fie gazda.

Ajunse târziu şi găsi casa goală. Jacko şi Connie dispăruseră. Cercetă tot apartamentul, dar nu găsi nici un mesaj, iar maşina închiriată lipsea din garaj. Nu putea face altceva decât să aştepte şi să spere că nu s-a întâmplat nimic rău. Avea încredere în Jacko; dacă s-ar fi întâmplat ceva grav ar fi găsit nişte semne: Jacko nu era omul care să plece fără să lase un mesaj.

Bulman îşi turnă ceva de băut şi se aşeză să urmărească ştirile ITN de la ora cinci şi jumătate. Se vorbea de găsirea unei maşini abandonate lângă Newbury, despre care poliţia credea că are legătură cu tripla crimă comisă într-un orăşel din Somerset. Ştirea suna îngrozitor. În realitate avusese loc o singură crimă şi aceea comisă de neamţul care-l lichidase cu sânge rece pe şoferul trimis, probabil, de Benny Walker. Ceilalţi fuseseră omorâţi în legitimă apărare. Nu se pomenea nimic despre identitatea bărbaţilor, despre naţionalitatea lor sau de motivul crimelor; poliţia înclina să creadă că fusese o răfuială între două bande de răufăcători.

Ascultând vocea crainicului totul i se părea ireal, complet alături de ceea ce se petrecuse în realitate, ceva banal. Poate că aşa era.

Auzi o maşină apropiindu-se de casă. Se uită pe geam şi zări un autoturism necunoscut dând colţul pe alee şi dispărând în garaj. Nu avea rost să aştepte. Intră în garaj prin uşa din interior şi dădu cu ochii de Jacko şi Connie care se pregăteau să descarce nişte pachete din portbagaj.

— Dă-ne o mână de ajutor, strigă Jacko. Am schimbat maşina şi am făcut nişte cumpărături ca s-o mai înveselesc pe Connie. Aşa-i, iubito?

Bulman se apropie ca să-i ajute.

— De ce dracu’ n-aţi lăsat un bileţel? Era să mă lovească damblaua de grijă.

— Acum ştii şi tu cum e. Ţi-am luat şi ţie ceva ca să te bine

dispun. Haideţi să intrăm.

Lăsară pachetele – majoritatea cu îmbrăcăminte pentru Connie – în salon. Observând privirea dezaprobatoare a lui Bulman, Jacko zise:

— Înnebunea de plictiseală şi m-am gândit s-o scot puţin în oraş. Oricum, voiam să dau maşina înapoi şi să iau una la mâna a doua, de la un amic de-al meu. Uite o sticlă pentru tine.

Connie plecă să facă un ceai, conştientă că cei doi bărbaţi aveau de discutat. Plimbarea prin oraş îi făcuse bine şi Bulman se văzu nevoit să recunoască, călcându-şi pe inimă, că Jacko procedase corect, mai ales când schimbase maşina pe care o închiriaseră din apropiere de locul unde poliţia o descoperise pe cea abandonată.

Abia după ce Connie ieşi din cameră Jacko remarcă noul costum.

— Îţi vine aproape ca turnat. E al lui Walsh?

— Ştii bine că da. Foarte elegant, ce zici?

— Sper că l-ai verificat dacă nu are vreun microfon ascuns, zise Jacko îngrijorat.

— Bineînţeles că l-am verificat. Era cusut în manşeta pantalonilor. L-am scos şi l-am lăsat într-un taxi. Nu ştiam ce altceva să fac cu el.

— Deci nu va dura mult până îşi va da seama că l-ai găsit şi ai scăpat de el. Cu asta lucrurile se vor lămuri.

— S-au şi lămurit.

Jacko îl privi consternat.

— Şi cum a reacţionat?

— Ne prefacem amândoi că totul este în ordine. Avem nevoie să păstrăm legătura.

Lui Jacko nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Tu crezi că ăsta e un joc?! Dacă ţi-a plantat un microfon fii sigur că mai are o groază de lucruri de ascuns. Nu te înţeleg!

— Nu eşti singurul. Dacă nu păstrez legătura cu ea nu pot s-o invit la masă, iar tu nu vei ajunge în apartamentul ei. Ar fi mai bine să angajezi un spărgător de-al lui Benny Walker.

— Dacă ceea ce spui e adevărat, nu crezi c-o să se aştepte la aşa ceva?

— Posibil. Dar mă îndoiesc că va lăsa un comitet de primire pentru tine. N-ar face aşa ceva în propria ei casă.

— Pari foarte sigur pe tine. Vorbim de pielea mea! Eu sunt cel care-şi asumă riscurile.

— Am impresia că e mult prea implicată ca să rişte prosteşte.

— Bănuieşti cumva că ea i-a făcut de petrecanie lui Walsh?

— De unde vrei să ştiu? În orice caz e implicată, nu-i doar o amantă nevinovată. E vorba de mai mult decât de asasinarea unui parlamentar fustangiu. Sunt convins că şi Veida Ash e amestecată până peste cap.

— Veida Ash? A, da! Tipa de la MI6 care acum e la închisoare. În ultima vreme te-ai întâlnit cu atâtea persoane, încât am început să le pierd şirul.

— Asta-i meseria mea. Să mă întâlnesc cu tot felul de oameni şi să-i bag la zdup dacă sunt vinovaţi.

— Ce-i cu Germania? Spuneai că va trebui să plecăm acolo.

— Nu mai sunt sigur că e necesar. Aşteptăm să vedem ce se mai întâmplă. Hotărâtor va fi ceea ce vei găsi în apartamentul Annei.

— După ce v-aţi declarat deschis război, mai crezi că voi găsi ceva? Uneori am impresia că nu trăieşti cu picioarele pe pământ, Bulman!

Bulman îi făcu cu ochiul.

— Poate că o să găseşti ceea ce vrea ea să găseşti şi asta ne va da un indiciu. În orice caz, mâine iau masa cu Freda Curtis şi, în funcţie de ce aflu de la ea, voi stabili când mă mai întâlnesc cu Anna.

Connie intră cu tava cu ceai.

— E minunat, nu crezi? Pe tine te plătesc ca să iei masa cu toate gagicile, iar eu rămân cu şofatul şi cu munca grea; şi-ţi mai asigur şi o locuinţă, fără să-ţi iau un ban!

— Pe deasupra; primesc gratis şi costume marca Saville Row, adăugă Bulman.

— Păi, sper că ai găsit microfonul care trebuie, nu pe cel pe care au vrut ei să-l găseşti. Ia dezbracă tu costumul ăsta şi dă-mi-l să-l verific.

Jacko observă expresia de pe faţa lui Bulman şi înţelese că a avut ultimul cuvânt. Situaţia era departe de a fi amuzantă, pentru că amândoi ştiau că zeflemeaua reprezenta un mod de a-şi descărca nervii încordaţi la maxim.

Bulman o duse pe Freda la Simpson’s unde, cu puţin noroc, reuşise să rezerve o masă prin telefon. Ajunse acolo mai devreme, astfel încât avu timp să verifice dacă erau urmăriţi. Din câte îşi putea da seama nu avea nici o coadă, deşi Anna trebuia

să-şi fi dat seama că ratase încercarea de a afla unde se găseşte.

Freda sosi purtând o geantă pentru acte şi de cum îl văzu spuse:

— Costumul ăsta seamănă leit cu unul al lui Ronnie. Îi veneau bine culorile închise. Părea consternată să-l vadă îmbrăcat astfel.

Abia după ce se aşezară, Bulman spuse:

— Este chiar al lui Ronnie. Costumul meu arăta atât de ponosit încât am acceptat oferta de a-l purta pe acesta.

— Dar cine Dumnezeu…? Doar nu Anna Brenning?

Această eventualitate părea să o îngrijoreze serios.

— O ştii? Eu credeam că nu i-ai cunoscut amantele. Mă gândeam că le ţinea ascunse de colegii de serviciu.

— Când putea o făcea, dar mulţi se învârteau în aceleaşi cercuri mondene şi de afaceri, prieteni ai unor prieteni de-ai lui, soţii şi fiice ale prietenilor. Unui bărbat cum era el nu-i e uşor să fie mereu prevăzător. E clar că o cunoşti.

Tonul era aproape acuzator şi avea o umbră de reproş.

Bulman înclină capul în semn de aprobare.

— Cercetez împrejurările în care a fost asasinat. Inevitabil, ea se află printre cei din fruntea listei suspecţilor.

— Vrei să spui că o suspectezi şi totuşi ai acceptat să-ţi dea un costum de-al lui Ronnie? Înseamnă că aţi devenit foarte apropiaţi.

Bulman privi chipul pe care-l găsea din ce în ce mai atrăgător şi remarcă cearcănele adânci din jurul ochilor trişti, mărturie a tensiunii care o domina de câtva timp. Lumea Fredei se întorsese cu susul în jos, iar el nu o ajuta cu nimic. Ar fi trebuit să se poarte mai delicat; spuse ca şi cum s-ar fi justificat:

— Freda, costumul meu e făcut praf, iar eu nu mă pot întoarce acasă să iau altul. Nu am timp să merg la cumpărături.

— De ce nu te poţi întoarce?

Sosise momentul să-i spună adevărul.

— Acolo mă aşteaptă nişte indivizi care vor să pună mâna pe mine. Mă ascund, poate ţi-ai dat seama, altfel ai putea să iei oricând legătura cu mine. Trebuia să arăt civilizat din moment ce te-am invitat aici. Cât de bine o cunoşti pe Anna Brenning?

— Tu mă-ntrebi pe mine? Ar trebui s-o fac eu. E clar că sunteţi în relaţii foarte bune!

Bulman se simţea mizerabil; ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era să o mâhnească.

— Ştii cât pot fi de şiret. O dată m-am dat drept inspector de

la Ministerul Comerţului.

Expresia feţei i se îmblânzi şi Freda surâse.

— Reuşeşti în viaţă prin şiretenie? De unde să ştie cineva când eşti sincer?

Restaurantul se umpluse. Lui Bulman îi părea rău că între el şi Freda apăruse suspiciunea şi se gândea cum să iasă din impas. N-o putea amăgi cu minciuni. Se săturase de ele. Avea nevoie de încrederea ei. După ce terminară antreurile, Bulman spuse:

— Pentru mine este foarte important să o cunosc cât mai bine pe Anna, deoarece sunt convins că ştie mult mai mult decât a recunoscut faţă de poliţie, cu care ţin legătura, îmi dau seama că-ţi vine greu să înţelegi.

— Înţeleg. Freda ridică mândră capul şi, în momentul acela, Bulman n-ar fi putut spune dacă îl credea sau nu. Freda continuă: Anna e altfel decât celelalte. E singura dintre amantele lui care a fost damă de lux în adevăratul sens al cuvântului. Ronnie nu căuta doar sex sau cuceriri: efectiv îi plăceau femeile cu care se culca. Aventurile lui nu durau niciodată prea mult. Uneori apela la câte o call-girl, însă Anna nu se înscria în tiparul obişnuit. Îşi şterse buzele cu şerveţelul. Din câte ştiu eu, n-a mai instalat pe nimeni într-un apartament până la Anna. Îi plăcea să rişte. În aventurile sale se comporta ca un băieţel; nu s-a maturizat niciodată şi asta i-a provocat tot felul de neplăceri.

— Până şi moartea?

Freda clătină din cap.

— Nu ştiu. Încep să-mi dau seama că nu-l cunoşteam. N-am ştiut niciodată ce să cred despre Anna. Toată afacerea asta sordidă avea ceva straniu în ea.

— Sordidă?

— Nu crezi că e o treabă sordidă ca un bărbat însurat, cu copii, să instaleze o femeie într-un apartament proprietate personală? Cum ţi se pare Anna?

— Aş vrea să-ţi pot răspunde la întrebarea asta. Ascunde multe lucruri, însă e greu de spus dacă sunt bune sau rele. Ce-ar fi să nu mai discutăm despre ea cât timp luăm masa?

— Nu atâta timp cât porţi costumul ăsta. Îmi aminteşte tot timpul de ea. Apoi păru că se resemnează. Să mă ţii la curent cum te descurci cu ea.

Firava ofertă de pace îl făcu pe Bulman să zâmbească.

— Îţi promit. Ai vrea să aflu ceva rău despre ea, nu-i aşa?

— Da. În timp ce rosti cuvântul privirea i se îmblânzi, ca şi cum

ar fi fost o dorinţă cu dublu înţeles. Pur şi simplu este altfel decât celelalte. Dacă îmi comanzi o cafea îţi arăt ce am adus.

Bulman privi înjur în căutarea chelnerului, în timp ce Freda deschise servieta şi scoase nişte foi de hârtie. Făcu puţin loc pe masă şi le aşeză în faţa ei.

— Poate că ai copiat ceva din ce ţi-am adus, dar am aici o listă aproape completă a firmelor şi a persoanelor cu care a luat legătura în timpul ultimei vizite în Rusia. A încheiat nişte contracte foarte bune. În toată lista asta nu există absolut nimic care să pară subversiv. Cu ruşii e greu de negociat; nici nu-i de mirare, când ţara este atât de săracă. Ronnie nu accepta nici un contract care să nu asigure un profit substanţial companiei. Uite, am fotocopii după fotografiile unor persoane cu care s-a întâlnit, majoritatea făcute la un chef straşnic, judecând după feţele lor. Aducea adesea fotografii şi le expunea în anticameră, pe cele mai reuşite. Acolo se află şi fotografia reginei şi cea a ducelui de Edinburgh şi a prinţului Charles. Se întâlnea doar cu persoane importante.

Bulman adună fotografiile şi le examină, una câte una. Erau grupe de lucru, în care ruşii şi englezii se deosebeau ca şi cum ar fi purtat nişte steguleţe invizibile. Freda avea dreptate; unii dintre ei păreau cherchelіţi de-a binelea. Ştia că ruşii sunt mari băutori; el însuşi participase la câteva chefuri în compania unor ruşi, chefuri stropite din belşug cu băutură.

Fotocopiile erau destul de reuşite, dar pentru el nu prezentau mare interes – nu cunoştea personajele. Majoritatea îl reprezentau pe Walsh alături de diferite grupuri. Apoi remarcă o figură cunoscută.

O privi mult timp, atât de atent încât Freda se aplecă peste masă şi-i atinse mâna.

— S-a întâmplat ceva?

Bulman îi arătă fotografia.

— O cunoşti pe femeia aceasta?

Freda îşi puse mâna pe a lui ca să-i oprească tremurul.

— Nu. Dar e frumuşică. De ce, tu o cunoşti?

Fotografia înfăţişa doi bărbaţi şi două femei; cea la care se referea Bulman stătea lângă Walsh. Cea de a doua, mai în vârstă, cu trăsături destul de plăcute, nu avea alt rol decât acela de a scoate în evidenţă frumuseţea celeilalte.

— Am găsit o fotografie de-a ei. Doar bust.

— Unde ai găsit-o?

— În costumul acesta. Bulman scoase fotografia din buzunarul interior. Fără îndoială că este aceeaşi femeie, ce părere ai?

Freda luă fotografia din mâna lui Bulman.

— Nu te înşeli! Ai găsit-o în buzunarul lui? N-a pomenit niciodată de ea. De fapt, nu vorbea nici de celelalte. Uneori povestea întâmplări amuzante din călătoriile lui, dar nu-mi amintesc să-l fi auzit vorbind despre aceasta. Îi întinse înapoi fotografia. Mi se pare că-i acorzi o oarecare importanţă. Ştii cine este?

— Nu. Am încercat să aflu. Ai vreo idee?

— Nici una. Dar dacă ai găsit-o în buzunarul lui poate că ştie Anna?

— Sunt convins că ştie, dar a jucat tare şi mi-a spus că este fotografia unei actriţe iugoslave. Nu i-am pomenit despre Veida Ash; aş fi pierdut timp şi ar fi complicat inutil lucrurile. Toate companiile menţionate aici sunt serioase? întrebă bătând cu degetul în foile de hârtie.

— Din câte ştiu eu, da. În orice caz sunt consacrate.

— Spune-mi, cum ai cunoscut-o pe Anna?

— Ronnie avea încredere în mine. Trebuia să aibă încredere în cineva. Mi-a dat adresa pentru cazuri de urgenţă, dar nu şi numărul de telefon, mi-a spus că este secret chiar şi pentru mine. N-am înţeles asta niciodată. Au fost câteva ocazii în care a trebuit să-l caut acolo. Mi-a prezentat-o, însă m-a lăsat pe mine să ghicesc care este relaţia dintre ei. Singurul lucru care m-a frapat a fost acela că nu se încadra în peisaj. Cât timp el s-a uitat prin documentele pe care i le-am dus, ea mi-a spus povestea vieţii ei; am avut impresia că era o poveste îndelung repetată, pe care ţinea neapărat să o facă cunoscută lumii. Femeia asta, inteligentă şi atrăgătoare, nu era, totuşi, genul lui.

— Cum ţi s-a părut? Ar fi capabilă să ucidă pe cineva?

— De ce mă întrebi? Presupun că ştii răspunsul.

— Profit doar de ocazie să aflu şi părerea altcuiva.

— L-am protejat pe Ronnie cum m-am priceput. Părerea mea ar putea fi subiectivă.

— N-are importanţă. Te-a speriat cu ceva?

— Da. Am surprins-o privindu-l pe Ronnie cu o expresie pe care aş califica-o înspăimântătoare. În orice caz, pe mine m-a speriat. N-a durat decât o secundă sau două. Poate că în Germania o fi avut nevoie de un revolver, dar mi s-a părut straniu să văd unul în poşeta ei. Aş spune că ştie să-l folosească.

Ţi se pare că sunt răutăcioasă?

— Dacă spui că ai văzut cu adevărat arma, nu. Aşa ceva ar îngrijora pe oricine. El părea speriat de ea?

— Ronnie ştia să-şi ascundă sentimentele. Freda îşi împleti degetele, concentrându-se şi încercând să dea un răspuns coerent. Nu. Nu cred că-l speria. Totuşi, nu se purtau ca doi amanţi. M-aş fi aşteptat la vreun gest de afecţiune, la un cuvânt de alint, dar n-am văzut şi n-am auzit nimic care m-ar fi putut convinge că erau apropiaţi sufleteşte.

Bulman căzu câteva clipe pe gânduri.

— Se pare că eşti singura persoană care i-ai văzut împreună şi e limpede că ai profitat de timpul petrecut acolo. Asta ridică o întrebare.

— Ce întrebare?

— Dacă nu erau apropiaţi sufleteşte, atunci de ce natură era relaţia dintre ei? Bulman zâmbi nervos. Nu-mi place să spun asta, însă încep să pricep de ce se simte atât de confortabil în apartamentul acela. Iar asta mă sperie. Ţine-te departe de ea, oricât de tentată ai fi să o vezi. S-ar putea să înceapă să se întrebe ce anume ştii.

17

Anna Brenning avea o zi mai agitată decât de obicei. Era furioasă că Bulman descoperise microfonul care emitea semnale intermitente ce-l aduseră pe operatorul aparatului de recepţie în pragul unei crize de nervi, în final se lăsară păgubaşi.

Anna nu ştia cum să procedeze cu Bulman. În primul moment se gândi să-l ucidă, însă pentru asta avea nevoie de un plan şi de implicarea altor persoane. După părerea Annei cazul atrăsese deja atenţia prea multor oameni.

Pe de altă parte, îi plăcea să se joace cu el. Era o prezenţă plăcută, iar pe moment şi, probabil, în viitorul apropiat, doar singurătatea îi ţinea companie. Era obligată la asta până ce spiritele se vor calma şi se va aşterne praful peste cazul Walsh. Şi totuşi, lucrurile nu puteau fi lăsate la voia întâmplării. Va veni clipa în care Bulman va trebui să dispară, împreună cu celelalte persoane cu care colabora.

Nu putea lua legătura cu Veida; aşa conveniseră. Veida era în măsură să ia contact cu cine credea ea de cuviinţă, însă nu folosea niciodată telefonul dacă nu era absolută nevoie. Oricâtă influenţă ar fi avut în închisoare, oricât de pricepută ar fi fost în a corupe, anumite lucruri erau mai presus de voinţa ei, cum ar fi schimbările de personal şi nestatornicia celorlalte puşcăriaşe care pe moment pretindeau că-i sunt prietene. Trebuia să fie prudentă. Nu contesta strategia Veidei. Era fără cusur, iar Veida dispunea şi de bani şi de puterea necesară. Dar existau şi lucruri pe care nu le putea discuta niciodată cu Veida, oricât ar fi fost de apropiate, ca de exemplu prezenţa bărbatului în stradă, pe care o remarcase cu o zi în urmă. Asta o neliniştise mai mult ca orice. Nu-l mai revăzuse şi asta o făcu să se întrebe dacă nu cumva îi jucase imaginaţia o festă, l-ar fi plăcut să fie aşa. Bărbatul acela era mort. Îl omorâse ea însăşi, aşa că *ştia* că e mort. Şi totuşi, timp de câteva secunde îl văzuse, privind fix către fereastra ei. Nu credea că o văzuse, iar când revenise la fereastră bărbatul dispăruse. Vederea lui îi provocase un şoc teribil. Îi era imposibil să reziste tentaţiei de a se întoarce din când în când la fereastră;

devenea un fel de obsesie. Ea, o persoană de obicei stăpână pe sine, se simţea tulburată de o asemenea reacţie. Anna nu era fricoasă. Suferise prea mult fără să crâcnească şi supravieţuise, ceea ce-i făcea pe duşmanii ei să o ocolească.

Îşi turnă un pahar de vin alb şi prinse paharul aburit în palmă. Atracţia ferestrei era puternică şi un timp luptă împotriva ei. Până la urmă cedă şi se apropie dintr-o parte, temătoare. Frica era o senzaţie pe care-o alungase de mult şi reapariţia ei o neliniştea. Încercă să privească prin perdea, dar vizibilitatea nu era suficient de bună. Ridică încet un colţ, apoi se apropie tiptil şi scrută locul în care stătuse bărbatul în ziua precedentă. Se afla acolo.

I se tăie răsuflarea şi-şi simţi bătăile accelerate ale inimii. Bărbatul purta pe cap o pălărie; nu privea în sus, dar ea îl recunoscu. Stătea sub porticul unei case situată aproape vizavi de locuinţa ei, cu mâinile în buzunare şi picioarele depărtate, cum îi era obiceiul. Nu reuşise niciodată să se dezbare de el.

Anna ţinea colţul perdelei şi privea în jos, sperând că bărbatul îşi va schimba poziţia, astfel încât să-l poată vedea mai bine. Stătea nemişcată, însă agitaţia interioară făcea să-i tremure degetele cu care ţinea perdeaua. Era incapabilă să-şi adune gândurile şi să hotărască ce avea de făcut. Pe măsură ce conştientiza situaţia, acceptând ideea că ceea ce vede nu este o nălucă, începu să-şi recapete stăpânirea de sine. Gândurile i se limpeziră treptat şi îşi dădu seama ce are de făcut.

Lăsă în jos perdeaua, fără să-şi dezlipească ochii de pe figura bărbatului. Apoi se duse în birou unde un perete întreg era acoperit cu rafturi înţesate cu cărţi; se aplecă şi scoase un volum al „Enciclopediei Britanice”. Îl deschise şi din spaţiile special decupate luă un pistol automat de calibrul 22 şi un amortizor. Fixă amortizorul pe ţeavă, verifică dacă arma este încărcată, trase piedica şi strecură revolverul într-o geantă de umăr pe care o alesese dintre cele aşezate pe raftul dulapului din dormitor. Îşi îmbrăcă paltonul, aruncă geanta pe umăr, ieşi din apartament şi coborî cu ascensorul.

Îşi revenise complet. Ajunsă la parter, nu ieşi imediat pe stradă. Rămase lângă uşă, însă poziţia nu era favorabilă deoarece nu vedea bine casa de vizavi, aflată puţin lateral. Păşi hotărâtă în stradă şi privi drept spre locul în care îl zărise pe individ. Nu se mai afla acolo. Stăpână pe sine, porni încet într-acolo, încercând să vadă dacă nu cumva se retrăsese sub portic.

Bărbatul dispăruse. Strada era aglomerată, însă nu-l văzu pe cel care o supraveghea.

Se înserа şi luminile începuseră să se aprindă. Îşi zise că, probabil, de asta plecase urmăritorul ei. Porni de-a lungul străzii, apoi se întoarse pe trotuarul opus şi se asigură că nu mai era acolo. S-ar fi putut ca omul să fi intrat într-una din clădiri, dar n-ar fi fost înţelept să bată din uşă în uşă şi să stârnească curiozitatea locatarilor.

Ezita să se întoarcă în apartament, convinsă fiind că, dacă ar face-o, bărbatul ar reapărea. În timp ce stătea sub un felinar, întrebându-se ce ar trebui să facă, un bărbat trecu pe lângă ea şi îi aruncă un zâmbet libidinos. Anna îşi dădu seama că o confundase cu o prostituată în căutare de clienţi. Situaţia aceasta absurdă o irită şi-şi zise că, poate, acesta era scopul. Se întoarse în apartament tulburată şi nemulţumită.

Când aşează revolverul înapoi în ascunzătoare, constată că lăsase volumul „Enciclopedia Britanică” deschis, pe podea; lipsa aceasta de profesionalism o enervă. Stăpânirea de sine îi fusese zdruncinată, iar acest lucru nu se mai întâmplase de mulţi ani.

Într-un târziu se aşează, îşi mai turnă un pahar de vin şi începu să mediteze la incredibila prostie de care dăduse dovadă. Chiar intenţionase să omoare un om, în apropierea propriei ei locuinţe, în plin centru Londrei? Cum de îi trecuseră prin cap aşa ceva. Se purtase ca o începătoare. Prezenţii acelui om o zăpăcise complet. Pentru o fracţiune de secundă se gândi să ceară ajutor, însă renunţă zicându-şi că era o problemă personală, una care n-ar fi dorit să ajungă la urechile Veidei. Trebuia să o rezolve singură.

Sunetul strident al telefonului o făcu să tresară violent şi să verse vinul din pahar. Îşi aţinti privirea asupra aparatului cu sentimentul celui care priveşte o scrisoare nedesfăcută, întrebându-se cine putea fi expeditorul, în loc să o deschidă. Privea telefonul care continua să sune ca şi cum i-ar fi putut oferi răspunsul fară ca ea să-l atingă. Apoi îşi dădu seama că-i este teamă să ridice receptorul. Această constatare o determină să reacţioneze. I se părea inacceptabil să revină la o viaţă timorată de frică. Înăbuşindu-şi orice sentiment se apropie de telefon şi ridică receptorul. Nu-şi spuse numele sau numărul de telefon, ci rosti simplu:

— Alo!

La început nu auzi nimic, deşi simţea că la capătul celălalt al

firului este cineva.

— Alo, repetă. Vorbiţi sau închid telefonul.

— Să nu faci asta, vorbi cineva în germană. Eşti Karen Brandt?

— Aici nu locuieşte nimeni cu numele acesta, replică ea în engleză. Cred că aţi greşit numărul. Abia reuşea să-şi stăpânească tremurul vocii. Ar fi trebuit să închidă, însă ceva o reţinea. Cine sunteţi?

— Ştii bine cine sunt. Constat că nu ai uitat limba maternă. Întotdeauna te-am admirat pentru engleza ta perfectă, Karen.

— Numele meu este Anna Brenning. E clar că mă confundaţi cu altcineva.

— Ştiu că acesta este noul tău nume. Un timp m-ai derutat. Nu crezi că ar trebui să ne vedem?

— Pentru ce, mă rog? Nici nu ştiu cine sunteţi. Glumiţi cumva? Dacă da, este o glumă de prost gust. Vă rog să mă lăsaţi în pace.

În receptor se auzi un râs scurt, sec.

— De ce nu închizi? Bărbatul vorbea acum englezeşte, aproape la fel de corect ca şi Anna. Trebuie să te lămureşti, nu-i aşa? Nu poţi s-o faci până ce nu te convingi. Nu, Karen, nu este o glumă. Îmi eşti datoare. Ca să nu spun mai mult. Ce zici?

Avea dreptate. Trebuia să se lămurească, altfel ar fi încheiat conversaţia după primele cuvinte. Ceea ce urma să răbufnească la suprafaţă era imposibil de evitat. Întrebarea o sufoca, dar nu voia să o rostească pentru că ştia răspunsul şi îi era groază de confirmarea lui. Când începu să vorbească vocea îi tremura, lucru neobişnuit pentru o femeie atât de sigură pe ea.

— Nu se poate să fii Rudi; e imposibil!

Urmă o lungă tăcere, apoi un sunet pe care îl identifică cu greu ca fiind un râs gutural. Râdea de ea şi pentru o clipă Anna nu ştiu cum să reacţioneze.

— Ar fi mai bine s-o crezi, surioară; o să te mai caut.

Înainte ca bărbatul să termine de vorbit Anna şuieră printre dinţi:

— Ai noroc pentru a doua oară, Rudi, dar o să mi-o plăteşti!

— De data asta va trebui să faci o treabă mai bună, nenorocito! Du-te la un psihiatru, Karen. O să te mai caut.

Auzi sunetul tonului, dar îi fu imposibil să-şi descleşteze degetele de pe receptor. Se văzu nevoită să-şi înghită mai întâi furia şi să se obişnuiască încet cu realitatea înainte de a se putea mişca. Treptat se calmă, dar chipul ei era complet lipsit de expresie. Aşeză receptorul în furcă cu mişcări lente.

Cel puţin se convinsese. Imaginaţia nu-i jucase o festă bizară. Deşi nu apucase să-l vadă bine, acum nu mai avea nici o îndoială. Îl trădase vocea şi engleza pe care o vorbea, aproape la fel de bună ca a ei. Chiar şi accentul era al lui. Vorbea ca un gangster american; de fapt, nu era mare diferenţă. Nu ştia cum s-a întâmplat, dar cert este că s-a întâmplat. Poate că a dorit-o dintotdeauna.

Se aşeză din nou încercând să analizeze situaţia. Nu-i era teamă de durerea fizică pe care i-ar fi putut-o provoca, însă îi putea face un rău ireparabil dacă se hotăra să deschidă gura. Şi-ar face rău şi lui însuşi, dar poate că nu-i mai păsa. Trebuia să acţioneze înainte ca lucrurile să ajungă la urechile Veidei. Era o complicaţie ce ţinea de trecutul ei, fără legătură cu ceea ce făcea în prezent. Avea nevoie de ajutor.

Bulman şi Jacko examinară până noaptea târziu fotocopiile şi documentele aduse de Freda. Jacko o mutase pe Connie într-un dormitor în care exista un televizor cu care să-şi mai alunge plictiseala. Începuse să vorbească despre dorinţa de a se întoarce la agenţia unde lucrase; era singurul mod de a produce bani pe care îl cunoştea şi îi ducea lipsa. Până atunci cheltuielile legate de întreţinerea ei fuseseră acoperite de Ministerul de Interne; asta l-ar fi revoltat pe Edward Marshall, însă nu avea de unde să afle.

După nenumărate ceşti de cafea, cei doi bărbaţi reuşiră să termine treaba; doar în cămaşă şi fără cravată, se lăsară obosiţi pe spătarul fotoliilor şi conchiseră că până la urmă totul putea fi o imensă pierdere de timp. Aveau nume de persoane, de companii, simple detalii ale unor tranzacţii, dar toate acestea nu însemnau nimic. Singurul indiciu îl reprezenta fotografia fetei şi amândoi erau de părere că, dacă ar putea-o identifica, multe întrebări ar primi răspuns.

Bulman făcuse totul pentru a afla răspunsul. Cei care îl cunoşteau, Veida şi Anna, nu intenţionau să i-l dezvăluie, iar poliţia, reprezentată de Walter Beatty, nu ştia. Dar dacă îl cunoşteau cu toţii?

— E vorba de mafia rusească, zise Jacko menţinându-se cu greu treaz în camera supraîncălzită.

Nu discutau pentru întâia oară despre asta. Bulman nu respingea ideea, însă nu putea concepe ca, după profilul moral execrabil pe care i-l făcuse lui Ronnie Walsh, acesta să fie şi un

escroc internaţional. Cu toate acestea, Jacko readucea subiectul în discuţie.

Implicarea lui Walsh nu trebuia să fi fost neapărat conştientă. Mafia rusească a devenit omnipotentă. După cum spunea Jacko, mafioţii l-au ucis recent pe Vladislav Listiev, un ziarist rus iubit de majoritatea cetăţenilor. Evenimentul l-a determinat pe preşedintele Elţîn să-l demită pe şeful poliţiei, Vladimir Pankratov, pentru că nu a reuşit să pună sub control activitatea organizaţiei. Mafia tindea să scape de sub supravegherea organelor de stat. Dar dacă Walsh se implicase, în ce fel o făcuse? Avea consilii întregi de conducere. Era greu de imaginat că ar fi acceptat tranzacţii dubioase de faţă cu acţionarii şi ceilalţi directori. Nu s-ar fi lăsat atras în nici o afacere care i-ar fi afectat companiile. În concluzie, ideea rămăsese deschisă discuţiei.

— Când o inviţi pe Anna Brenning la masă? Jacko căscă, surprins că era încă în stare să gândească coerent.

— O sun mâine dimineaţă.

— Îţi dai seama că-ţi pui singur capul pe butuc?

— E deja pe butuc. Ne jucăm unul cu altul precum şoarecele cu pisica. O ştim amândoi. Important este să ştii când să te opreşti.

Jacko clătină din cap.

— Ascultă, amice, sunteţi două tipuri complet diferite. Aveţi concepţii diferite despre regulile jocului. Îţi închipui că poţi renunţa când crezi că nu mai ai nimic de câştigat? Ea vede altfel lucrurile. Când va considera că te-ai apropiat prea mult şi ai devenit periculos, îţi trimite un glonţ în cap.

— Pari convins că ea l-a omorât pe Walsh.

— Pe zi ce trece mi se pare tot mai plauzibil. Aş vrea s-o cunosc pe fecioara asta de gheaţă.

Bulman încercă să zâmbească, dar era prea ostenit.

— Aveţi multe în comun. Trebuie să încerc să o întâlnesc măcar încă o dată. Dacă o fac în public cred că voi fi în siguranţă.

— Eu n-aş miza pe asta. Ascultă, trebuie să ştiu când va avea loc întâlnirea ca să angajez un spărgător.

După numai câteva ore de somn Jacko se prezentă la Benny Walker. Preferă să nu-l sune pentru a evita posibilitatea de a nu fi primit. De data aceasta intră în biroul secretarei şi o rugă să îl anunţe prin interfon. Se trase mai aproape de uşa ce dădea în

birou ca să-l audă pe Benny vorbind.

De cum intră, Jacko observă că sertarul din mijloc al biroului era deschis şi bănui că Benny avea la îndemână o armă. Se aşeză pe acelaşi scaun pe care stătuse prima dată şi îl salută afabil pe Benny. Arătă spre peretele din spatele mesei de scris şi remarcă:

— Văd că ai pus altă poză de pungaş ca să acoperi urma de glonţ. Trebuia să o laşi aşa, ca să-ţi faci reclamă.

— Ce vrei de la mine? scuipă Benny cuvintele; nu uitase umilinţa pe care o îndurase.

— Ţi-am spus când am fost aici. Am nevoie de un spărgător care să intre într-un apartament în locul meu. Vreau muncă de calitate, altfel aş face-o eu însumi. După ce intrăm în locuinţă poate sta cu mine până o cercetez. Vreau doar să arunc o privire, nu fur nimic. Tot ce-i cer este să-mi descuie uşa şi după aceea să o încuie la loc. Simplu.

— Toate par simple. Ce cauţi?

— Asta nu-i treaba ta. Dacă n-ar fi simplu, nu m-aş duce. Ei, încheiem târgul? Poţi să încarci puţin nota de plată pentru gaura de glonţ şi fotografie. Nu se supără nimeni.

Când Bulman o sună ca să o invite la masă, Anna ezită să accepte. Ar fi fost un mod de a-şi umple timpul, dar… Pe de altă parte, trebuia neapărat să afle, acum mai mult ca oricând, ce anume ştia şi mai ales te urmărea. Ar fi putut să-l preseze ca să afle dacă intenţiona să abandoneze cazul sau dacă dispunea de date suficiente ca să continue; în această eventualitate trebuia să ştie până unde ajunsese. Fotografia Elenei reprezenta o complicaţie serioasă, cu toate că nu era o figură cunoscută în ţară, nici măcar în cercurile Securităţii, dar Bulman părea hotărât să-i descopere identitatea şi asta nu trebuia să se întâmple.

Acceptă să se întâlnească cu el, dar hotărî ca, într-un fel sau altul, să facă aceasta pentru ultima oară. Din anumite motive nu ordonase să fie urmărit de la prima întrevedere, însă acum decise ca Bulman să fie ţinut sub observaţie de îndată ce pleca de la restaurant. Nu mai conta dacă va face legătura, lucrurile trebuia să ajungă la un final.

Bulman o duse la Savoy, unde se putea mânca în tihnă, deşi afluenţa era mare. În clipa aceea era încântat că acceptase costumul lui Ronnie Walsh. În timp ce se îndreptau spre o masă liberă, sesiză că bărbaţii întorceau capul după Anna şi se simţea

mândru de compania ei. Dădeau impresia unei perechi obişnuite, elegant îmbrăcate şi Bulman îşi înăbuşi cu greu un zâmbet, gândindu-se ce-ar spune oamenii aceia dacă ar şti ce se petrece în realitate chiar sub nasul lor. Se aşezară şi-şi zâmbiră cu căldură. Bulman bănuia că în poşeta mare, din piele de crocodil, Anna ascunsese un pistol.

*

Eddie era un bărbat înalt şi slab, cu nişte ochi strălucitori şi lacomi. Purta o pereche de jeanşi şi un pulover, peste care îmbrăcase o haină largă. Nu părea să poarte asupra lui nici un instrument, ceea ce Jacko aprecie. De altfel, Benny i-l recomandase călduros. Oricât de lipsit de scrupule ar fi fost Benny Walker, agenţia pe care o conducea era foarte eficientă; de altfel, cu clientela pe care o avea, printre care nu puţini asasini, nu şi-ar fi putut permite să trişeze în privinţa recomandărilor. Jacko nu se tocmise şi îi plătise în avans, cu bani gheaţă.

Folosiră transportul în comun pentru că şoferii de taxi aveau prostul obicei de a memora chipurile. Când ajunseră la adresa căutată Jacko se asigură că nici unul dintre prietenii Annei nu dă târcoale prin zonă; se plimbă în sus şi în jos de-a lungul străzii, însoţit de Eddie, la fel de vigilent ca şi el.

— Nu-mi place să lucrez în locuri pe care nu le-am filat dinainte. Treburile astea pripite sunt riscante, bombăni Eddie care-şi cam pierduse curajul.

— Nu-ţi face probleme. Există un singur apartament pe palier, iar locatarul e plecat. Câştigi un ban pe de-a moaca.

Yala de la uşa principală nu-i puse probleme lui Eddie. Jacko îi spusese despre camera TV de deasupra ei şi, pentru mai multă siguranţă, amândoi purtau nişte şepci cu cozorocul tras, astfel încât să le acopere obrazul. După ce pătrunseră în clădire îşi scoaseră şepcile. Urcară pe jos până la ultimul etaj şi se apropiară de uşa apartamentului Annei, asigurându-se că nu era nimeni înjur şi că liftul nu funcţiona. Jacko se dădu la o parte ca să-i facă lui Eddie loc să lucreze. Acesta trecu serios şi scoase la iveală din diferite buzunare ascunse sculele specifice îndeletnicirii lui. Jacko îl urmărea curios.

Spărgătorul abia începuse să tatoneze broasca, că uşa e deschise singură. Sări înapoi uluit.

— Nenorocita asta de uşă e descuiată! şopti el.

Jacko se apropie şi Eddie împinse uşor uşa cu degetul. Lemnul

păstra urme grosolane în locul în care fusese forţată. Nu era muncă de profesionist; dacă s-ar fi aşteptat la aşa ceva, cu siguranţă că Eddie ar fi observat imediat, însă el se concentrase doar asupra broaştei.

Eddie bătu în retragere.

— Nu-mi place ce se-ntâmplă. Poate că e cineva înăuntru.

Jacko încuviinţă din cap şi începu să gândească febril cum să acţioneze. Nu-i stătea în fire să abandoneze înainte de a afla ceea ce-l interesa, astfel încât scoase Coltul.

La vederea armei Eddie se trase speriat înapoi.

— Ce faci cu ăsta? croncăni el. N-a fost vorba de pistoale.

Jacko duse un deget la buze şi împinse uşa.

— Vreau doar să verific. Tu rămâi aici.

— Cred că glumeşti! Eu nu lucrez cu pistolari. De-acum te descurci singur, amice, zise el şi se năpusti spre scară. Jacko păşi în hol şi rămase ţintuit locului, auzind mişcare în casă.

18

Jacko se lipi cu spatele de perete, ridică pistolul şi cu mâna liberă închise încet uşa. Aşteptă o vreme repetarea zgomotului pe care-l auzise. Privi înjur şi observă că toate cele patru uşi care dădeau în hol erau deschise.

Bulman îi furnizase planul apartamentului; deşi nu intrase în toate camerele, Jacko ştia suficient ca să-şi dea seama că uşa din faţa lui dădea în salon. Zărea o parte din mobilier şi podeaua presărată cu tot felul de resturi.

Se furişă până la cea mai apropiată uşă şi privi prin crăpătura dintre balamale. Era o cameră de baie, aflată într-o stare de nedescris – prosoapele şi periile zăceau pe mozaic; un robinet fusese lăsat deschis. Nu se zărea însă nimeni. Trecu tiptil pe lângă uşa salonului până la cea a sufrageriei; privi înăuntru şi observă scaunele răsturnate şi covorul acoperit de cioburi şi de argintărie. La capătul camerei se vedea o altă uşă, probabil a bucătăriei. Cea de-a patra uşă dădea într-un dormitor spaţios, destinat oaspeţilor, după cum o apreciase Bulman. Dormitorul mare se deschidea dintr-un holişor de lângă salon. Era un apartament foarte mare, mobilat elegant.

Jacko era intrigat că nu mai auzise nici un sunet după primul, pe care nu reuşise să-l identifice. Dacă intra prin sufragerie însemna să pătrundă pe un câmp minat, plin de porţelanuri şi sticlărie spartă. Hotărî să încerce salonul.

Bulman îi povestise că de aici se ajungea într-un mic birou şi acesta i se părea cel mai indicat loc să înceapă căutările.

Presupunea că cineva i-o luase înainte şi că, probabil, se mai afla încă acolo. Liniştea prelungită putea însemna că fusese auzit şi acel cineva îl pândea.

Păşi repede în salon şi verifică dacă nu se ascundea cineva după uşă. În încăpere domnea haosul. Tapiţeria scaunelor fusese sfâşiată, bibelourile sparte, covoarele tăiate, iar perdelele smulse cu atâta furie din galeriile lor încât atârnau în fâşii. Prin stofa tăiată a scaunelor şi taburetelor se iţeau arcurile şi în toată încăperea plutea un puf fin care-i irita nasul.

Mai erau două uşi – una spre birou, din care se zărea un colţ, iar cealaltă spre micul hol din faţa dormitorului în care probase Bulman costumul. Logic ar fi fost să înceapă cu biroul, însă avea puţine speranţe să găsească ceva în harababura care domnea acolo. Oare acel cineva căutase ceva anume sau acţionase într-o criză de vandalism?

Auzi din nou un zgomot, de data asta mai distinct, urmat imediat de un altul pe care-l identifică – zornăit de cioburi. Să se fi aflat un nebun în locuinţă? Zgomotul venise din birou. Jacko alese o cale ocolită pentru a se furişa până acolo, alunecând de-a lungul pereţilor. Distrugerea continua, întreruptă din când în când de pauze, ca şi cum acel cineva şi-ar fi tras sufletul sau ar fi căutat altceva pe care să-şi descarce nervii.

Jacko trase încet piedica pistolului şi se apropie tiptil de uşă. Se aşternu tăcerea, ca şi cum necunoscutul l-ar fi auzit, dar era sigur că nu făcuse zgomot. Se lăsă pe un genunchi, încercând să-l localizeze pe cel din cameră. Amploarea distrugerii şi forţa evidentă necesară sfărâmării obiectelor mai grele îi dădeau de înţeles că era vorba de un bărbat. Băgă capul prin deschizătura uşii.

Peste tot erau risipite la întâmplare cărţi şi foi de hârtie. Rafturile fuseseră golite. Lângă fereastră, cu spatele la Jacko, stătea un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum închis la culoare şi ţinea în mână ceva ce semăna cu un presse-papier. Respira sacadat în timp ce privea prin fereastră.

Jacko se ridică încet şi făcu câţiva paşi, ferindu-se să calce pe resturile împrăştiate pe jos.

— Am în mână un pistol îndreptat spre tine, zise calm, aşa că te sfătuiesc să nu faci o prostie!

La început omul nu reacţionă, ca şi când s-ar fi aşteptat la apariţia lui. Apoi, ignorând ameninţarea, întoarse încet capul spre Jacko, care remarcă privirea sălbatică din ochii de un albastru pătrunzător. Era un tânăr în jur de treizeci de ani, foarte bine legat, cu o claie de păr blond. Avea trăsături ferme, însă Jacko sesiză o uşoară umbră de slăbiciune în forma bărbiei.

— Cine eşti? întrebă Jacko.

— Ce te priveşte?

— Eşti neamţ?

— Credeam că vorbesc mai bine englezeşte. Da, sunt neamţ. Ce cauţi aici? Şi de ce ai nevoie de un pistol? Nu-ţi fac nici un rău.

Jacko privi înjur.

— I-ai făcut destul rău celui care locuieşte aici. Pentru Dumnezeu, ce înseamnă nebunia asta? Ai distrus aproape tot.

— Asta am şi vrut. Încă n-am terminat.

— Dar de ce?

Prezenţa lui Jacko părea să-l fi calmat pe neamţ.

— Ţi-e uşor să pui întrebări când ţii pistolul aţintit asupra mea. Vezi bine ce am făcut aici. Motivul nu te priveşte. Dar tu, tu ce cauţi aici şi încă înarmat? Ai de gând să omori pe cineva?

Comportamentul neamţului îl convinse pe Jacko că acesta nu era ameninţat pentru prima oară cu o armă. Nu intrase în panică, pericolul îl lăsa aproape indiferent.

— E pentru autoapărare. Când mă uit la mobila pe care ai sfărâmat-o, mă gândesc că aş putea sfârşi la fel.

— Nu am nimic de împărţit cu tine. Se vede că nu eşti prieten cu locatarul. Dar, nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Am venit să fur. Să fac ceva parale, însă tu ai reuşit să faci totul praf.

— Sper. Dacă observi ceva ce mi-a scăpat, arată-mi şi am eu grijă.

— Eşti un tip calm, deşi nu s-ar spune – dacă te uiţi în jur. Probabil că ai avut un motiv serios. Cum te cheamă?

— Rudi Brandt. Îţi pierzi timpul dacă încerci să afli ceva despre mine. Oficial sunt mort. O postură avantajoasă. Nu folosesc numele ăsta, dar aşa mă cheamă. Dar pe dumneata, domnule?

Omul ăsta preia conducerea, reflectă repede Jacko. E tare. Simţea un fel de respect faţă de el, în ciuda stricăciunilor pe care le făcuse.

— Arma e în mâna mea, replică încercând să preia din nou iniţiativa. Nu sunt obligat să-ţi răspund. Ştii cine locuieşte aici?

— O, da. Dar tu?

— Nu. Am venit la nimereală. Privi din nou în jurul lui. Nu avea rost să controleze mormanul de obiecte învălmăşite, era limpede că bătuse drumul de pomană. N-avea decât să-l lase pe Rudi Brandt să-şi termine opera. Deci, cine locuieşte aici? Dorea să fie sigur că Rudi nu brava.

La început Brandt îl privi nemişcat, apoi buzele începură să-i tremure, semn că întrebarea îl tulburase. Se adună şi răspunse încet:

— Un asasin.

Jacko făcu ochii mari. Ce dracu’ se întâmpla? Riscă o replică

de umor negru, curios să vadă la ce rezultat va ajunge:

— Ziceai că oficial eşti mort. Ea te-a omorât?

Zâmbea, străduindu-se să păstreze tonul amical, în speranţa că va afla mai multe.

— De unde ştii că aici locuieşte o femeie, când adineauri spuneai că ai venit la nimerealã? Ai minţit.

Jacko se văzu nevoit să-şi recunoască gafa.

— Nu eu sunt cel luat la întrebări, amice. Nu eu am distrus locuinţa.

— Nu contează! Cred că ai venit aici din alt motiv. Eşti de la poliţie?

— Şi mă plimb cu o armă ca asta? Nu fi caraghios. Uite ce e, ce-ar fi să plecăm de aici şi să mergem undeva, la o cafea? Vom lămuri lucrurile şi vom hotărî ce vom face. S-ar putea să descoperim că suntem de aceeaşi parte a baricadei.

Brandt cântări propunerea afişând o faţă inexpresivă, apoi zâmbi şi trăsăturile aspre se schimbară complet.

— E o idee bună. Ar putea fi folositor pentru amândoi.

Jacko era mulţumit. Lăsă arma jos, dar nu o puse în buzunar. Brandt îşi croi drum printre resturi apropiindu-se de uşă. Părea mult mai relaxat şi Jacko crezu că are de gând să-i întindă mâna. Spre uluirea lui, neamţul ridică presse-papierul pe care-l ţinea încă în mână şi-l izbi cu toată puterea în cap.

Jacko se prăbuşi în genunchi, conştient doar pe jumătate, luptându-se să nu leşine. Brandt îl izbi din nou şi Jacko căzu lat peste cioburile din jur, cu sângele şiroindu-i printre şuviţele de păr. Brandt nu se obosi să-i ia pistolul, ci păşi peste trupul inert şi intră în salon. Calm, privi dezastrul pe care-l făcuse, vizibil satisfăcut şi se îndreptă încet spre ieşire. Trase uşa după el şi coborî cu paşi uşori scările.

Bulman şi Anna flecăreau despre lucruri fară însemnătate, amândoi fiind maeştri în arta disimulării – fiecare în felul lui. Bulman îi dădu de înţeles că lucrurile se complicau, că era posibil să renunţe la înţelegerea încheiată cu familia Walsh şi să-şi reia viaţa tihnită. Ea nu credea un cuvânt, aşa cum nu credea nici că întâlnise vreodată un membru al familiei politicianului defunct, ceea ce însemna că se afla în slujba cuiva^dar nu a poliţiei. Aceasta echivala cu un risc inacceptabil. Intuise asta de ceva timp, dar acum era convinsă.

Posibila ucidere a lui Bulman nu era chiar lipsită de complicaţii

pentru că putea da naştere altor dificultăţi. Omorârea unui politician afemeiat indica în general un singur motiv, pe când lichidarea unui fost poliţist implicat în anchetarea cazului era cu totul altceva. Anna ar fi putut jura că invitaţia la masă urmărise îndepărtarea ei din apartament. Bulman n-ar fi scăpat o asemenea ocazie. Surâse gândului, apoi îşi privi ceasul.

Sesizând gestul, Bulman comandă încă un rând de cafele. Era îngrijorat pentru Jacko. Din cauză că discuţia lâncezea, prânzul durase mai puţin decât se aşteptase.

— Mi-a făcut plăcere să ne întâlnim. Eşti atât de tonic, îmi vor lipsi întâlnirile cu tine, zise Anna.

Bulman nu prea ştia cum să reacţioneze, deci alese varianta cea mai simplă.

— Vrei să spui că asta a fost ultima noastră întâlnire? Pleci undeva?

— Da. Am nevoie de o vacanţă.

— În Germania?

— Am mulţi prieteni acolo. Se vor bucura să mă vadă.

Minţim amândoi de îngheaţă apele şi suntem conştienţi de asta, îşi zise Bulman. De altfel ştie că n-o cred. Mai bine să dăm cărţile pe faţă.

— Aceiaşi prieteni care ţi-au furnizat alibiul atunci când l-ai omorât pe Walsh?

Anna îi aruncă o privire scurtă şi faţa ei căpătă din nou expresia aceea înspăimântătoare pe care o cunoştea. Timp de câteva minute se simţi înfricoşat. Era convins că, dacă într-adevăr intenţiona să plece, n-o va face înainte de a-l lichida. Anna nu era femeia care să lase probe incriminatorii în urma ei.

— Mi-au oferit alibiul pentru că acela era adevărul – mă aflam în compania lor. Nu glumeai, nu-i aşa?

— Alibiurile pot fi cumpărate. Marii gangsteri americani se bizuiau în primul rând pe alibiuri cumpărate. Probabil că aşa procedează şi cei de acum. Asta şi intimidarea. Dar nu tu i-ai plătit, nu-i aşa? Banii i-a dat multimilionara Veida. Asta înseamnă că şi tu eşti plătită, Anna. Se poate descotorosi oricând de tine.

Anna era pe punctul de a-l contrazice, dar brusc realiză că Bulman nu greşea. N-avea rost să se prefacă în continuare.

— Orice ai spune, alibiurile acelea sunt incontestabile. Crede poliţia că poate dovedi contrariul?

— Mă-ndoiesc. Nu discută cu mine despre asta, deşi sunt aproape convinşi că tu ai făcut-o. O amantă în plus; frumoasă

lovitura, Anna. E un motiv destul de credibil, dacă ne gândim la câte femei a avut. Aş putea fi cinic spunând că, după cum o pornise, ar fi sfârşit oricum asasinat. Dar tu nu ai fost niciodată amanta lui, nu-i aşa?

Întrebarea păru să o descumpănească. Se crispă şi spuse cu voce nesigură:

— Nu fi absurd! Crezi că m-a instalat în apartamentul acela luxos fără să-mi ceară nimic în schimb?

Bulman era mulţumit de felul în care reacţionase. Zâmbi larg.

— De fapt, nici nu cred că el te-a instalat în locuinţa aceea. Mai degrabă viceversa. De la bun început am fost curios să aflu de ce nu te temi că vei fi dată afară din apartament. Te simţeai la largul tău acolo. Nu-ţi era frică de ceea ce se putea întâmpla. O lăsă câteva momente să aştepte înainte de a rosti verdictul. Sorbi fără grabă din cafea. Apartamentul este al tău. Tu ai fost cea care l-ai găzduit pe Walsh. L-ai cumpărat cu banii Veidei? Ori ai şi o altă sursă?

Anna îi aruncă o privire de gheaţă.

— Nu-i de mirare că ai ieşit din poliţie. Sau te-or fi dat afară. Ai nişte idei ridicole.

— Câte puţin din amândouă. Dar n-am plecat din cauza ideilor mele trăsnite. Haide, Anna, spune-mi ce s-a întâmplat? Discutam deschis, mă rog, un fel de-a spune şi, deodată, ceva nu mai merge. E din cauză că am dreptate în legătură cu apartamentul? Asta te-a necăjit mai mult decât acuzaţia de crimă. Ce îmi scapă?

— Îţi lipsesc câteva rotiţe din cap. Apartamentul nu e al meu.

— Atunci al cui este? Al Veidei?

— De ce n-o întrebi pe ea?

Anna rostise întrebarea astfel încât să-l convingă pe Bulman că Veida va nega; faptul că se referise la ea îl convinse însă că Veida nu avea nici un amestec. Interesant, încetase să nege relaţia cu Veida. Bulman se hotărî să meargă până la capăt.

— Atunci aparţine aşa-zisei mafii ruseşti?

Văzând-o că se schimbă la faţă îşi dădu seama că nimerise în plin.

Nările i se dilatară în efortul de a-şi controla respiraţia. Pălise şi degetele începură să-i tremure. Anna îşi ascunse repede mâinile sub masă. După câteva clipe se hotărî să răspundă.

— Sunt nemţoaică. Ce legătură să am eu cu gangsteri ruşi?

— Şi Veida este nemţoaică, născută din părinţi germani, dar asta n-o împiedică să facă afaceri cu oricine este dispus să

plătească bine. Aproape că începe să-mi fie milă de tine.

— Poate că ar trebui să-ţi fie milă de tine.

Vorbea din nou sincer şi ameninţarea voalată suna înfricoşător.

— De ce? Ai aranjat să fiu lichidat înainte de a te refugia în Germania ca să-ţi creezi un alibi? Apropo, m-a impresionat modul în care l-ai împuşcat pe Walsh. Ai tras excepţional. Poliţia şi-a dat seama imediat că focurile au fost neobişnuit de precise. Precizia unui ucigaş sau a unei ucigaşe plătite. Zâmbi. Un asasin cu simbrie. Lucrezi într-adevăr foarte bine. Nu cred că eşti direct răspunzătoare de treaba de mântuială care a dus la mutilarea surorii lui Connie Smith. Sau pentru rasoleala din Somerset. Dar eşti la curent cu toate astea. Atunci ce-ar fi să-mi spui numele fetei din fotografie?

Întrebarea o ajută pe Anna să se adune. Aparent nu-şi pierduse nici o clipă calmul, deşi îşi dorea să-l ucidă acolo, pe loc, pe Bulman. Reuşise să se stăpânească, iar acum aflase punctul slab al bărbatului. Nu va afla niciodată numele femeii din fotografie. Avea perfectă dreptate; acest nume ar fi dat răspunsuri la multe întrebări. Dacă l-ar fi aflat, ar fi fost un dezastru. Dacă nu pentru altceva, fie şi numai pentru asta şi trebuia lichidat.

Surâse şi Bulman îşi dădu imediat seama că începe să piardă teren.

— Ţi-am mai spus. Este o actriţă iugoslavă. Nu mi-am amintit încă numele, nu mă prea omor după filme.

— Nu, într-adevăr. Presupun că ţi-ar afecta munca. Ocupaţia de asasin este o treabă foarte serioasă. Se plăteşte bine? Orbecăia, neştiind în ce direcţie să apuce. Îşi confirmase multe bănuieli, ca de exemplu aceea că Anna îl omorâse pe Walsh, dar îi lipseau încă detaliile. Existau atâtea întrebări ale căror răspunsuri se ascundeau probabil în spatele identităţii femeii din fotografie. Poate că ar trebui să accepte oferta lui Beatty şi să facă poza să circule. Încă credea că n-ar fi ajuns la nici un rezultat, pentru că răspunsul nu se ascundea în această ţară. Totul începuse în Rusia, de asta era convins.

— Ai de gând să ceri poliţiei să-mi interzică să părăsesc ţara? zise Anna întrerupându-i şirul gândurilor.

— Asta-i treaba lor. Poate că ar fi încântaţi să scape de tine. Dar nu te impacienta; te ţin discret sub observaţie chiar în clipa asta, când discutăm. Mă rog, dacă nu pe tine, atunci pe mine.

Asta i-ar putea încurca socotelile călăului pe care l-ai tocmit. Privi înjur şi-i făcu cu ochiul unui bărbat aşezat la câteva mese distanţă de ei.

— În clipa asta suntem urmăriţi? Anna nu îşi dădu seama că Bulman îl pusese în încurcătură pe străin şi cacealmaua îi zdruncină puţin siguranţa de sine.

— Tu eşti profesionista. Ar trebui să ştii. Vrei să vorbesc cu ei?

— Nu. N-are rost. Îşi privi din nou ceasul. Trebuie să plec. Ne strângem mâinile? Pentru ultima oară? Sincer, o să-ţi simt lipsa, George. Eşti un om deosebit. Păcat de tine.

— O ultimă întrebare! zise Bulman în timp ce Anna se ridică de la masă. Dacă nu ai fost amanta lui Walsh, atunci care era relaţia dintre voi?

Anna îi zâmbi dulce, stăpână din nou pe situaţie.

— Eu n-am afirmat niciodată că nu am fost amanta lui. Tu ai spus-o.

Bulman se ridică la rândul lui.

— Nu cred că eşti amanta vreunui bărbat; sau că ai fost vreodată.

Dacă n-ar fi existat masa între ei, Anna s-ar fi repezit să-l pălmuiască. Îşi dădu însă seama că asta urmărea el de fapt: să demonstreze, de faţă cu toată lumea, că avea un temperament violent.

Se abţinu şi-i surâse.

— Poate că ai dreptate, George. Văd că nu te laşi păgubaş.

Ieşiră din restaurant ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat; Anna îl luă de braţ cu naturaleţe, ducând înşelăciunea până la capăt. Opriră câte un taxi, urcară fără să mai schimbe o vorbă şi o porniră în direcţii diferite.

Bulman intenţionase să adopte aceeaşi tactică – un traseu ocolit, până la locuinţa lui Jacko. Connie era singură acasă. Apoi se răzgândi şi-i ceru şoferului să-l ducă la sediul Scotland Yard-ului. Spera să-l găsească acolo pe Walter Beatty; într-adevăr, nu se înşelă.

— Se pare că am noroc că te-am prins, Wally, spuse de îndată ce luă loc în biroul inspectorului-şef.

— Ba deloc. De când am fost promovat sunt practic legat. De biroul ăsta. Nu-i ca pe vremuri, când băteam toată noaptea oraşul. Sunt foarte ocupat, sper că nu m-ai deranjat degeaba.

— Tocmai am luat masa cu Anna Brenning. E o asasină plătită. Ea l-a ucis pe Walsh.

— Asta poate fi o informaţie doar în măsura în care o poţi dovedi. Bănuim de ceva vreme că ea a fost. Alibiurile ei, de altfel destule, sunt incontestabile. A locuit la prieteni, a luat masa, a băut cu mai multe persoane, s-a întâlnit cu altele. Numele ei figurează pe ambele liste de pasageri – dus şi întors, în paşaport are viza de ieşire şi cea de intrare. Sunt cam multe probe de contestat. Dacă n-ai ceva concret care să-i dărâme alibiurile, poţi să-ţi iei la revedere.

— Aţi luat legătura cu Interpolul şi cu poliţia federală germană?

Beatty păru de-a dreptul insultat.

— Drept cine ne iei? I-am anunţat încă din prima zi. N-au fost în stare nici să-i afle trecutul sau de unde vine. Parcă s-a materializat din aer. Nu ştie nimeni când şi-a schimbat identitatea, dar a fost o treabă făcută la meserie şi bănuiesc că s-au investit o groază de bani ca să poată trăi fără dureri de cap. Ţi-a făcut mărturisiri?

— Când am acuzat-o, n-a negat. Mă gândeam că poate aţi aflat ceva din Germania.

— Ne ocupăm în continuare de caz. Am impresia că unele documente au fost distruse, în schimbul unor sume grase. Ne dă multă bătaie de cap. Asta-i tot ce ai să-mi spui?

— Nu a fost amanta lui Ronnie Walsh. Apartamentul nu este al lui.

— Apartamentul este al unei companii-fantomă, filiala altei companii care a dat faliment. Nu-i exclus ca în final să descoperim adevăratul proprietar, însă momentan ne ocupăm de nişte instalaţii maritime din Indiile de Vest. Tot ce are legătură cu Anna Brenning este bine disimulat, ceea ce înseamnă că au nevoie de ea. Sau îi sunt recunoscători pentru ceea ce a făcut. Beatty începu să se joace cu pixul. Dacă ai acuzat-o direct, ai face bine să te fereşti zi şi noapte.

— Şi-a dat seama că ştiu. I-am spus-o în faţă sperând să obţin ceva în plus. De ce nu mi-ai spus despre apartament?

— Îmi închipuiam că o să afli. Deocamdată nu ştim nici noi cui aparţine. Sinceritatea ta a avut vreun rezultat?

— Nu prea. Bulman se ridică în picioare. OK. Cel puţin suntem pe aceeaşi lungime de undă.

Beatty dădu din cap.

— Dacă nu găsim cât de curând ceva palpabil, o trimitem înapoi, deşi ar fi anormal. Însă nu vreau să mai moară oameni. Ai

grijă de tine, George!

Anna Brenning se instală comod pe bancheta taxiului şi încercă să-şi evalueze situaţia. Zâmbi mulţumită de alibiurile pe care le avea. Singurul lucru de care s-ar fi putut teme era ca cineva să nu se sature de ea şi să-i dezvăluie adevărata faţă. Făcea parte din învoială şi o acceptase de bună voie. O plăteau bine, iar ei îi plăcea să ucidă oameni, în special pe cei pe care-i dispreţuia. Regreta că trebuia să-l înlăture pe George Bulman. Ajunsese să-l simpatizeze; minţea de-ngheţa apele, dar nu era ipocrit. Îi plăcea stilul lui natural şi ochii blânzi, în care mijea întotdeauna o undă de umor. Trebuia să-l lichideze, n-avea încotro. În ce-l privea pe Ronnie Walsh, n-o încerca nici cel mai mic regret.

Aşa-numita „curăţenie” făcută de ruşi se dovedise dezastruoasă. Nu dăduseră dovadă de pic de subtilitate, folosiseră forţa brută şi uciseseră o fată nevinovată. Apoi, balamucul din Somerset. Se considerase că pentru a scăpa de „plebe” nu era nevoie de profesionalismul şi talentul ei, iar rezultatul fusese un măcel, în care-şi pierduseră viaţa şi câţiva dintre oamenii lor. Bulman folosise termenul de „rasoleală”. Avea dreptate.

Bulman făcea şi el parte dintre cei ce trebuiau înlăturaţi. Treaba urma să fie făcută de aceiaşi oameni, deşi ar fi preferat să se ocupe personal de lichidarea lui. Cel puţin ar fi lucrat curat şi nu ar fi existat riscul ca Bulman să sufere. Surâse, ca şi cum ar fi realizat ironia acestui gând. Sărmanul George. Îi va simţi lipsa.

În realitate, nu avea nici un chef să se întoarcă în Germania. Îi trezea prea multe amintiri dureroase, ba chiar înspăimântătoare. Totuşi, în faza în care ajunseseră lucrurile, era cel mai înţelept pas pe care-l putea face. Mai târziu se va întoarce sub o altă identitate, aşa cum mai procedase. Devenea din ce în ce mai solitară. Avea momente când tânjea după prezenţa cuiva; întâlnirile cu Bulman erau ciudate: îi făcea plăcere compania lui, însă n-ar fi ezitat să-l înlăture când va fi cazul. Din respect faţă de el îi va trimite flori la înmormântare. Şi câteva cuvinte, pe care le-ar aprecia dacă le-ar putea citi.

Când taxiul opri în faţa blocului, Anna îşi revenise aproape complet. Coborî, plăti cursa şi-i dădu şoferului un bacşiş gras, apoi intră în clădire. Urcă în lift şi, de cum coborî la ultimul etaj, îşi dădu seama că ceva nu era în ordine. Nu exista nimic care să-

i atragă privirile, dar instinctul o făcu să se oprească în faţa ascensorului şi să privească uşa apartamentului ei.

La început nu văzu nimic deosebit, dar simţi pericolul, înainte de a observa că uşa fusese forţată, deschise poşeta şi scoase pistolul. Procedă exact cum procedaseră Jacko şi Eddie: împinse uşa cu mâna înmănuşată şi o dădu de perete. Dincolo de uşile lăsate vraişte se zăreau încăperile devastate.

Luă fiecare cameră la rând şi se abţinu cu greu să nu înjure cu voce tare. Totul era distrus. Trecu încet dintr-o încăpere în alta. Ştia că cel care i-a devastat locuinţa se afla deja departe; în orice caz, nu era mâna lui Bulman.

Ajunse în faţa sufrageriei şi intră, mişcându-se aproape identic cu Jacko. Privi înjur şi prin uşa deschisă a biroului văzu o pereche de picioare. După ce se asigură că nu mai era nimeni în sufragerie şi nu exista pericolul să cadă într-o cursă, traversă cu grijă încăperea, ţinând pistolul ridicat, până ce putu vedea şi restul corpului celui întins pe podea. Capul necunoscutului zăcea într-o baltă de sânge care pătase hârtiile şi cărţile împrăştiate prin cameră. Coborî mâna şi îndreptă arma spre ceafa bărbatului.

19

Privind trupul inert, Annei îi trecu prin minte că avea nevoie de aşa ceva ca să-şi revină complet. Observă Coltul prevăzut cu obiectiv laser, căzut la câţiva paşi de corpul străinului. Îl ocoli ţinându-se cât mai departe de braţele desfăcute; fără să-şi ia ochii de la el, împinse cu vârful piciorului arma, apoi se aplecă să o ridice. După ce recuperă pistolul îşi îndreptă spatele şi rămase nemişcată.

Jacko era încă leşinat, dar nu mai sângera. Anna întinse mâna la spate, apucă primul scaun care-i era la îndemână, îl trase spre ea şi se aşeză hotărâtă să aştepte. Arma cu laser era prea voluminoasă ca să o pună în poşetă, aşa că o aşeză pe marginea opusă a mesei de scris. Se ferea să examineze carotida lui Jacko, de teamă ca acesta să nu-şi revină pe neaşteptate; un bărbat înarmat cu un Colt trebuia să ştie câte ceva despre lupta corp la corp. Nu sesiză nici cea mai mică mişcare, însă bănuia că bărbatul este încă în viaţă. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să aştepte.

Jacko începea să-şi revină, dar nu se dădu de gol şi nu-şi schimbă poziţia. Anii de antrenament asiduu îl învăţaseră că nu trebuie să se trădeze atâta timp cât nu e perfect conştient. Simţea o durere cumplită în creştet; i se părea că are un topor înfipt în ţeastă. Treptat deveni conştient de praful care-i gâdila nările, de mormanul de cărţi şi hârtii din jurul lui, însă continua să stea cu ochii închişi.

Încet, încet, îşi reaminti ce se petrecuse, felul în care se lăsase tras pe sfoară de Rudi Brandt şi ajunse la concluzia că vârsta îi diminuase reflexele. Pe măsură ce-şi recăpăta luciditatea, durerea devenea tot mai ascuţită. În cameră se afla cineva şi asta-l făcu să se întrebe de ce preferase Rudi să mai zăbovească. Apoi simţi un parfum abia perceptibil. Nu putea deschide ochii fără ca acel cineva să nu observe, iar el nu ştia cum va reacţiona. Cu rana aceea urâtă de la cap şi cu faţa la podea nu se găsea într-o situaţie fericită.

Gândurile începură să i se limpezească şi îşi aminti cu

exactitate tot ce se întâmplase. Ridică extrem de încet o pleoapă, sperând că nu va fi observat. Nu vedea mare lucru, doar nişte hârtii şi cărţi împrăştiate pe podea. Dacă ar fi deschis şi celălalt ochi s-ar fi dat de gol.

Probabil că strânsese involuntar pleoapele pentru că imediat auzi o voce de femeie marcată de un foarte slab accent german:

— Ştiu că zaci acolo şi te gândeşti ce să faci. Îţi spun ca între profesionişti: nu încerca vreo prostie. Am în mână un revolver îndreptat spre gaura din capul tău; nici nu va fi nevoie să fac alta. Ar fi mai bine să te ridici şi să stăm puţin de vorbă.

Jacko conchise că vocea aparţinea Annei Brenning.

Nu-i rămânea decât să se conformeze. Situaţia nu-i permitea să facă pe eroul.

Jacko nu reacţionă imediat. Dorea să-şi limpezească cât mai bine gândurile înainte de a o înfrunta pe formidabila Anna. Când se hotărî în sfârşit să se mişte, nu-şi putu reţine un geamăt. Femeia tăcea, ca şi cum l-ar fi lăsat să mediteze în voie, în timp ce încerca să se ridice. Era sigură că nu are cum să-i scape.

— Te-aş ajuta, dar cred că ai profita de ocazie, aşa că te las să te descurci singur. Grăbeşte-te, altfel mi-aş putea pierde răbdarea şi ăsta ar însemna sfârşitul tău.

Jacko făcu un efort şi încercă să se ridice. Simţi o durere insuportabilă în cap, vederea i se tulbură şi se prăbuşi din nou pe podea. Probabil că-şi pierduse cunoştinţa preţ de câteva clipe. Primise o lovitură zdravănă. Îşi adună forţele şi izbuti să se ridice în patru labe. Rămase în această poziţie până îşi recăpătă luciditatea. Deschise ambii ochi şi zări o pereche superbă de picioare, încălţate în nişte pantofi de cea mai bună calitate.

Ridică încet capul şi privi înjur, căutând ceva de care să se sprijine. Se apucă de uşorul uşii şi încercă să se îndrepte.

— Să nu-ţi treacă prin minte să fugi. Nu mă deranjează să te împuşc pe la spate. N-ai face mult mai multă mizerie decât ai făcut până acum.

Jacko se ridică; picioarele îi tremurau, aşa că se sprijini de tocul uşii. O singură privire asupra modului în care ţinea pistolul îi fu de ajuns ca să înţeleagă că are de-a face cu o profesionistă. Nu avea de ce să-şi facă griji. Anna ar fi „lucrat” rapid şi curat. Bulman avusese dreptate, era o femeie extrem de atrăgătoare, deşi în clipa aceea nu vedea foarte clar. Făcu un efort, se îndreptă şi zâmbi extenuat.

— N-aş face o asemenea imprudenţă.

— Cum s-a întâmplat şi ce căutai aici?

— Trebuie să stau jos. Nu mă pot ţine pe picioare.

Anna se ridică şi îi împinse scaunul pe care şezuse.

— Ia-l pe ăsta.

Se aşeză pe marginea biroului.

Jacko apucă scaunul şi se prăbuşi pe el cu un suspin de uşurare.

— Slavă Domnului! Ce m-ai întrebat?

— Ai auzit foarte bine. Răspunde!

— Am venit aici să fur, dar cineva mi-a luat-o înainte şi m-a lovit în cap cu un presse-papier. Abia am apucat să-l văd.

— Ai venit să furi înarmat cu un Colt cu obiectiv laser. Foarte interesant! Celălalt bărbat avea şi el pistol?

— Nu ştiu. N-am apucat să avem intimităţi. Am crezut că sunt stăpân pe situaţie, însă el a fost mai rapid; nu ştiu de ce, dar era foarte agitat. Şi el e neamţ.

Anna se crispă.

— Descrie-mi-l!

— Pot chiar mai mult. Îţi pot spune cum îl cheamă: Rudi Brandt. Îl cunoşti?

Observă imediat că răspunsul era „da”. Reuşise să o descumpănească, însă nu suficient pentru a încerca să o dezarmeze. Respira încă foarte greu. Şi Anna respira mai sacadat, dar reuşi să se controleze şi întrebă:

— De unde ştii?

— Păi, l-am întrebat.

— El ţi-a cerut numele?

— Da, însă nu i l-am spus; Coltul era îndreptat spre el.

— De unde ai revolverul ăsta?

— Are vreo importanţă?

— Are, pentru că ştiu de la cine îl ai. Şi nu l-ai cumpărat. I-ai făcut proprietarului ceea ce spui că ţi-a făcut ţie Brandt. Nu ai venit aici ca să furi, ci ca să afli tot ce poţi despre mine. Te-a trimis Bulman?

— Bulman? Am auzit de numele ăsta.

— Bineînţeles că ai auzit şi te-aş ruga să renunţi la jocul ăsta ridicol dacă nu vrei să te lichidez chiar acum. Nu mi-ar fi deloc greu, ce zici? Casa este devastată, oricine ar crede că m-am apărat. Ai lucrat pentru Bulman?

— De ce vorbeşti la timpul trecut? Ce i s-a întâmplat?

Avea dreptate, nu avea nici un rost să se mai prefacă.

— Nu garantez că mai este în viaţă.

— Dacă nu eşti sigură, atunci precis că trăieşte. Dacă te nelinişteşte că am găsit ceva, află că n-am apucat să arunc nici o privire înainte de a fi lovit. Şi-apoi, de unde să începi căutările în balamucul ăsta?

Se aplecă şi îşi prinse capul între palme.

— Trebuie să mă duc la spital.

— Cu siguranţă. Ai fost un prost că ai venit aici. N-o să ajungi la doctor, dar ai să sfârşeşti tot într-un spital. Ce spunea tipul ăsta, Brand?

— Zicea că dacă descopăr ceva ce i-a scăpat să-i arăt ca să-l poată distruge. I se păru ciudat că nu se îndoia de adevărul celor spuse despre Brandt. De îndată ce-i pomenise numele. Anna ştiuse că nu minte. Deci îl cunoştea personal.

Dacă a făcut ce-a făcut trebuie să-ţi fie duşman – se vede de la o poştă cât era de furios şi însetat de răzbunare. Dacă nu cumva e nebun... Anna nu părea şocată de starea deplorabilă în care se găsea locuinţa. Pot să beau un pahar de apă?

— Nu. Acolo unde te trimit n-o să ai nevoie de apă. Mă gândesc doar ce să fac cu cadavrul tău.

— Lasă-mă aici şi întinde-o în Germania. N-am cum să-ţi fac rău.

— Vrei să spui că George nu ţi-a povestit niciodată nimic? A ţinut totul pentru el?

— El e şeful. Cunoşti chichiţele meseriei.

— Le cunosc. Şi trebuie să aflu tot ce ştii înainte de a-ţi trage un glonţ în cap. Ce ţi-a mai spus Rudi?

Rudi? Deci îl cunoştea foarte bine.

— Mai nimic. Începusem să ne împrietenim, cel puţin eu aşa am crezut; tocmai hotărâsem să mergem într-o cârciumă să stăm de vorbă, când m-a pocnit. Poţi să te uiţi la rană? Mă doare îngrozitor.

— Vorbeşti ca Bulman. Nu te impacienta, în curând te eliberez de durere. Vezi pe undeva telefonul?

Jacko nu-l vedea, însă Anna îl descoperi sub un morman de hârtii, în spatele mesei de scris. Jacko era cât pe ce să se arunce asupra ei, dar nu găsi forţa necesară. Îi rămânea o singură şansă şi voia să fie sigur că va putea profita de ea. Deocamdată abia reuşea să-şi păstreze luciditatea.

Anna merse cu spatele până la birou, se aplecă fără să-l slăbească din priviri şi căută telefonul. Ştia ce intenţiona să facă:

voia să se asigure că vor veni ajutoare care să „facă ordine”, după ce-l va împuşca. Sângele începu să-i pulseze în tâmple şi Jacko făcu un efort teribil să-şi adune puterile. Oricât de slăbit ar fi fost, trebuia să se mobilizeze – acum ori niciodată, viaţa sau moartea.

Anna îl supraveghea şi Jacko se prefăcu că e pe punctul de a cădea de pe scaun din cauza epuizării. Nici nu trebuia să se prefacă prea tare. Pleoapele i se închiseră şi făcu o sforţare să le deschidă din nou. Se aplecă într-o parte apoi se îndreptă cu greutate. Anna înjură, încercând să ridice telefonul al cărui receptor căzuse undeva, departe de aparat. I-ar fi fost mai uşor dacă s-ar fi uitat în jur, dar refuza cu încăpăţânare să-l slăbească din ochi.

În clipa în care Anna apucă telefonul, Jacko se prăbuşi pe un genunchi şi rămase aşa, clătinându-se. Anna sări în picioare şi fu cât pe ce să tragă, dar observă că ţinea ochii închişi şi puţin lipsea să nu se întindă pe podea. Profită de ocazia care i se oferea şi privi în spate, acolo unde văzuse telefonul. Trebuia să pună mâna pe el, avea nevoie de ajutor. Se răsuci şi întinse mâna spre aparatul parţial ascuns sub hârtii; în aceeaşi fracţiune de secundă Jacko făcu un efort imens, conştient că putea fi ultimul, se repezi spre masa de scris, o îmbrânci pe Anna şi apucă revolverul care începuse să alunece pe tăblie.

Simţi cum biroul se izbeşte de trupul ei şi îi văzu spatele arcuindu-se sub forţa impactului. Nu era o lovitură prea puternică, însă o dezechilibră. Jacko apucă revolverul mai strâns. Conjunctura îi era favorabilă. De îndată ce simţi patul armei în palmă, căzu în genunchi şi aproape îşi pierdu cunoştinţa. O vedea pe Anna printre cele două corpuri ale mesei de scris. Aproape în aceeaşi clipă femeia ridică arma din poziţia nefirească în care se găsea.

Jacko reuşi să-i adune ultimele puteri şi ridică revolverul. Trase un foc şi împuşcătura răsună cu forţa unei explozii în biroul mic. În clipa în care apăsă pe trăgaci, se rostogoli. Ceva-i trecu ca fulgerul pe lângă faţă şi se înfipse în peretele din spate. Pocnetul amortizorului fusese atenuat de bubuitul propriei sale arme.

Încercă să se ridice la adăpostul mesei de scris. O auzea pe Anna mişcându-se în partea opusă. Se ghemui cu capul sub nivelul mesei, exact în clipa în care un al doilea glonţ smulse câteva aşchii din lemn. Se furişă până la spaţiul dintre cele două corpuri ale biroului. Îi vedea picioarele şi marginea fustei, puţin

deasupra genunchilor. La picioare, zăcea telefonul pe care îl azvârlise în momentul în care Jacko pusese mâna pe Colt.

Ar fi putut-o împuşca în picioare; renunţă nu atât din milă, cât din cauza unui nou val de ameţeală care îi întunecă vederea. Totul nu dură decât o fracţiune de secundă, suficientă pentru ca Anna să-şi schimbe poziţia. Când îşi recăpătă vederea, femeia dispăruse.

Rămase lipit de masa de scris, încercând să-i determine poziţia după zgomote. Podeaua era atât de împânzită de cioburi şi de hârtii, încât era practic imposibil să păşeşti silenţios. Nu se afla într-o poziţie prea bună. Cu siguranţă că Anna ştia unde se ascunde, dar trebuia să fie foarte atentă, ca să n-o localizeze Jacko.

Jacko se furişă încet spre latura biroului unde stătuse Anna, întrebându-se dacă avea destulă putere să-l ridice. Singura soluţie era să ţâşnească din ascunzătoare. Se încordă, dar în aceeaşi clipă Anna încetă să se mişte şi în cameră se aşternu o linişte mormântală. Amândoi aşteptau să se ivească ocazia prielnică pentru a acţiona. Jacko îşi schimbă poziţia, întorcându-se cu faţa în direcţia din care venise. Era convins că Anna se afla în partea aceea, deşi nu-i mai putea vedea picioarele. Se găseau deocamdată într-o situaţie fără ieşire, însă ştiau amândoi că nu avea să dureze prea mult.

Telefonul se afla chiar lângă el şi Jacko întinse mâna să-l apuce. Trase încet de cablul receptorului până ce acesta alunecă printre resturile împrăştiate pe podea. Era foarte important să fie toate piesele la locul lor, altfel i-ar fi compromis lovitura. Ridică aparatul, îşi arcui braţul şi azvârli proiectilul improvizat ca şi cum ar fi aruncat o grenadă. Auzi un pocnet abia sesizabil şi carcasa telefonului se pulverizâ sub impactul cu glonţul, zburând în zeci de fragmente, dintre care unele aterizară pe masa de scris. În fracţiunea de secundă necesară pentru a se ascunde sub birou realiză totuşi precizia tirului Annei, deşi fusese luată prin surprindere.

Din fericire, tot ceea ce se aflase pe birou zăcea acum pe podea, sfărâmat sau rupt în bucăţi. Ridică biroul într-un unghi care îi permise să îl răstoarne, transformându-l într-un paravan şi în acelaşi timp se rostogoli lateral.

Anna stătea ghemuită chiar în faţa biroului, cu arma sprijinită de margine, aşteptându-l să apară. Acum era plasat lateral faţă de ea. Probabil că îl zărise cu coada ochiului, dar înainte să poată

face o mişcare Jacko strigă:

— Rămâi pe loc sau te curăţ!

Anna încremeni, dar continuă să aştepte momentul prielnic ca să se răsucească şi să ţâşnească din poziţia ghemuită în care se găsea.

— Arunc-o, Anna. Aruncă arma! O să mai ai ocazia să te lupţi. Nu te omor dacă nu mă obligi s-o fac.

Anna stătea nemişcată, asemeni unei statui perfecte, dar cu toate simţurile în alertă. Niciodată nu i se mai ordonase să arunce arma şi nu prea ştia cum să reacţioneze.

— Ajungem cu toţii la asta, Anna. Aruncă arma şi resemnează-te. Dacă încerci să faci o mişcare eşti moartă. Vorbesc serios.

Anna lăsă pistolul să cadă drept în faţa ei, cu intenţia de a-l recupera uşor dacă i s-ar ivi ocazia.

Jacko oftă.

— Îţi faci iluzii, Anna. Ţinti şi trase un foc în arma de calibrul 22 care zvâcni şi alunecă mai departe, croindu-şi drum printre hârtiile răspândite pe jos. N-am rezistat să nu-ţi fac o mică demonstraţie. Stai acolo unde eşti.

Se ridică în picioare cu mare greutate, ţinând tot timpul pistolul îndreptat spre Anna. Era stăpân pe situaţie atâta timp cât îşi putea drămui forţele, însă fiecare mişcare îl aducea în pragul leşinului. Se clătină, dar n-o slăbi din ochi. Bine că reuşise să îndepărteze pistolul Annei la o distanţă sigură; nu intenţionase nici o demonstraţie, ci îşi luase nişte măsuri de prevedere şi, în acelaşi timp, îi arătase că are de-a face cu un profesionist.

— Acum poţi să te ridici. Mergi cu spatele până la peretele de lângă uşă.

Anna făcu întocmai. Nu ştia ce să creadă despre el, însă începea să-l vadă într-o altă lumină.

Jacko făcu câţiva paşi într-o parte, spre locul în care zăcea arma Annei. O trase cu vârful pantofului şi se ghemui ca să o ridice. Deşurubă amortizorul şi îl strecură într-unul din buzunare, apoi lăsă revolverul să alunece în celălalt.

— Ce păcat că amortizorul nu se potriveşte la arma mea. Nu ar mai face atâta zgomot.

— Focurile pe care le-ai tras mi-au alertat cu siguranţă prietenii. Trebuie să apară dintr-o clipă în alta.

— Ca şi pe vecinii din bloc, cred. Se sprijini epuizat de perete. Dacă există cineva în apartamentul de dedesubt nu se poate să nu fi auzit; spre norocul nostru e încă devreme şi s-ar putea să

nu fie nimeni. Dacă vine poliţia am încurcat-o amândoi. Stai pe scaun, Anna. Avem ceva de clarificat. Nu era sigur că va rezista până la capăt, dar trebuia să încerce.

Anna se aşeză cu un aer feciorelnic, cu genunchii strâns lipiţi, în locul obişnuitei poziţii cu picioarele încrucişate. Jacko observă că alesese o poziţie care să-i permită să ţâşnească de pe loc, imediat ce i se oferea ocazia. Totul semăna cu un joc de-a şoarecele şi pisica, dar ea era în deplinătatea puterilor, în timp ce el abia reuşea să se ţină pe picioare.

— Ce-ai făcut cu Bulman?

— Eu personal, nimic. Nu este problema mea.

— Ştie?

— Habar n-am. Am luat masa împreună, am discutat destul de deschis, el m-a acuzat de crimă, iar eu i-am spus cu părere de rău că zilele îi sunt numărate. Asta-i tot.

— Şi mie mi-ai spus că-mi sunt zilele numărate. Intenţionai să dai dispoziţie să fiu aruncat în râu sau în vreo groapă de gunoi. Se pare că ţi-ai greşit socotelile.

— Aştept o altă ocazie.

— Cine-i femeia din fotografie?

Întrebarea o luă prin surprindere. Cuvintele îi rămaseră în gât şi câteva clipe privi în gol, pierdută. Se aştepta la astfel de întrebări, dar din partea lui Bulman. De la bărbatul acela, la fel de abil ca şi ea, nu se aştepta decât la gloanţe. Îi era imposibil să recunoască superioritatea lui Jacko.

— Nu ştiu, îngână.

— Hai să nu mai tragem de timp.

Cu mâna liberă scoase amortizorul, apoi cu gesturi stângace, arma Annei. Înşurubă amortizorul la loc. Coltul tremură puţin între degetele slăbite, dar nu îndeajuns ca să-i lase Annei timp să facă vreo mişcare eficientă. Jacko calculase bine distanţa dintre ei. Modul în care asambla pistolul îi crea un real avantaj psihologic. O forţă să îl privească, dându-i să înţeleagă că îşi schimbase intenţia.

După ce termină, strânse Coltul în mâna stângă, iar arma Annei în cea dreaptă.

— Nu mi-au plăcut niciodată amortizoarele, te împiedică să tragi cu precizie din cauza reculului. Acum ascultă-mă. Vreau să-mi spui numele femeii, altfel îţi schimb înfăţişarea; o să încep prin a-ţi smulge urechile cu câte un glonţ, apoi voi continua cu ce cred de cuviinţă. În orice caz, îţi garantez că n-o să mai arăţi ca

acum. Deci, care-i numele femeii din fotografie?

— E o actriţă iugoslavă. I-am spus şi lui Bulman.

— Ăsta-i ultimul tău cuvânt? Simţi nevoia să se aşeze din nou, aşa că se propti cu spatele de zid, ca să nu-şi piardă echilibrul.

— Asta-i tot ce ştiu. Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu vrei să inventez ceva?!

— Chiar asta ai făcut. Ridică pistolul, bucuros că era atât de uşor comparativ cu Coltul, ţinti şi apăsă pe trăgaci.

Anna sări de pe scaun şi glonţul îi trecu şuierând pe lângă ureche, zbârlindu-i părul şi însângerându-i puţin lobul. Nu-i mai fusese de ani de zile atât de frică. Păli vizibil şi-şi încleştă degetele cu încheieturi albite pe marginea scaunului.

— Ăsta a fost un avertisment, Anna. Următorul glonţ îţi va smulge urechea. Eşti o tipă frumoasă, nu te lăsa urâţită. Ai sfârşi ca artistă într-un bâlci.

— Nu ştiu! Anna aproape că urlă. Nu ştiu!

— OK. Jacko ridică din umeri deşi era pe punctul de a leşina. Ridică din nou arma. Anna începu să-şi mute capul dintr-o parte în alta, încercând să iasă din cătare. Jacko lăsă pistolul jos. Dacă faci asta o să oboseşti mai repede decât mine. Mie nu-mi rămâne decât să aştept. Sau aş putea ţinti acolo unde cred că ţi-e urechea, dar aş putea da greş şi te-ai pomeni cu o gaură între sprâncene.

Femeia continua să-şi scuture capul până ce obosi. Pe faţă i se citea disperarea. Jacko ridică din nou arma.

— Poţi rămâne cu capul plecat; nu am nimic împotrivă. Aşa măcar nu vezi când apăs pe trăgaci.

Ţinti.

— Elena Zolotov.

Murmurase numele şi Jacko nu-l desluşi.

— Nu te-am auzit.

— Elena Zolotov.

— Povesteşte-mi despre ea.

Anna stătea cu bărbia în piept, de parcă îşi rostea propria-i condamnare la moarte.

— Este amanta lui Radomir Kocev. Asta îi tot ce-ţi pot să-ţi spun. Acum că ai aflat n-o să rămâi prea mult în viaţă oricât de bun ai fi. Dacă îşi dau seama că ţi-am spus suntem terminaţi amândoi. Poate că ar fi fost mai bine să-mi smulgi urechile.

Ridică încet capul, privindu-l în ochi cu o figură lipsită de expresie. Transpirase şi pentru o fracţiune de secundă Jacko

simţi un fel de milă. O forţase să treacă prin iad, dar totul îşi avea de fapt rădăcinile în trecutul ei. Amintirile îngrozitoare o copleşiseră.

Simţea că nu mai poate rezista mult. Abia îl mai ţineau picioarele. Capul îi pulsa de durere. Rezistase datorită ambiţiei şi voinţei, dar şi antrenamentelor epuizante pe care nu le va uita până la moarte.

— Mai ai ceva să-mi spui? De exemplu, cu ce se ocupă Kocev ăsta?

— Nu cred că ţi-ar plăcea să afli.

Brusc, începu să vorbească incoerent despre Bulman, amestecând cuvinte fără sens, ca şi cum ar fi clacat din cauza tensiunii pe care o îndurase. Jacko încercă să priceapă ce îndruga, dar Anna şedea cu capul plecat. Îşi dădu seama că încerca să-l facă să rămână pe loc.

Se desprinse de perete, gata să se prăbuşească pe podea. Anna continua să mormăie şi să-şi scuture capul. Trebuia să iasă imediat din locuinţă. Se întoarse către uşă, dar picioarele refuzau să îl asculte. Neliniştea începea să pună din nou stăpânire pe el. Anna şedea chiar lângă ieşire şi continua să murmure; brusc, Jacko realiză că teama care creştea în el nu era atât pentru viaţa lui, cât mai ales pentru Bulman.

Se întoarse către Anna şi femeia îi aruncă un rânjet sălbatic, triumfător, simţind că se apropie momentul răzbunării. Pe Jacko îl străbătu un fior rece, ca un presentiment înfricoşător şi se răsuci spre Anna în clipa în care femeia ţâşni furioasă în picioare.

20

Oricât ar fi fost de sleit de puteri, nu intenţiona să se lase prins de două ori în aceeaşi capcană. Anna se aruncă asupra lui zgâriindu-i mâna în care ţinea Coltul. Jacko ridică cealaltă mână şi o izbi cu propriul ei pistol în maxilar; înainte ca femeia să cadă, o mai lovi o dată la baza craniului. Apoi totul se întunecă. Se lăsă să alunece lângă ea, străduindu-se să nu leşine; era prea epuizat şi creierul refuza să lucreze. Loviturile date de Rudi îl afectaseră mai mult decât îşi imaginase. Nu mai rezistă şi îşi pierdu cunoştinţa.

Nu-şi dădea seama cât timp trecuse până când îşi revenise. Tresări speriat, cu gândul la Anna. Apoi o văzu zăcând pe podea, în aceeaşi poziţie. Încercă să se ridice în genunchi. Simţi că i se face rău. Spre surprinderea lui ţinea încă în mână Coltul, însă pistolul Annei căzuse periculos de aproape de corpul ei inert, înfipse mâna şi îl ridică. Îşi pipăi capul şi rana începu să sângereze din nou; poate că nu încetase nici o clipă.

Se întrebă dacă nu cumva o omorâse pe Anna. Ar fi vrut să se convingă, însă femeia era prea periculoasă. Apăsă Coltul de tâmpla Annei şi-i pipăi carotida. Pulsul era slab, dar regulat. Apucă cealaltă armă şi se ridică sprijinindu-se de scaunul pe care şezuse Anna. Târându-şi picioarele printre mormanele de hârtii, se îndreptă spre ieşirea în hol, clătinându-se nesigur. Se opri în uşă şi privi înapoi, pentru a se convinge că Anna nu se mişcase, apoi ieşi în vestibul. Reuşi să deschidă uşa de la intrare, păşi pe palier şi porni spre ascensor. Abia atunci puse armele în buzunar, nu înainte de a deşuruba amortizorul.

În lift îl luă din nou un val de ameţeală. Se sprijini de perete şi închise ochii. Înainte de a ajunge la parter îşi reveni puţin, dai nu era în stare să meargă fără să se clatine. Aşteptă puţin, sperând să nu fie surprins de vreun locatar. În sfârşit ajunse pe stradă şi căută cu privirea un taxi, sprijinindu-se de un stâlp, ca şi cum ar fi fost beat.

Când reuşi să oprească o maşină, încercă un sentiment de recunoştinţă pentru şoferul care îl considera „afumat”. Jacko

flutură nişte bancnote, arătându-i că avea cu ce plăti cursa. Îi dădu adresa din Lambeth, deşi ştia că ar fi trebuit să aleagă un traseu ocolitor, însă nu mai rezista. Nu se simţise atât de rău de pe vremea când petrecuse patru zile într-o vizuină de vulpe, în sudul Armagh-ului, încercând să se ascundă de haitele de câini şi de bâtele fermierilor. Atunci fusese confruntat cu o situaţie limită, dar reuşise să supravieţuiască. Îşi zise că şi de data aceasta va supravieţui. Gândurile îi fugeau neîncetat la Bulman. Anna îi pregătise ceva şi ar fi vrut să ştie dacă Bulman este conştient de pericolul ce-l paşte.

Gândindu-se la tot ce s-a întâmplat se simţi uşurat că Anna distrusese telefonul cu propria ei armă. Nu observase un alt telefon în nici una din încăperi. Probabil că leşinase sau adormise pentru că revenindu-şi nu-şi dădu seama unde se află şi intră în panică. Îşi reproşa că nu schimbase taxiul, dar pur şi simplu nu avusese energia necesară. Zăcu într-o stare semiconştientă până ce taxiul opri în faţa locuinţei.

Jacko îi dădu un bacşiş gras şoferului, iar acesta, în semn de recunoştinţă, îl ajută să coboare. Apoi îl sprijini de un stâlp şi-l întrebă:

— Te simţi bine, amice? Vrei să te ajut să intri în casă?

Jacko refuză. Trase zăvorul porţii şi parcurse aleea poticnindu-se. Când ajunse în faţa uşii, o găsi întredeschisă; istoria se repeta şi simţea cum îl cuprinde disperarea. Aşteptă până ce ajunse în hol, apoi scoase pistolul Annei şi-i ataşă amortizorul. Cu ce să înceapă?

Se furişă pe lângă pereţi, cercetând cameră cu cameră, aşa cum făcuse în apartamentul Annei. Nu găsi aceeaşi dezordine, dar era limpede că cineva scotocise prin casă.

Adunându-şi forţele, începu să urce scara ce ducea la etaj. Casa era goală. Nici urmă de Connie sau Bulman. Dezordinea nu era de natură să trădeze vreo încăierare. Se întoarse în bucătărie şi îşi făcu o ceaşcă mare de cafea foarte tare. După încă două căni se simţi un pic mai bine. În afară de dispariţia lui Bulman şi a lui Connie îl mai sâcâia ceva. Urcă din nou în camera lui Connie. Hainele pe care le cumpărase dispăruseră. De asemenea, un geamantan. Trecu în dormitorul lui Bulman şi constată că vechiul costum era la locul lui.

Ce s-o fi întâmplat? Trebuia să fie cu ochii în patru.

Dacă oamenii Annei trecuseră pe acolo cu siguranţă că se vor întoarce după el; asta dacă nu aveau misiunea să-l lichideze

deocamdată doar pe Bulman. Pe lângă durere şi epuizare se simţea nespus de trist şi de pustiit. Se reîntoarse în bucătărie ca să-şi mai facă o cafea şi brusc îl cuprinse o asemenea stare de deprimare încât îi veni să lase totul baltă.

Unde or fi Bulman şi Connie? Intră în salon. Fu nevoit să se aşeze; totul se învârtea în jur. Îşi pierdu cunoştinţa şi căzu într-o parte pe canapea.

Uşa de la intrare rămăsese larg deschisă; o lăsase chiar el pentru ca, la nevoie, să o poată rupe la fugă. În clipa aceea însă nu-şi dădea seama de nimic, în afară de durerea ascuţită din ceafa.

Când îşi reveni, camera era învăluită în penumbră. Deschise cu greu ochii şi constată că nu se simţea cu nimic mai bine; mintea îi era mai limpede, însă durerea nu cedase. Zăcea într-o poziţie incomodă şi nu-şi simţea un picior. Se ridică în capul oaselor, străduindu-se să descâlcească evenimentele petrecute. Deodată îşi dădu seama că, de undeva din spatele lui, se strecoară o geană de lumină. Asta îl dezmetici instantaneu. Ţinea încă armele în mână şi probabil că ridicase una, pentru că umbra întunecată pe care o zărise şezând pe scaunul din faţa lui zise:

— Eu sunt, prostule! Cine a jucat fotbal cu ţeasta ta?

Bulman. Lui Jacko îi veni să ţipe de fericire.

— Unde dracu’ ai fost? M-am îmbolnăvit de grija ta.

— Şi eu din cauza ta. Văd că ai dat iama în cafea. Mai vrei una?

Bulman se ridică şi, în drum spre bucătărie, aprinse luminile. Cu siguranţă că pregătise totul dinainte pentru că după câteva clipe apăru cu cafelele.

Jacko luă o ceaşcă cu mâna tremurătoare şi o aşeză pe măsuţa de lângă canapea.

— Ce s-a întâmplat?

— Mai întâi trebuie să fii pansat. E nevoie de câteva copci; arăţi ca unul care a pierdut mult sânge. Te duc la spital.

— Nu te preocupa de capul meu, sângele se reface repede. Ce ţi s-a întâmplat? Mai suntem în siguranţă în casa asta?

— Am încuiat toate uşile şi am zăvorit ferestrele. Telefonul funcţionează, ai şi un celular şi, după cum văd, două revolvere în perfectă stare. Nu putem face nimic până când nu eşti capabil să mergi. Fă-te comod şi lasă-mă să-ţi povestesc; apoi o să-mi spui şi tu ce s-a întâmplat.

Bulman purta încă costumul lui Walsh, însă îşi scosese

cravata.

— Am luat masa cu Anna într-o atmosferă foarte interesantă; ne-am spus câteva adevăruri. Bănuiam că va pune să fiu urmărit cum ies de la Savoy, dar nu mi-am închipuit că va trimite o echipă întreagă, ca să fie sigură că nu ratează din nou. Nu m-am concentrat suficient. Eram îngrijorat. Nu credeam că o voi revedea, însă mă gândeam întruna ce va face în continuare sau pe cine va lichida. În plus, eram îngrijorat pentru tine; prânzul a durat mai puţin decât prevăzusem. Mai întâi m-am dus la Scotland Yard. Ar fi trebuit să-mi pierd urma; cred că am fost cam neglijent.

Am venit aici cu taxiul şi de cum am coborât am observat că uşa de la intrare este larg deschisă. Mi-am zis că le-ar fi fost imposibil să ajungă înaintea mea fără să ştie unde locuiesc. În consecinţă, trebuia să existe un alt motiv pentru care uşa era dată de perete. Chestia asta mi-a abătut din nou gândurile de la eventualii urmăritori.

Am alergat în casă strigând-o pe Connie, apoi am urcat în fugă la etaj, să văd dacă nu cumva se uită la televizor. Mi-am dat seama că dispăruseră toate rochiile şi o valiză mare. Cred că a şters putina. Din camera ei am privit întâmplător pe fereastră şi am văzut câţiva bărbaţi, apropiindu-se de casă din direcţii diferite. Tocmai traversau strada; cred că veniseră în maşini separate.

Am coborât în goană scările, am lăsat uşa de la intrare deschisă ca să îi derutez, m-am dus într-un suflet la uşa din interior a garajului, am scos cheia, am intrat în garaj, am tras uşa după mine şi am încuiat-o. Îmi dădeam seama că nu pot rămâne acolo, dar trebuia să aştept să intre cu toţii în casă. Ştiam că nu vor zăbovi afară, de teamă să nu fie observaţi de vecini. M-am bazat doar pe noroc şi pe raţionamente.

Bulman îşi trecu palma peste frunte, apoi sorbi din cafea.

— De obicei, în orice garaj există undeva o fereastră, dar nu şi în al tău – probabil din motive de securitate. Trebuia să-mi calculez foarte bine timpul înainte de a deschide garajul. Uşa este acţionată electric, aşa că am apăsat pe buton şi am ridicat-o doar atât cât să mă pot strecura pe sub ea. Aşa cum eram convins că nu vor rămâne pe stradă, tot atât de sigur eram că lăsaseră pe cineva să aştepte în maşină. Eram în mare cumpănă; în clipa în care ieşeam în stradă aş fi fost observat. M-am strecurat înapoi în garaj, am luat o scară telescopică, am scos-o

şi am ieşit şi eu afară. Cum ştii, din cauza poziţiei şi a zidului înalt, garajul nu poate fi văzut din acea parte a casei; m-am urcat pe acoperiş, am tras scara după mine şi m-am trântit pe burtă. Nu puteam fi văzut de jos şi nici de la etaj. Am stat şi-am aşteptat până au ieşit şi am auzit maşinile demarând. Nu voiam să risc. Puţin mai târziu am auzit taxiul tău, dar nu ştiam că eşti tu. M-am gândit că o fi Connie; apoi am auzit voci necunoscute de bărbaţi. Până la urmă mi-am dat seama că nu puteai fi decât tu. Am continuat să aştept. Trebuia să fiu absolut sigur. Asta-i tot.

— Ai procedat bine. Dar se vor întoarce.

— Trebuie să luăm în considerare şi această posibilitate. E posibil însă să-şi închipuie că nu mă mai întorc aici. Nu ştiu ce au de gând cu tine.

Jacko îi povesti peripeţiile prin care trecuse. I se părea că retrăieşte totul şi asta îl ajută să-şi pună ordine în gânduri.

— Rudi Brandt ăsta mi-a tras una straşnică în cap. Putea să mă omoare.

— Pe unul mai debil l-ar fi omorât cu siguranţă.

Jacko zâmbi chinuit.

— Mda. Femeia din fotografie este Elena Zolotov, amanta lui Radomir Kocev. Am suferit cumplit până am smuls informaţia asta şi n-am s-o uit cât o să trăiesc. Totuşi, ar fi bine să notezi. Numele acestea îţi spun ceva?

— Nu. Instinctul îmi spune să nu-l întreb pe Beatty sau pe Derek North de la M5. N-aş putea să-ţi spun de ce, dar am senzaţia că există o legătură cu faptul că au apelat tocmai la mine. Informaţia asta e pentru urechile lui Edward Marshall. El e omul meu de legătură din guvern, în caz că nu ţi-am spus până acum. Ai făcut treabă bună, Jacko. Informaţia asta valorează mai mult decât toată investigaţia mea de până acum. Zâmbi compătimitor, văzând starea în care se afla Jacko. Totuşi, ai ales o metodă cam neplăcută ca s-o obţii. Bulman îşi privi ceasul. Ce facem cu tine? Trebuie să te vadă un medic.

— Acum mă simt mult mai bine. Mi-a priit odihna. Jacko îşi pipăi ceafa. Se pare că nu mai sângerează, dar mă cam doare. Ştii bine că Anna va încerca să se răzbune. Va afla unde locuim. Am face bine să plecăm cât mai repede de aici.

— Încotr-o?

— Eu n-am altă posibilitate decât casa în care stă Georgie, dar n-am de gând s-o pun în pericol. Nu pot apela la prieteni. Am

nişte saci de dormit în pod. Va trebui să dormim pe unde apucăm.

— Ne-am putea adăposti în locuinţa lui Spider Scott. El şi Maggie se întorc din Indiile de Vest abia peste o săptămână. Întotdeauna îmi lasă un rând de chei.

— N-o să fie foarte încântat. Uite ce e, o să fac un duş. Poate ajută. După aceea vedem noi unde plecăm. Între timp stai cu ochii în patru. Îţi las unul din pistoale. E mai bine să-l iei pe al Annei, pentru că zgomotul Coltului te-ar speria de moarte.

Se tachinau din nou, iar ăsta era un semn bun. Jacko începu să urce icnind scările.

— Nu putem aştepta să ne pice totul de-a gata, strigă întorcând capul. Trebuie să acţionăm. Mi-a venit o idee, apropo de Rudi Brandt. Ne-ar putea asigura intrarea.

Bulman nu-l întrebă unde anume. Jacko îşi meritase din plin dreptul la un duş; într-un anume fel, fiecare forţase nota şi ajunsese la un rezultat, dar esenţialul le scăpa. De ce a fost asasinat Walsh şi care a fost rolul Annei? Între timp Bulman încercă să-l prindă la telefon pe Edward Marshall, dar fără succes. Nu lăsă nici un mesaj, pentru că nu ştia încă ce vor face.

Împachetară nişte conserve şi sticle cu apă, apoi deschiseră uşa din interiorul casei ce dădea spre garaj. Operaţia nu se dovedi prea uşoară deoarece Bulman lăsase cheia în broască pe partea cealaltă. Jacko reuşi în final să o deblocheze şi aşezară proviziile în portbagaj, împreună cu sacii de dormit.

Jacko verificase arma Annei: mai avea şase gloanţe. Coltul nu conţinea decât patru, însă Jacko ascunsese nişte muniţie într-un cauciuc de rezervă. Încărcă arma şi puse mai multe cartuşe în buzunar. Se mişca încă încet, dar duşul îl înviorase vizibil.

— Se pare că eşti întotdeauna gata de luptă, zise Bulman urmărindu-l. Pentru Dumnezeu, ce arme mai ai ascunse în locuinţa asta?

— Sunt doar nişte suveniruri „de război” de pe vremea când eram în SAS. Nu au nimic devastator.

— Pariez că le ţii tot în nişte anvelope nefolosite.

Urcară în maşină şi Bulman observă că Jacko închisese ochii înainte de a porni motorul, ca şi cum şi-ar fi adunat forţele în ultima clipă. Uşa garajului se ridică încet şi maşina demară.

Înaintară încet pe strada întunecată, apoi Jacko apăsă pedala de acceleraţie. Pe o asemenea străduţă lăturalnică circulaţia era redusă şi un eventual urmăritor ar fi fost imediat depistat. O

maşină porni pe urmele lor şi Jacko acceleră, luând curbele pe două roţi. Maşina zbură pe străduţele înguste, până când reuşiră să scape de urmăritori.

— Sunt curios cât ar mai fi aşteptat până să dea buzna în casă?

Bulman nu răspunse, însă continua să-l privească pe furiş. Figura lui Jacko era marcată de oboseală. Dar el era obişnuit cu greutăţile, cu lupta în condiţii dure.

Când ajunseră în sfârşit la locuinţa lui Spider Scott, fruntea lui Jacko era acoperită de broboane mari de sudoare. Bulman se feri să spună ceva pentru că o ceartă i-ar fi putut face lui Jacko mai mult rău decât efortul de până atunci. *Voia* să continue şi nu accepta nici un contraargument. Parcară maşina şi parcurseră cei câţiva metri până la intrarea în casă. Era o clădire cu un singur etaj, fără lift.

Bulman descuie uşa şi se duse direct la bucătărie, ca să pregătească nişte cafea. Jacko îşi plimbă privirea prin salon, impresionat de nenumăratele obiecte de artă şi antichităţi. Apoi se prăbuşi într-un fotoliu, exclamând:

— Amicul tău are gust.

— Şi el şi Maggie, strigă Bulman din bucătărie. Şi l-a format pe vremea când se ocupa cu spargerile de locuinţe. Probabil că a fost cel mai bun în branşa lui. De obicei dădea lovituri doar în locuinţele de bogătaşi. Însă ceea ce vezi aici a fost cumpărat de ei doi. Pe bune! Bulman sosi cu cafelele şi le aşeză pe măsuţă. Când l-am cunoscut lucram ca detectiv. Eram cam arogant şi jurasem să-l trimit înapoi, în spatele gratiilor. Pe atunci nu puteam să-l sufăr. Apoi am participat la nişte acţiuni obscure în care Serviciile de Securitate apelau şi la îndemânarea lui; mi-am dat seama că, după ce îşi termina treaba, intenţionau să-l trimită din nou la răcoare. Atunci eram deja inspector de poliţie şi m-a revoltat felul în care îl tratau. Am început să-l văd cu alţi ochi; majoritatea dintre noi se mai înmoaie cu trecerea anilor. Maggie, care e o femeie şi jumătate, a făcut tot ce i-a stat în putere ca să-l aducă pe calea cea bună. El n-a renunţat prea uşor, pentru că-şi iubea meseria. Am devenit prieteni foarte buni, ceea ce e mare lucru, fiindcă el ura poliţaii la fel de mult cum îi uram eu pe infractori.

Jacko îl asculta şi deodată simţi că descoperă ceva din firea blândă pe care bănuia că o are Bulman. Faptul că se afla în locuinţa lui Scott îi trezise amintiri duioase.

— Nu e nevoie să ne culcăm în patul lor. Am să aduc sacii de dormit. Te-ai gândit ce facem cu Connie? întrebă Jacko.

— Nimic. Unde s-o căutăm? Oricum, poliţiştii o caută deja, aşa că nu ne rămâne decât să sperăm că o vor găsi primii. Până acum a avut noroc. Probabil că s-a întors la muncă. Ne-a ameninţat în mai multe rânduri, spunea că are nevoie de bani. Nu putem face nimic. Ce ziceai de Rudi Brandt?

— Cred că o ţine tot timpul sub observaţie pe Anna. Mai mult ca sigur că a văzut-o plecând la restaurant şi a profitat de ocazie. Anna îl cunoaşte. Am rămas trăsnit: casa arăta ca după bombardament. În birou era un maldăr de hârtii, nu numai scrisori sau acte, dar şi coli curate, reviste, cărţi, ziare rupte. A pus multă ură în ceea ce a făcut, dar ea nu părea afectată. A reacţionat când i-am rostit numele, însă s-a comportat ca şi cum s-ar fi aşteptat să i se întâmple aşa ceva. A fost foarte ciudat. Repet, casa era complet distrusă, iar ea nu şi-a ieşit o clipă din fire. Cred că ar trebui să ne întoarcem acolo în noaptea asta.

— Eşti nebun! Cu siguranţă că a chemat pe cineva să o ajute şi să nu stea singură.

— Nu, nu mă refeream la asta. Nu cunosc motivele, dar am convingerea că Rudi patrulează pe stradă. Poate că vrea să-i vină de hac treptat. Dacă nu greşesc, cred că nu o slăbeşte din ochi şi probabil că intenţionează să îşi facă simţită prezenţa.

— Anna n-ar sta cu braţele încrucişate. Are destule ajutoare.

— Aici e ceva ce ne scapă, l-a recunoscut numele de cum l-am rostit. După părerea mea este vorba de o problemă personală. Devastarea a fost un act de răzbunare şi nu se va sfârşi aici. Poate că vrea să o distrugă puţin câte puţin, să o facă să sufere. E foarte posibil ca Anna să nu ceară ajutor. Poate că are un motiv întemeiat să nu popularizeze întâmplarea. În afară de asta, cred că avantajul e de partea lui. Pariez că ştie exact când trebuie să se facă nevăzut. George, nu mergem după ea, ci după el. Deţine datele de care avem nevoie. E mai ieftin decât un drum în Germania şi mai eficient.

— Dacă mai e acolo.

— Bineînţeles, dacă mai e acolo. Dar n-aş crede că şi-a încheiat socotelile cu ea. Nici pe departe.

— Nu ţi-ai recăpătat încă puterile, Jacko. Priveşte în ce hal te-a adus.

— M-a prins pe picior greşit. N-o să se mai întâmple.

— Fără focuri de armă, Jacko. Dumnezeu ştie ce ne aşteaptă

dacă va fi să dăm socoteală.

— N-am făcut altceva decât să ne apărăm.

— Desigur. Dar cu atâtea cadavre lăsate în urma noastră n-o să ne creadă nici un tribunal din lume. Să ne rugăm să nu se întoarcă totul împotriva noastră, pentru că eu sunt pionul principal.

— Va trebui să apelezi la vechile relaţii. Uite ce e, hai să nu ne mai smiorcăim. O facem sau n-o facem?

— OK. Dar cred că înainte ar trebui să tragem un pui de somn.

— Ai face mai bine să ţii pistolul Annei la îndemână. Doar pentru intimidare, adăugă repede, văzând expresia alarmată de pe faţa lui Bulman. Mizăm totul pe o carte. Dacă nu-l găsim pe el, mergem după ea. Hai să mâncăm ceva ca să ne mai revenim.

Trecură în bucătărie. Bulman era îngrijorat. Ştia cât de tare se putea ambala Jacko. Pistolul din buzunar îi dădea o senzaţie neplăcută, deşi era conştient că ar putea avea nevoie de el. Asta îl neliniştea cel mai mult. În fond, se aflau pe urmele unei asasine extrem de crude, înconjurată de o bandă întreagă de infractori şi criminali.

Când se strecurară în sacii de dormit, Jacko abia îşi mai ţinea ochii deschişi. Dormi până a doua zi la prânz, iar când se trezi îl bodogăni pe Bulman pentru că nu-l deşteptase mai devreme. Porniră la drum trei ore mai târziu, neîndrăznind să tulbure nici unul tăcerea stânjenitoare ce se lăsase între ei.

21

Mergeau de vreo zece minute. Expresia gânditoare a lui Bulman îl determină pe Jacko să întrebe:

— Îţi foloseşti capul doar ca suport pentru şapcă sau te şi gândeşti la ceva?

Bulman ocoli răspunsul.

— Pot folosi celularul?

— Nu-i nevoie să-mi ceri permisiunea.

Jacko nu-şi lua privirea de la banda de asfalt. Era oră de vârf şi circulaţia devenise foarte densă în jurul arterelor principale.

Bulman apăsă pe taste şi răsuflă uşurat auzind sunetul de apel. Telefonul sună îndelung şi era gata să închidă când auzi vocea de la capătul firului.

— Sunt Bulman. Am încercat să iau legătura cu dumneavoastră. Cunoaşteţi vreo persoană pe nume Radomir Kocev? Cunoaşteţi!... Bulman asculta în tăcere, fără să-i dea vreun indiciu lui Jacko. E interesant, ca să nu zic de-a dreptul înspăimântător. Şi Elena Zotov? Nu? În cazul ăsta vă spun eu: e amanta lui Kocev. Se instală mai comod, continuând să asculte cu o mină imperturbabilă, conştient că Jacko trăgea cu urechea, însă fără succes. Nu am spus nimic de Kocev nici lui Beatty de la Yard, nici lui Derek North de la M5. Se pare că am procedat bine. Dacă e adevărat ce spuneţi, au auzit amândoi de Kocev. Atunci de ce nu trebuie să le spun? Înţeleg. Le-am vorbit de Elena Zotov pentru că încercam să aflu cine este. Ambii susţin că nu o cunosc şi, având în vedere ceea ce mi-aţi spus, probabil că nu m-au minţit. Bulman ascultă atent câteva clipe. Veida Ash e şi ea băgată pe fir. Dacă este sau nu şeful suprem, asta-i altă poveste. Eu aş spune că lucrează în colaborare cu o altă bandă, poate chiar mai puternică decât a ei şi mai lipsită de scrupule. Asta spune multe. OK. Acum înţeleg mai bine despre ce este vorba şi ce trebuie să fac.

Aşeză telefonul la locul lui.

— Ei bine?

— Radomir Kocev este un gangster rus atât de renumit pentru

cruzimea lui încât ceilalţi par nişte fecioare nevinovate. Acolo, la ei, el e boşul cel mare, cel care trage sforile.

Jacko fluieră a mirare.

— Vrei să spui că Walsh era în combinaţie cu el?

— Oarecum. Trebuie să fi fost. Încep să înţeleg.

— Eu nu, amice. Credeam că, în calitate de om de afaceri, Walsh era un tip integru. Ar fi mai bine să-mi explici.

— Nu pot să-ţi explic. Oricum, nu ştiu încă totul.

Bulman se adânci în gânduri şi Jacko hotărî să nu-şi irosească timpul încercând să-l descoasă.

— Acum îmi explic amestecul nemţilor şi al ruşilor cu care ne-am încrucişat. Kocev şi Veida. Dumnezeule, ce combinaţie! Anna e doar una din membrele echipei; o componentă periculoasă, dar de care se pot dispensa. Cred că o ştie şi ea. Bulman se răsuci, privindu-l în faţă pe Jacko. Ai avut dreptate. Nu vrea să popularizeze conflictul cu Rudi Brandt, din motive de securitate.

Jacko se strecura abil printre maşinile de pe bulevard.

— Taci o clipă. Circulă o mulţime de tâmpiţi pe stradă, încep să mă întreb în ce dracu’ ne-am băgat?!

Cu toată măiestria în arta şofatului, de care era mândru, Jacko avu nevoie de timp pentru a ajunge în cartierul în care locuia Anna. Majoritatea străzilor erau supraaglomerate. Jacko nu se apropie de locuinţa Annei, ci ocoli câteva blocuri, căutând un loc de parcare. Nu se grăbea, străbătea stradă după stradă, secondat de Bulman care, din când în când, se uita în spate ca să se convingă că nu sunt urmăriţi. Nu se zărea nimic suspect, dar apartamentul Annei putea să fie ţinut sub observaţie de altcineva.

După multe ocolişuri, Jacko găsi un loc de parcare, nu departe de locuinţa Annei. Coborâră, încuiară portierele şi se întoarseră pe jos, până în intersecţia de la capătul străzii căutate.

— Te simţi bine, Jacko?

— Sigur că da. Arăt nasol?

— Vreau doar să mă conving că vei reuşi să faci ceea ce ţi-ai propus. Adică să-i suceşti gâtul nenorocitului ăluia, presupunând că se află acolo.

— Va fi acolo. Dacă nu este îl căutăm altă dată. Trebuie să fim perseverenţi. Mă îndoiesc că tipul ăsta va renunţa cu una, cu două.

Ajunseră în capul străzii şi porniră alene, aparent cufundaţi într-o discuţie palpitantă. Înaintau pe trotuarul unde bănuiau că

patrulează Rudi Brandt, vizavi de locuinţa Annei.

Jacko mergea în partea dinspre interior pentru că era mai versat în detectarea pericolului în situaţii limită. Bulman ridică ochii spre ferestrele locuinţei şi constată că sunt luminate, îi comunică lui Jacko care păru mulţumit, pentru că existau mai multe şanse ca Rudi să se afle la postul lui de observaţie. Ajunseră până la capătul opus al străzii şi dădură colţul. Îşi continuară drumul până la următoarea intersecţie.

— N-am văzut nimic, zise Jacko.

Nu erau singuri pe stradă, trecea destulă lume.

— Trebuie să mai trecem o dată, spuse Bulman.

Schimbară locurile, astfel încât Jacko să rămână în interior şi porniră din nou agale. Deodată Jacko apucă braţul lui Bulman, îl împinse spre cel mai apropiat gard şi se întoarse repede cu spatele la stradă.

— El e! şuieră grăbit. Tipul care traversează strada.

— Abia ai apucat să-l zăreşti, e aproape seară. Eşti sigur?

— Mi-a ajuns o privire. N-o să-l uit niciodată pe ticălosul ăsta. Jacko continua să vorbească în şoaptă, deşi necunoscutul dispăruse. Ai o bucată de hârtie?

Bulman îşi scoase agenda, smulse o foaie şi i-o întinse lui Jacko.

— Eu cred că o să se retragă sub un portic, spuse Jacko strângând braţul lui Bulman. Aş fi curios să ştiu dacă a închiriat vreo cameră aici. Sunt o mulţime de apartamente libere. Iau hârtia cu mine. În clipa în care îl văd, mă uit la ea, ca şi cum aş căuta o adresă; schimbăm câteva cuvinte şi tu urci scările ca să te uiţi la numărul de pe uşă. Poţi să-i pui chiar o întrebare. Restul las’ pe mine.

Era o propunere rezonabilă. Jacko nu se putea apropia de uşă fără a risca să fie recunoscut. Avea, însă, unele îndoieli. Nu aprofundaseră planul. Schimbară din nou locurile şi Jacko trecu pe partea dinspre carosabil.

Bucata de hârtie era o găselniţă bună; ţinând-o în faţa ochilor puteau privi în voie în ganguri şi la porţi, pretextând că se uită la numărul caselor. De asemenea, se puteau preface că discută, trăgând astfel puţin de timp.

Descoperiră repede bărbatul ascuns sub un intrând. Stătea foarte retras, abia de putea fi observat. Din locul în care se găsea vedea intrarea în blocul Annei. Trecură pe lângă el, apoi reveniră câţiva paşi, privind amândoi peticul de hârtie şi plângându-se de

proasta iluminare. Ridicară privirile către numărul de pe poartă. Jacko mergea în urma lui Bulman. Clădirile aveau numerele în mare parte şterse, iar unele lipseau – cu desăvârşire. Jacko îi dădu un ghiont lui Bulman.

— Mai bine mă duc să verific, mormăi Bulman. Porni să urce scările şi când ajunse aproape de ultima treaptă exclamă: Mă scuzaţi, nu v-am observat. Zâmbi siluetei întunecate. V-a dat plasă duduia? Văzând că nu primeşte răspuns adăugă: Poate mă ajutaţi dumneavoastră. Căutăm numărul douăzeci şi şapte. Privi hârtia pe care o ţinea în mână şi i-o întinse. Aţi auzit de o doamnă Anderton? Se pare că are camere de închiriat. Am greşit cumva strada?

Rudi, care nu dorea decât să scape de el, ieşi din penumbră ca să arunce o privire asupra foii; observând că este albă, sări înapoi şi duse mâna la buzunar. În clipa aceea Jacko se repezi în sus pe scări şi înfipse ţeava Coltului în tâmpla neamţului.

— N-o să-ţi meargă a doua oară, Rudi! Scoate mâna din buzunar, fără armă.

Bulman se postă în faţa lui Rudi, urmărindu-i mişcările.

Rudi ridică mâinile şi Bulman scoase din buzunarul neamţului un revolver şi un pumnal băgat într-o teacă.

— Cum se poate, n-ai nici un presse-papier? se miră Jacko. O să facem o plimbare, Rudi. Trebuie să discutăm. Şi, în funcţie de rezultat, vom hotărî ce vom face. Nenorocitule, era cât pe ce să mă omori, aşa că te sfătuiesc să nu încerci vreo şmecherie.

— Unde mă duceţi?

Jacko remarcă aparenta indiferenţă cu care trata Rudi situaţia şi asta îl făcu să se întrebe de ce altceva era în stare.

— Să nu-l scapi din ochi, îl sfătui el pe Bulman. Tipul ăsta e uns cu toate alifiile. Te ducem într-un loc liniştit, ca să fim siguri că nu ne deranjează nimeni.

— Atunci ar fi mai bine să mergem în apartamentul meu, e mai comod.

— N-am încredere în tine.

— Uite ce e, îmi pare rău că te-am lovit, dar nu ştiam ce urmăreşti. Nu puteam risca. După aceea mi-am dat seama că am greşit. În locuinţa mea ţi-ar fi mai uşor să mă ţii sub observaţie.

— Unde este?

— Chiar în casa asta. Locuiesc la ultimul etaj, dar ferestrele dau în spate. De aceea stau aici ca să o urmăresc pe Anna.

— Dă-i cheile amicului meu. El merge în faţă, apoi tu şi la

urmă eu. Ştii lecţia; dacă faci o mişcare greşită, te-am curăţat. Vorbesc serios. Asta înseamnă că Anna va rămâne în viaţă.

— Vom discuta. În apartament nu e nimeni. Locuiesc singur. Rudi le întinse cheile. Cea mare este de la uşa de intrare, iar celelalte două mai mici sunt de la apartament.

Bulman descuie uşa, căută comutatorul acolo unde îi spuse Rudi şi porni înainte pe scări. Nu era prea încântat, dar trebuiau să stea de vorbă. S-ar fi putut întoarce la locuinţa lui Scott, deşi nici asta nu era o idee bună, în caz că lucrurile s-ar fi precipitat.

Urcară scările în şir indian, cu Jacko la urmă, ţinând pistolul în spinarea lui Rudi. Ajunseră la ultimul etaj. Interiorul casei nu semăna nici pe departe cu luxul din blocul de vizavi. Bulman descuie cele două yale şi, fără să stea pe gânduri, scoase pistolul Annei şi împinse uşa de perete. Cercetă pe rând fiecare încăpere – un dormitor, o cameră de zi şi-o bucătărie, lângă care se afla baia. Mobilierul era simplu şi Bulman bănuia că aparţinea proprietarului.

Îl chemă pe Jacko cate îl împinse pe Rudi în camera de zi. Bulman închise uşa în urma lor. Rudi părea hipnotizat de pistolul pe care-l ţinea Bulman. Jacko îl împinse pe un scaun, cu spatele la uşă. Cu vocea gâtuită, Rudi îl întrebă pe Bulman:

— De unde ai revolverul ăsta?

Jacko se aşeză cu faţa spre intrare, vizavi de Rudi. Răspunse în locul lui Bulman care se pregătea să se aşeze în spate, în afara câmpului vizual al neamţului.

— L-am luat de la Anna.

Rudi îl privi bănuitor.

— Ştiu că este al Annei. E pistolul ei preferat. Îl are de mulţi ani. L-ai luat de la ea? Nu-mi vine să cred! Dormea cumva?

— După ce m-ai lăsat aproape mort Anna s-a întors; ne-am încăierat şi ea a pierdut.

— Dumnezeule! E greu de crezut!

— Nu-ţi cer să mă crezi. Amicul meu e la fel de periculos cu arma asta ca şi Anna. Hai să ne răspunzi la nişte întrebări şi vom vedea unde ajungem.

— Mi-e mai uşor să vă răspund acum când ştiu că i-ai luat pistolul. Deci îi sunteţi duşmani?

— Aşa se pare. Dacă s-ar ivi ocazia m-ar împuşca; de fapt, a şi încercat. Hai să continuăm. Cine eşti, Rudi?

— Sunt fratele Annei.

Era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat. Cei doi nu semănau

deloc. Şi totuşi, privindu-l mai atent, acum că aflaseră, li se păru că există o vagă asemănare.

— Am văzut demonstraţia de dragoste frăţească pe care ai făcut-o în apartamentul ei. Ţi-a ars cumva ursuleţul de pluş în copilărie?

Jacko era cel care punea întrebările; se putea ajunge la ameninţări, iar el era mai bun în intimidarea fizică decât Bulman.

— Nu, replică Rudi cât se poate de calm. A încercat să mă omoare.

Jacko îl privi pe Bulman peste umărul lui Rudi, dorind să-i surprindă privirea. Era consternat. Promptitudinea răspunsurilor lăsa de înţeles că Rudi debita tot ce-i trecea prin minte. Deodată zise:

— Vă spun toate astea pentru că vreau să evit durerea fizică şi tortura şi pentru că încep să înţeleg că ne aflăm de aceeaşi parte a baricadei. Toţi vrem să o distrugem pe Anna. Poate că ne gândim să o facem fiecare în felul lui, dar scopul este acelaşi.

— Cum a încercat să te omoare?

Rudi privi peste umăr.

— Cu revolverul pe care-l ţine în mână prietenul tău. A tras trei gloanţe în mine şi a plecat, convinsă că m-a omorât. Printr-un miracol şi mulţumită unor chirurgi excepţionali, am reuşit să supravieţuiesc. Rudi se ridică. Nu vă impacientaţi, nu fac nici o şmecherie. Îşi scoase haina şi ridică poalele cămăşii, dezvelind trei cicatrice, cu contururile încă roşii; una dintre ele era periculos de aproape de inimă. Se întoarse, ca să poată vedea şi Bulman. Am stat în spital patru luni, din care aproape două la reanimare. Am scăpat ca prin urechile acului. Îşi băgă cămaşa în pantaloni, îmbrăcă haina şi se aşeză pe scaun.

— Pe-atunci nu trăgea încă atât de bine, observă Jacko. Ar fi trebuit să vezi ce i-a făcut ultimului tip pe care l-a lichidat. Ştii de ce l-a omorât?

— Ai dreptate în privinţa preciziei. Asta s-a întâmplat înainte de a deveni ucigaşă de profesie. Întâi a împuşcat-o pe mama; a tras de mai multe ori. Două gloanţe au lovit-o în cap. Mama a murit pe loc.

— Încep să înţeleg de ce i-ai devastat apartamentul, încă nu ne-ai spus de ce a făcut-o.

Bulman era mulţumit că Jacko îşi asumase misiunea de a pune întrebările; mergea bine. Nu avea intenţia să întrerupă şirul destăinuirilor.

Rudi ezită; era limpede că ar fi preferat să evite răspunsul.

— Nu contează de ce. Anna a fost întotdeauna o sălbatică.

— Dar era nebună? E vorba de matricid.

— Existau probleme în familie. Acum s-a terminat.

— Nu, nu s-a terminat, altfel nu te-ai afla aici ca să te răzbuni. Pentru tine nu s-a terminat. Vrem să lămurim puţin lucrurile, poate ne dăm seama de ce comite toate crimele astea.

Rudi privi în podea. Intenţiona să păstreze pentru el unele amănunte, deşi n-avea sens. În final îşi zise că pentru cei doi bărbaţi nu aveau nici o însemnătate. Pe ei îi interesa să pună mâna pe Anna. Poate că l-ar fi putut ajuta să-şi ducă planul la îndeplinire.

— Am trăit vremuri îngrozitoare în Germania răsăriteană. Cel mai simplu mod de a supravieţui era să te supui regimului. Era atotputernic. Anna n-a reuşit. A fost închisă. Era o fire revoluţionară, se băga în tot felul de încurcături şi scăpa în ultimul moment mulţumită mie sau mamei.

Postat în spatele lui Rudi, Bulman sesiză tremurul vocii atunci când începu să depene amintiri pe care ar fi dorit să le uite. Într-un fel, îl înţelegea pe neamţ mai bine decât Jacko, care stătea faţă-n faţă cu el.

— Ca să o scoatem din necazuri, mama şi cu mine am fost nevoiţi să facem nişte compromisuri. Am găsit o cale de a-i zădărnici acţiunile care pe altcineva l-ar fi trimis direct în spatele gratiilor.

Rudi ridică privirea şi Jacko observă cu surprindere că avea lacrimi în ochi; îşi împletise degetele şi le strângea spasmodic.

— După prăbuşirea blocului răsăritean şi dărâmarea Zidului a apărut un alt gen de probleme. Când s-au dat publicităţii dosarele întocmite de Stasi, Anna a petrecut zile întregi studiindu-le. Am încercat să o descurajăm, dar ţinea cu încăpăţânare să dovedească tuturor că atitudinea ei fusese cea corectă. Aşa a descoperit că mama şi cu mine raportam regulat celor de la Stasi fiecare pas pe care-l făcea. Din punctul nostru de vedere o salvasem, dar ea ne-a tratat ca pe nişte trădători. Nu ne-a putut ierta şi aşa a început să se destrame familia. Încet, încet, răzbunarea a devenit pentru ea o obsesie. Ne-a împuşcat pe amândoi în aceeaşi zi, în aceeaşi cameră, apoi a dispărut. Bănuiesc că era convinsă că ne-am meritat plata. Ironia sorţii este că datorită nouă trăieşte.

Rudi îşi desfăcu braţele într-un gest deznădăjduit.

— Nu ştiu dacă am făcut ceea ce trebuia. Din punctul ei de vedere cu siguranţă că nu. Acum s-a întors roata şi vreau să mă răzbun, nu pentru ce mi-a făcut mie, ci pentru ceea ce i-a făcut mamei. N-am s-o iert niciodată.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, apoi Jacko zise:

— Cum ai dat de ea?

— Mi-am închipuit că a plecat în străinătate. Familia noastră are un talent înnăscut pentru limbile străine, iar Anna vorbea de mică o engleză perfectă. Am presupus că a plecat în America sau în Anglia şi că, mai mult ca sigur şi-a schimbat identitatea. Se pare că a intrat într-o organizaţie care avea posibilitatea să-i modifice trecutul. De fapt, a devenit asasin plătit. Am un prieten neamţ, corespondent străin al unui ziar de la noi, care are amici la câteva jurnale englezeşti. I-am dat nişte nume pe care le-ar fi putut folosi Anna. Unul dintre ele era Brenning, numele unui prieten apropiat care a fost ucis de Stasi. Dădusem şi de nişte fotografii şi după un timp am primit şi eu una. Nimic din toate acestea n-are, însă, legătură cu asasinarea acelui parlamentar. Cel puţin, atunci, nu avea. Desigur, îşi schimbase înfăţişarea. Îşi vopsise părul şi poate că a făcut şi o mică operaţie estetică. Totuşi am recunoscut-o imediat. Am venit glonţ aici.

Bulman şi Jacko încercau să descopere punctele slabe ale povestirii. În încăpere se lăsă o linişte stânjenitoare. Existau câteva lucruri neclarificate.

— Dacă doreai să te răzbuni de ce n-ai ucis-o pur şi simplu? interveni Bulman. Bănuiesc că ai avut ocazia.

— Am vrut să sufere mai întâi, aşa cum sufăr şi eu din ziua aceea. N-am reuşit să o prind şi, cât timp umblă liberă, există şansa să mai încercăm o dată. M-am hotărât să o înfrunt. Primul şoc l-a avut când m-a zărit de la o fereastră, stând în stradă. Ştiam că mai devreme sau mai târziu mă va observa şi se va speria. Mai târziu am sunat-o şi asta a descumpănit-o teribil. Apoi i-am devastat apartamentul. Următorul pas ar fi, logic vorbind, să o omor.

— Crezi că va fi atât de uşor? întrebă Bulman. Amicul meu, aici de faţă, a reuşit cu greu să scape.

— Aş fi putut să o omor atunci, replică Jacko. Dar trebuie să respectăm legea. Jacko surprinse privirea neîncrezătoare a lui Bulman.

— Păi, atunci de ce n-aţi arestat-o? se interesă Rudi descumpănit.

— Pentru că nu există nici o dovadă împotriva ei. Şi-a fabricat nişte alibiuri indestructibile în Germania.

— Am putea schimba puţin subiectul? Cunoşti un bărbat pe nume Radomir Kocev?

Rudi dădu să se întoarcă, dar Jacko îl opri cu o mişcare a armei.

— Te referi la gangsterul rus? Toată lumea a auzit de el..

— Nu şi de partea asta a Canalului Mânecii. Numele de Elena Zotov îţi spune ceva?

Rudi căzu pe gânduri.

— Nu. Ar trebui să-mi spună?

Bulman ignoră întrebarea.

— Noi credem că Anna, e combinată cu Radomir Kocev şi cu o femeie care se află într-una din închisorile de aici, dar continuă să conducă un sindicat-mamut al crimei – Veida Ash.

— O cunosc. A fost şi în Germania un scandal legat de ea. Avea o influenţă negativă asupra unor membri ai Stasi. Dosarele întocmite de Stasi despre ea au fost distruse şi nu s-a aflat niciodată cine a făcut-o. Spuneţi că e în legătură cu Kocev? Asta ar fi o combinaţie teribilă. Şi Anna lucrează cu ei? Credeam că are mai multă minte.

— De ce spui asta? Bulman schimbă locul şi veni lângă Rudi; i se părea imposibil să conducă interogatoriul stând în spatele celuilalt.

— A fost întotdeauna propriul ei stăpân. Aşa cum o ştiţi, are o personalitate foarte puternică. Preferă să lucreze independent.

— Există probabilitatea ca ea să plătească acum preţul pentru schimbarea identităţii şi pentru alibiurile fabricate. I-ar fi fost greu să aranjeze lucrurile astea de una singură. Se bucură de protecţie, în schimb şi-a pierdut libertatea. Crezi că intenţionează să iasă din combinaţie?

Rudi desfăcu braţele neputincios.

— De unde să ştiu? Adineauri am aflat că e încurcată cu indivizii aceia.

— OK, crezi că va încerca să se întoarcă în Germania?

— Dacă simte că e încolţită, poate. De mine n-ar fugi. Ar încerca să mă lichideze. Probabil că eu sunt singurul cu care a dat greş.

— Tratezi lucrurile cu foarte mult calm, Rudi.

— Asta fiindcă am alte gânduri. Rudi zâmbi trist. Aţi terminat?

— Aproape. Ştii ceva despre asasinarea lui Ronald Walsh?

Rudi părea sincer surprins.

— Ce aş putea şti? Nu m-aş mira dacă mi-aţi spune că soră-mea a făcut-o.

Bulman şi Jacko schimbară o privire.

— Ar fi mai bine să mergem dincolo, zise Jacko.

Rudi se nelinişti brusc şi exclamă agitat:

— La Anna? De ce să mergem acolo? Nu mai este problema voastră.

— Ba este problema noastră, amice. De ce crezi că am lăsat-o să scape după tot ce mi-a făcut?

— E sora mea, mă ocup eu de ea.

Bulman încercă să-l calmeze.

— Nu vrem decât să aflăm ce legătură există între Kocev, Elena şi Ronnie Walsh. Credem că Anna ne-ar putea da răspunsul. Mai vrem să aflăm care era relaţia ei cu Walsh. Mi se pare rezonabil, nu crezi?

— Şi vă închipuiţi că o să vă spună? Aşa, cu una, cu două?!

Jacko strânse pistolul în mână. Presimţea pericolul.

— Nu chiar, dar vom face ceea ce va fi necesar.

— O veţi bate? O veţi tortura? Chiar voi spuneaţi că trebuie să acţionaţi în limitele legalităţii.

— Depinde de care lege vorbim. Dacă acţionăm conform legilor *ei* e posibil să obţinem ce dorim.

— Atunci luaţi-mă cu voi.

— Probabil că ai ucide-o şi n-am mai afla nimic. Trebuie să ne lămurim, Rudi. După aceea ai mână liberă. Te sunăm de la locuinţa ei. Ce număr de telefon ai? întrebă Bulman scoţând agenda.

Rudi părea hotărât să nu se retragă. Acceptase să colaboreze şi voia ceva în schimb. Nu-l interesau Elena, Kocev sau Walsh. Era atât de agitat încât Jacko şi Bulman bănuiau că va încerca să fugă. Bulman îşi ocupă poziţia iniţială, între uşă şi Rudi.

— Luaţi-mă cu voi, îi imploră din nou Rudi. Vă pot fi de ajutor. Vom fi trei contra unul. Vă ajut să aflaţi ceea ce vă interesează, apoi mi-o lăsaţi mie. Oricum, e posibil să nu fie singură. Toată ziua au intrat şi au ieşit de la ea tot felul de indivizi. Probabil au ajutat-o să strângă resturile şi au schimbat încuietoarea. I-am dat de lucru!

Bulman şi Jacko schimbară din nou o privire neliniştită. Dacă îl lăsau pe Rudi acolo ar fi trebuit să-l lege pentru a se asigura că nu va veni după ei. Bulman era gata să facă o propunere, dar

Rudi i-o luă înainte:

— Cum credeţi că veţi intra? Am o sculă pe care am adus-o din Germania, un fel de passe-partout cu care putem descuia uşa de la intrare. Voi aveţi aşa ceva?! Dacă încercaţi să spargeţi uşa apartamentului vă ciuruieşte de cum aţi intrat. Luaţi-mă cu voi. Eu sun la uşă, iar voi staţi la o parte, ca să nu vă vadă prin vizor. Mie îmi va deschide. Intru şi voi vă strecuraţi repede după mine. Ce părere aveţi?

— De unde ştii că îţi va da drumul? întrebă Jacko bănuitor.

— Când ne-a împuşcat pe mama şi pe mine a acţionat sub impulsul furiei oarbe; trebuia să o facă. Acum a devenit un criminal profesionist care mai întâi reflectează şi cântăreşte situaţia. În plus, e curioasă să afle cum am reuşit să supravieţuiesc, ce s-a întâmplat între timp, cum am dat de ea. Ştie că vreau s-o omor, dar mai ştie şi că am de gând să o fac lent. Nu ştie ce planuri am şi nici ce ajutor. Va dori să afle toate astea înainte de a apăsa pe trăgaci. Credeţi-mă, sunt singura voastră şansă de a pătrunde în locuinţă. Voi mă ajutaţi pe mine, iar eu vă ajut pe voi.

Bulman dădu din cap privindu-l pe Jacko. Cu siguranţă, era cea mai simplă soluţie.

— Eşti de acord să ne laşi să o interogăm întâi? N-o să ne faci vreo surpriză? Apoi ţi-o predăm. Ar putea fi o soluţie…

— N-o să-mi calc cuvântul. Voi vă faceţi treaba, apoi o fac şi eu pe a mea.

Părea mult prea simplu, de parcă Anna ar fi fost neajutorată. În plus, Rudi rămânea un necunoscut.

Jacko se ridică, continuând să strângă revolverul în mână.

— E cea mai bună soluţie. Să mergem.

22

Porniră în aceeaşi formaţie în care veniseră, în faţă Bulman, Rudi în spatele lui şi Jacko la urmă. Atmosfera era diferită faţă de aceea de la sosire, dar greu de definit. Pe de o parte se comportau mai firesc, însă pe de altă parte neîncrederea se adâncise. Căzuseră de acord cu ce aveau de făcut, deşi nu erau siguri unul de celălalt.

La jumătatea scărilor Rudi zise:

— Îmi puteţi spune numele voastre, domnilor?

Bulman răspunse peste umăr:

— Eu sunt George Bulman. Anna îmi ştie numele. Prietenul meu n-are nume. A fost un copil abandonat, găsit într-o cutie de carton, în faţa unei porţi; i-au spus X. Bulman vorbise cu o mină cât se poate de serioasă. Era mai bine ca Jacko să-şi păstreze anonimatul.

— Ajunseră în hol şi se opriră în faţa uşii.

— Ar fi mai bine să ies singur; după ce mă conving că e acasă şi putem traversa fără grijă vă chem, spuse Rudi.

— Fac eu asta, zise sec Jacko. George, ţine pistolul la îndemână.

Ar fi trebuit să stingă lumina din hol înainte de a deschide uşa, dar în cazul acesta Bulman nu-l mai putea ţine sub observaţie pe Rudi. Până la urmă Jacko deschise uşa şi se strecură repede afară, unde se retrase imediat în ungherul întunecos în care stătuse Rudi. Era un post bun de observaţie. Privind spre blocul de vizavi observă că ferestrele apartamentului în care locuia Anna erau încă luminate. Aşteptă câteva secunde şi, nevăzând pe nimeni la geam, bătu în uşă.

În hol lumina se stinse, uşa se deschise fără zgomot şi în cadrul ei apăru Rudi, nervos că era împins din spate de Bulman. Nici nu ajunseseră încă la apartament şi încrederea era pe cale de a se risipi. Rămaseră în capul scărilor, umăr lângă umăr. Rudi propuse să traverseze strada pe rând, dar Jacko, care prelua automat conducerea în astfel de acţiuni, hotărî să meargă împreună, ceea ce şi făcură. Mascară armele cu haina, gata să

acţioneze dacă Rudi ar fi încercat ceva.

Când ajunseră pe trotuarul opus Rudi zise:

— După ce terminaţi cu Anna aş vrea să-mi daţi pistolul. Cel care e la dumneata, domnule Bulman. Ar fi un act de dreptate să-l folosesc împotriva ei. Îmi daţi cuvântul că nu anunţaţi poliţia după ce plecaţi?

Bulman considera momentul nepotrivit pentru lămurirea unor asemenea probleme, însă îl asigură pe Rudi că-l vor lăsa să facă ceea ce crede el de cuviinţă. Situaţia era bizară. Vorbeau ca şi cum lucrurile ar fi fost rezolvate, în loc să se gândească serios că aveau de înfruntat un asasin profesionist, care omorâse cu sânge rece şi era gata să omoare din nou. Anna reprezenta un pericol permanent şi le putea rezerva oricând o surpriză. Nu aveau de-a face cu un biet animal de sacrificiu, ci cu o criminală lipsită de scrupule.

În timp ce urcau scările Bulman se întreba dacă Rudi o mai privea vreodată pe Anna ca pe o soră. Avea impresia că existau momente când lua situaţia ca pe un fel de joc extrem de uşor. Nu era îngrijorat de consecinţe, când în mod normal ar fi trebuit să fie. Bulman nu putea să nu se întrebe unde vor duce toate astea.

Ţineau capul plecat ca să nu fie surprinşi de camera TV, deşi lumina de deasupra uşii era stinsă. Rudi descuie şi intrară toţi trei în holul spaţios. Urcară în lift în aceeaşi ordine, cu Bulman în frunte. Înăuntru atmosfera deveni brusc mai încordată. Până şi Rudi păru să realizeze că următoarele câteva minute vor fi hotărâtoare. Ieşiră din lift şi se opriră, ca şi cum s-ar fi temut să mai facă un pas. Pentru prima oară avură o clipă de ezitare. Îşi reveniră rapid şi se apropiară de apartamentul Annei. Rudi se opri în faţa uşii, iar Bulman şi Jacko se postară de o parte şi de alta, cu pistoalele pregătite. Sosise clipa.

Rudi apăsă pe sonerie şi rămase nemişcat, privind ţintă în vizor. Când se convinse că Anna îl privea ridică braţele, arătându-i că nu este înarmat şi zise cu voce tare:

— Nu sunt înarmat. Vreau să stăm de vorbă.

Nu primi nici un răspuns şi o clipă se temu că nu-i va deschide. Privi pe furiş locul în care forţase uşa; aşa cum se aşteptase, fusese reparată, iar broasca probabil schimbată. Sună din nou şi de data aceasta uşa se deschise şi Anna apăru în faţa lui, strângând în mână un revolver asemănător cu cel pe care i-l luase Jacko.

— N-o să ai nevoie de ăsta, exclamă el şi făcu un pas spre ea,

avertizându-i astfel pe cei doi că Anna era înarmată.

— Bineînţeles că o să am nevoie de el. Trebuie să termin treaba începută.

— În propriul tău apartament? Haide, Anna, nu cred că ai uitat cum se procedează. Înaintă, făcându-le loc celorlalţi să intre. În secunda următoare simţi o puternică lovitură din spate şi se prăbuşi. Izbitura îl propulsă spre Anna, care se simţi tentată să tragă. În clipa în care Rudi căzu Jacko, care se lăsase fulgerător pe un genunchi, lovi cu Coltul mâna înarmată a Annei. Femeia scoase un ţipăt de durere şi Jacko încercă să-i smulgă revolverul, dar fără succes. Abia când Rudi reuşi să se ridice izbuti să o dezarmeze. Blocat în spatele lor, Bulman nu avea pe unde să intre în apartament.

Anna se dezechilibră şi căzu pe spate, oferindu-le prilejul să năvălească în locuinţă. Jacko şi Rudi o traseră pe Anna, care se zbătea, spre un scaun.

— Potoleşte-te, ţipă Jacko. Vrem doar să-ţi punem câteva întrebări. După aceea vă lăsăm singuri.

Anna se aşeză strângându-şi încheietura mâinii care se umflase. Jacko bănuia că i-o fracturase.

Bulman, care observase şi el starea în care se afla mâna Annei, se duse la bucătărie, udă un prosop şi se întoarse în cameră înfăşurându-i mâna rănită; era limpede că femeia avea dureri mari.

Jacko privi înjur uluit. Locuinţa strălucea de curăţenie şi apăruseră trei scaune noi. Două dintre cele vechi erau aliniate lângă perete, aşteptând probabil să fie scos din apartament; tapiţeria lor sfâşiată şi covorul rupt erau singurele mărturii ale dezastrului produs de Rudi.

Se aşezară. Bulman preluă conducerea. El observa că Anna arunca priviri furişe spre revolverul pe care-l ţinea în mână şi i se adresă zâmbind:

— Aveai altă părere despre mine, nu-i aşa? Eu, înarmat? După cum vezi, amicii tăi au dat din nou greş şi sunt bine mersi. Anna, dacă ne răspunzi cinstit la câteva întrebări, plecăm. Nu-ţi cerem mărturisiri. Nu dorim decât nişte informaţii. Care era legătura dintre Kocev, Walsh şi Elena?

— Dacă vă spun îmi semnez sentinţa de moarte.

Bulman aruncă o privire către Rudi care părea să-şi piardă răbdarea.

— Preferi să păstrezi secretul în familie? E cam imprudent, ce

zici? În momentul ăsta viaţa ta nu face doi bani. Îţi oferim o şansă.

Anna se sprijini de spătarul scaunului, vizibil epuizată, îţi ţinea mâna fracturată, strâmbându-se de durere. Bulman bănuia că nu i se comunicase nimic în legătură cu eşecul acţiunii îndreptate împotriva lui, altfel n-ar fi deschis uşa. Trecea printr-o pasă proastă, însă, privind-o, Bulman era convins că nu-şi jucase încă toate cărţile; cei ca Anna ştiau să tragă la fel de bine cu ambele mâini. Privi în jur, căutând eventualele locuri în care se ascundeau arme.

— Ei, ce spui? întrebă pe un ton amical, ceea ce păru să-i irite pe Jacko şi pe Rudi.

— Nu văd nici un motiv pentru care ar trebui să vă ajut.

— Îmi eşti datoare, Anna. Ai încercat să mă lichidezi şi pe mine şi pe prietenul meu. L-am dezarmat pe fratele tău să nu facă vreo prostie. Dacă nu ne răspunzi la întrebări s-ar putea să-i dăm pistoalele lui Rudi şi să plecăm. Fir-ar să fie, doar nu-ţi cer prea mult!

— Ba mă tem că da, George. N-aş mai primi niciodată de lucru.

— Ca asasin plătit? Asta vrei? Cu timpul o să-ţi pierzi din îndemânare, iar ei îţi vor găsi un înlocuitor a cărui primă misiune va fi să te lichideze. Nu se schimbă nimic. Ieşi din joc cât mai poţi. Eşti inteligentă, găseşti tu ceva.

— Cu Rudi pe urmele mele? El nu se gândeşte decât cum să mă omoare. Asta înseamnă că mai am ceva de rezolvat, fie că-mi place, fie că nu.

— Deci nu vrei să colaborezi?

— Am prea multe motive pentru a refuza.

— Nu-mi rămâne decât să te las pe mâna prietenului meu şi ştii de ce este în stare. Sau să-l las pe Rudi să se răzbune?

— Trebuie să-mi asum riscul acesta. Nu ştii în ce situaţie sunt.

— Ba cred că ştiu. OK, o să-ţi spun ce cred eu că s-a întâmplat. Dacă am dreptate, poate că te conving să faci completările necesare.

Bulman îşi aşeză coatele pe genunchi şi o privi în ochii plini de ură. Nu ştia dacă era îndreptată împotriva lui sau a celorlalţi doi. Spera că mai avea faţă de el nişte sentimente care o vor împiedica să ridice un zid între ei.

— Radomir Kocev este cel mai influent om din mafia rusă. Organizaţia lui, probabil în colaborare cu Veida Ash, a reuşit să te

scoată din Germania după ce i-ai împuşcat pe Rudi şi pe mama ta şi tot ei ţi-au dat o identitate nouă. Bănuiesc că te-au trimis apoi în Rusia, pentru instructaj. În ultima lui călătorie de afaceri în Rusia, Ronnie Walsh a intrat drept în capcana pregătită pentru el. Cum ar fi putut rezista un donjuan renumit ca el cuiva ca Elena Zotov? KGB-ul, aşa cum era el cunoscut, nu mai exista. Era în siguranţă. Nu s-a gândit la schimbările produse în Rusia. Probabil că ştia de ele, însă Elena reprezenta o tentaţie prea mare ca să se mai ocupe de măsuri de prevedere. Şi-apoi, ce rău făcea? Doar n-o obliga. Era o amantă plină de temperament pe care ar fi putut să o aducă pentru un timp în Anglia. Ceea ce nu ştia era că Elena acţiona la ordinele iubitului ei, Kocev. Până aici e corect?

Anna privea îmbufnată în podea, însă tăcerea ei echivala cu un răspuns.

— Ai nimerit-o, exclamă Rudi. O cunosc pe soră-mea.

— Vechea poveste. Walsh şi Elena au fost surprinşi de Kocev în persoană care l-a ameninţat pe Ronnie că îi zboară creierii pe loc. Apoi îi dă de înţeles că i-ar putea pune în cârcă asasinarea unui faimos reporter TV în plină stradă; cum nu plătise încă nimeni, era foarte posibil ca el să devină ţapul ispăşitor. Iată cât de puternic era Kocev! În momentul de faţă în Rusia gangsterii stăpânesc totul, precum semenii lor din America anilor ’20 – ’30.

Bulman observă că Anna îşi schimbase puţin poziţia şi acum şedea uşor întoarsă într-o parte. Spera că a sesizat şi Jacko. Continuă, fără să-şi ia ochii de la ea, strângând în mână arma favorită a Annei.

— Kocev îl avertizează că la Moscova a fost deja ucis un alt om de afaceri britanic, însă el e dispus să-l lase liber în schimbul unui serviciu. Vrea să-şi „spele” banii prin intermediul lanţului de firme ale lui Walsh. Şi nici măcar n-ar fi fost primul care făcea aşa ceva. Aici am unele neclarităţi. Walsh reprezenta un amestec ciudat de onestitate şi imoralitate. Era normal să fie înspăimântat, chiar terorizat, ca orice om aflat într-o astfel de situaţie, ştiind că viaţa unui om nu face doi bani pentru indivizi de teapa lui Kocev. Mi-e oarecum greu să mi-l imaginez acceptând târgul doar din motivele acestea. Poţi să mă lămureşti?

— Ar putea cineva să-mi facă un bandaj? întrebă Anna arătând încheietura mâinii. Doare îngrozitor.

Nu mişcă nimeni. O priveau tăcuţi, apoi Jacko îi spuse lui Rudi:

— Du-te să cauţi ceva din care să-i facem un bandaj. Un ştergar, ceva.

Rudi se revoltă.

— N-o ajut pe bestia asta, chiar dacă o văd că îşi dă sufletul. Mă bucur că o doare.

— Mă duc eu, interveni Bulman. O să te bandajez cu condiţia să-mi dai informaţiile care îmi lipsesc. Cu cât răspunzi mai repede, cu atât mai bine pentru tine. Ce lipseşte din povestirea mea?

Anna continua să-şi ţină mâna lipită de corp. Întâlnind privirea lui Bulman plecă capul, apoi începu să vorbească încet, ca şi cum s-ar fi adresat covorului. Articula greu cuvintele, ceea ce-i atrase priviri batjocoritoare din partea lui Rudi, care o făcură să fie rezervată.

— Ai dreptate în privinţa lui Ronnie. Putea să fie foarte puternic. L-au dus însă într-un loc special şi l-au forţat să privească chinurile şi tortura lentă la care era supus cineva care îl supărase pe Kocev. A fost obligat să asculte urletele de durere şi rugăminţile de iertare până când nenorocitul şi-a dat duhul. Eu cel puţin fac treabă curată când omor pe cineva. După ce a fost martor la acel supliciu, l-au ameninţat că vor proceda la fel cu soţia şi copiii lui, dacă refuză să accepte spălarea banilor. Nu avea de ales.

După câteva clipe de tăcere Anna adăugă:

— Acum ştii ce mă aşteaptă. Nu doar moartea, ci şi tortura îngrozitoare dinaintea ei.

Nu comentă nimeni, nici chiar Rudi.

— De fapt erai gardianul lui Walsh, nu-i aşa? Trebuia să ai grijă să joace după cum i se cântă; o ameninţare constantă care îi amintea de tortura la care fusese martor. Greşesc dacă spun că, chiar şi în aceste condiţii, a ajuns până la punctul în care n-a mai vrut să continue şi te-a ameninţat că iese din joc, indiferent de urmări? Poate că şi-a dat seama cât de greu i-ar fi să colaboreze cu voi, înconjurat de atâţia directori din consiliile de conducere ale firmelor lui. Reuşise să abată atenţia celor de la filialele mai mici, dar mai mult nu putea face. Bulman tăcu şi încercă să o privească în ochi pe Anna, dar aceasta continua să stea în poziţia aceea ciudată.

Bulman continuă:

— Apoi ai primit instrucţiuni, probabil de la Veida, să-l ucizi. Devenise o ameninţare. După ce îl scoteau din circulaţie şi-ar fi

putut continua activitatea netulburaţi. Kocev, cu ajutorul Veidei, a trimis aici câţiva oameni. Şi ce porcărie au făcut! Au plantat peruca, arma şi lentilele de contact în casa din Hampshire ca să o inculpe pe Connie Smith, apoi au ucis o fată absolut nevinovată. Ghinionul a fost că nu au apucat să se aclimatizeze; erau de naţionalităţi diferite, iar Anglia nu este Rusia sau Germania, unde ar fi putut acţiona exact ca acasă. Până şi sensul de circulaţie le era potrivnic. Dar, pe măsură ce trece timpul, se vor acomoda şi abia atunci vor începe adevăratele probleme. Am dreptate?

Anna îi privi pieziş.

— S-a dat ordin să fie omorât. Eu nu am recunoscut niciodată că am făcut-o, deşi m-ai acuzat direct şi trăieşti cu impresia că am mărturisit. E clar că a fost lichidat la ordinul lui Kocev. Acum dă-mi bandajul. Am nevoie de un medic.

— Desigur. Bulman se ridică şi porni spre bucătărie. Scotoci prin dulapuri şi descoperi o trusă de prim-ajutor. În timp ce deschidea cutia ca să caute un bandaj, auzi un murmur de voci venind din cameră. Împături faşa astfel încât să o poată petrece peste ceafa Annei. Deodată răsunară două împuşcături care îl făcură să se crispeze. Gloanţele nu porniseră din Coltul lui Jacko, care scotea un bubuit ca de puşcă, iar Rudi nu era înarmat. Băgă la repezeală faşa în buzunar, scoase pistolul Annei şi se repezi spre uşă.

În prag se ghemui şi privi în salon. Nu-l putea vedea decât pe Rudi, prăbuşit pe o parte în fotoliu, cu sângele şiroind pe braţ. Nu se zărea nici urmă de Jacko sau de Anna.

Bulman se târî de-a buşilea în cameră şi-l văzu pe Jacko ascuns în spatele scaunului răsturnat, pe care-l folosea drept scut. Urmări privirea acestuia şi se furişă în spatele fotoliului în care zăcea Rudi. Deodată auzi vocea Annei, venind aparent din locul în care o lăsase înainte de a ieşi din încăpere.

— George, dacă eşti acolo, adu-mi te rog faşa. Nu trag în tine şi nici în prietenul tău. Nu am nevoie de alte complicaţii; dacă te-aş împuşca mi-aş crea probleme în plus. Adu-mi faşa şi plecaţi de aici.

Răspunsul veni din partea lui Jacko:

— Dacă vrei faşa aruncă pistolul. Din moment ce l-ai scos pe Rudi din circulaţie, nu văd de ce te mai temi?

— Şi s-aştept până mă împuşcaţi voi? Eşti un trăgător la fel de bun ca mine.

— Fă cum îţi spune, Anna, îi ordonă Bulman. Aruncă arma; nu trebuie să te temi de nici unul dintre noi. Am faşa la mine.

— Pe tine te cred pe cuvânt, George, dar pe prietenul tău nu.

— Va trage doar ca să se apere. Îmi va respecta cuvântul. Aruncă o dată arma aia nenorocită!

Pistolul descrise în aer un arc de cerc şi aproape că îl lovi pe Jacko în cap. Acesta îl înşfacă, îi scoase încărcătorul şi apoi strigă:

— Mă ridic în picioare. Acoperă-mă, George!

Cei doi se ridicară. Anna şedea în poziţia în care o văzuseră până atunci, continuând să-şi ţină mâna. Probabil că avusese un pistol sub perna fotoliului şi trăsese cu mâna stângă.

— Nu-mi place să ratez, exclamă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Rudi era cel mai mare pericol pentru mine. N-ar fi renunţat niciodată. Întoarse capul, trimiţându-i lui Bulman un simulacru de zâmbet. Contam pe faptul că-mi vei aduce faşa, George. Ştiam că ai un punct slab. Eşti într-adevăr un om cumsecade şi-mi pare rău pentru ce ţi-am făcut.

Bulman îi aruncă bandajul, fără să se apropie de ea; Anna era în stare să le mai rezerve vreo surpriză.

După ce îşi aranjă cu gesturi stângace faşa, Anna îi întrebă:

— Plecaţi de aici, aşa cum mi-aţi promis?

Jacko îl privi pe Bulman. Acesta zise:

— Da. Am obţinut ce am dorit. Dacă poliţia nu-ţi demontează alibiurile, noi nu avem ce face. Probabil vor răsufla uşuraţi dacă te hotărăşti să pleci în Germania. Ocoli fotoliul lui Rudi şi-i examină rănile. Capul neamţului zăcea pe braţul fotoliului, cu faţa întoarsă spre el. Deodată observă un tremur uşor al pleoapelor, apoi ochii i se deschiseră larg pentru câteva fracţiuni de secundă, privindu-l rugător. În clipa în care înţelese de ce, Bulman se cutremură.

— Era neînarmat, zise îndepărtându-se de fotoliu.

— Mi-ar fi făcut acelaşi lucru, spuse Anna. Adio, George. Ia-l pe amicul tău de aici. Mi-e antipatic.

Bulman porni spre uşă, dar se opri.

— Asta fiindcă e mai bun decât tine.

Jacko, care ajunsese lângă el, făcu un semn de rămas-bun cu mâna.

— Te descurci bine, Anna, bombăni el.

Bulman se întoarse pentru ultima oară spre Rudi şi aruncă pistolul Annei pe genunchii inerţi ai neamţului.

— M-a rugat să i-l dau după ce lămurim lucrurile cu tine. Voia să te omoare cu arma cu care l-ai împuşcat. Acum nu-i mai este de folos. Nu i-ai dat nici o şansă. Salut, Anna. Nu ne vom revedea.

Bulman şi Jacko părăsiră salonul şi porniră spre uşa de intrare. Bulman o deschise; ieşiră amândoi pe palier. După câteva secunde, auziră zgomotul înfundat al amortizorului, urmat de strigătul gutural al Annei; urmă un al doilea foc şi totul se cufundă în tăcere.

— Hai s-o întindem de aici, exclamă Bulman şi porni în fugă spre scări.

— Era încă în viaţă, nenorocitule! gâfâi Jacko în timp ce coborau.

Bulman nu-i răspunse decât atunci când ajunseră în stradă.

— M-am ţinut de cuvânt, atâta tot. Era problema lor. Oricum, a fost un act de dreptate, făcut „în afara tribunalului”.

— Dar Rudi este încă în viaţă, pentru numele lui Dumnezeu! Ar trebui să sunăm la Salvare.

— Nu. Unde ţi-ai parcat maşina? întrebă continuând să alerge. Abia mai sufla. S-a încăpăţânat să nu moară până ce nu-şi încheie socotelile. A murit fericit, iar Anna a primit ce a meritat.

După ce se îndepărtară de clădire slăbiră ritmul, căci Bulman abia respira.

— Trebuie să iau legătura cu Marshall. Tăcu, gâfâind sacadat. Sunt prea bătrân pentru munca asta.

Jacko îl privi uluit.

— Ce tot îndrugi acolo? Acum câteva clipe ai fost în acelaşi timp judecător, jurat şi călău. Îl bătu pe Bulman pe spate. Lasă-l încolo pe Marshall. Poate să aştepte. Dă-i un telefon Fredei Curtis şi invit-o la cină.

Sfârşit.

Cuprins

1.....3
2.....11
3.....23
4.....31
5.....41
6.....54
7.....64
8.....75
9.....85
10.....95
11.....106
12.....117
13.....127
14.....136
15.....147
16.....158
17.....169
18.....178
19.....189
20.....199
21.....208

22.....219
Cuprins.....228

THRILLER

O carte cutremurătoare, plină de suspans, în care se reuneşte ficțiunea cu realitatea, scrisă în maniera clasică a romanelor polițiste,de către un maestru de necontestat al genului - **Kenneth Royce**. Stilul liber, palpitant al autorului, îl farmecă pe cititor prin fața căruia se perindă imagini dintre cele mai neaşteptate: crime, trădări, răsturnări de situații.

Acțiunea romanului debutează cu un asasinat: renumitul industriaş Ronnie Walsh, parlamentar şi notoriu afemeiat, este împuşcat cu două gloanțe trase cu mare precizie în inimă de către o individă necunoscută ce luase locul prostituatei aşteptate de el. În lămurirea cazului se implică agenții Scotland Yard-ului dar, în paralel, Guvernul îl angajează pe George Bulman, un detectiv celebru, pentru a descoperi firele ascunse ale acestei crime.

Curînd, se relevă că în spatele afacerii se ascund umbre amenințătoare care, rînd pe rînd, încep să capete contur, conducînd spre cele mai înalte nivele ale mafiei ruseşti şi ale crimei organizate. După o serie de întîmplări care-l vor ține pe cititor cu sufletul la gură, lucrurile încep să se limpezească, în final, detectivul Bulman pătrunzînd în miezul unor fapte înfiorătoare. În această țesătură subterană sînt implicate şi personalități ale vieții publice, dar fărădelegile lor vor rămîne îngropate în arhivele secrete guvernamentale.

Încă de la primele pagini apar o serie de întrebări obsedante: Cine este „umbra" care l-a ucis pe Ronnie Walsh? Care este mobilul crimei?

O lectură palpitantă, ca un film de acțiune, cu un ritm amețitor, în care caruselul întîmplărilor relevă adevăruri cu bătaie mai lungă decît spațiul ficțional al romanului.

EDITURA LIDER

Lei 42500